

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 84 / IV legislatura / Cinquè període

Dimecres, 6 d'abril de 1994

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessions plenàries núms. 46, 47 i 48

Primera reunió

SUMARI

Sessió plenària núm. 46

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i dos minuts.

Atès el caràcter de secreta d'aquesta, no se'n fa la transcripció.

Liquidació del pressupost del Parlament corresponent al segon període de sessions del 1993 (Punt primer de l'ordre del dia.)

El Ple aprova la liquidació del pressupost del Parlament corresponent al segon període de sessions del 1993 (p. 4386).

Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats sobre incompatibilitats (Punt segon de l'ordre del dia.)

El Ple acorda la compatibilitat del diputat Sr. Joan Ignasi Elena i Garcia (p. 4393).

La sessió s'aixeca a un quart d'onze del matí i nou minuts.

Sessió plenària núm. 47

La sessió s'obre a dos quarts d'onze del matí i tres minuts.

Debat sobre l'Informe al Parlament de Catalunya emès pel Síndic de Greuges (any 1993) (Reg. 17006) (Punt únic de l'ordre del dia.)

Exposició: *síndic de Greuges. Tot seguit s'absenta del Saló de Sessions* (p. 4394).

Posició dels grups: *Sr. Reguant (M)* (p. 4398), *Sra. Montserrat (P)* (p. 4398), *Sra. Oranich (IC)* (p. 4400), *Sr. Pueyo (ERC)* (p. 4402), *Sr. Abelló i Alfonso (S)* (p. 4404) i *Sr. Viñas (CiU)* (p. 4407).

La sessió s'aixeca a un quart d'una del migdia.

Sessió plenària núm. 48.1

La sessió s'obre a un quart d'una del migdia.

Dictamen de la Comissió de Política Social sobre el Projecte de llei d'administració institucional, de descentralització, desconcentració i de coordinació del Sistema Català de Serveis Socials (Reg. 11563) (Punt primer de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte: *conseller de Benestar Social* (p. 4409).

Esmenes a la totalitat

Esmena del G. P. Popular (núm. 1, a la totalitat)

Torn a favor: *Sr. Ariza (P)* (p. 4413).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 2, a la totalitat)

Torn a favor: *Sr. Bosch (ERC)* (p. 4416).

Esmena del G. Socialista (núm. 3, a la totalitat)

Torn a favor: *Sr. Joaquim Nadal (S)* (p. 4419).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 4, a la totalitat)

Torn a favor: *Sra. Mayol (IC)* (p. 4421).

Torn en contra conjunt: *Sr. Codina (CiU)* (p. 4424).

Votació de les esmenes núms. 1, 2, 3 i 4: *rebutjades per 43 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció* (p. 4428).

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i vuit minuts i es reprèn a dos quarts de cinc i tretze minuts.

Article 1

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 5, de modificació)

Torn a favor: *Sra. Mayol (IC)*, *juntament amb les esmenes núms. 19 i 20* (p. 4428).

Torn en contra: *Sr. Codina (CiU)*, *el qual anuncia una transaccional a les esmenes núms. 19 i 20* (p. 4428).

Article 3

Apartat 1

Esmenes del G. Socialista (núms. 6 i 7, de modificació)

Torn a favor: *Sra. Barenys (S)* (p. 4429).

Torn en contra: *Sr. Codina (CiU)* (p. 4429).

Apartat 2

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 8, de modificació)

Torn a favor: *Sra. Mayol (IC)* (p. 4429).

Torn en contra: *Sr. Codina (CiU)* (p. 4429).

Article 4

Primer paràgraf

Esmena del G. Socialista (núm. 9, de modificació)

Torn a favor: *Sra. Barenys (S)*, *juntament amb les esmenes núms. 11 i 15* (p. 4430).

Apartat 1

Esmena del G. P. Popular (núm. 10, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Ariza (P)*, *juntament amb les esmenes núms. 14, 17, 22, 26, 30, 35, 45, 48, 51, 60, 62, 66, 70, 78 i 81* (p. 4430).

Esmena del G. Socialista (núm. 11, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 9).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 12, de modificació)

Torn a favor: *Sra. Mayol (IC)*, juntament amb l'*esmena núm. 13* (p. 4432).

Apartats 2 i 3

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 13, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 12).

Apartat 2

Esmena del G. P. Popular (núm. 14, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 10).

Esmena del G. Socialista (núm. 15, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 9).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 16, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Bosch (ERC)* (p. 4433).

Apartat 3

Esmena del G. P. Popular (núm. 17, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 10).

Torn en contra conjunt: *Sr. Codina (CiU)* (p. 4434).

Votació de l'*esmena núm. 5*: *rebutjada per 8 vots a favor, 65 en contra i 16 abstencions* (p. 4435).

Text del Dictamen

Votació de l'article 1: *aprovat per 77 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions* (p. 4435).

Votació de l'article 2: *aprovat per unanimitat* (p. 4436).

Votació de les esmenes núms. 6 i 7: *rebutjades per 19 vots a favor, 65 en contra i 4 abstencions* (p. 4436).

Votació de l'*esmena núm. 8*: *rebutjada per 20 vots a favor, 65 en contra i 4 abstencions* (p. 4436).

Text del Dictamen

Votació de l'article 3: *aprovat per 65 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions* (p. 4436).

Votació de les esmenes núms. 9, 11 i 15: *rebutjades per 21 vots a favor, 65 en contra i 4 abstencions* (p. 4436).

Votació de les esmenes núms. 12 i 13: *rebutjades per 21 vots a favor, 65 en contra i 4 abstencions* (p. 4436).

Votació de l'*esmena núm. 16*: *rebutjada per 21 vots a favor, 65 en contra i 4 abstencions* (p. 4436).

Votació de les esmenes núms. 14 i 17: *rebutjades per 4 vots a favor, 65 en contra i 21 abstencions* (p. 4436).

El secretari segon llegeix l'esmena transaccional a la núm. 10 (p. 4436).

Votació de l'*esmena transaccional a la núm. 10*: *aprovada per 69 vots a favor, cap en contra i 21 abstencions* (p. 4436).

Text del Dictamen

Votació de l'article 4: *aprovat per 65 vots a favor, 14 en contra i 13 abstencions* (p. 4436).

Article 5

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 18, d'addició)

Torn a favor: *Sra. Mayol (IC)* (p. 4436).

Torn en contra: *Sr. Codina (CiU)* (p. 4436).

Article 6

Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 19 i 20, de modificació)

Debatudes abans (esmena núm. 5).

El secretari segon llegeix l'esmena transaccional a les núms. 19 i 20 (p. 4436).

La Sra. Mayol (IC) retira les esmenes núms. 19 i 20 en favor de la transaccional (p. 4437).

El Sr. Codina (CiU) intervé per una qüestió d'ordre (p. 4437).

Article 7

Esmena del G. Socialista (núm. 21, de modificació)

Torn a favor: *Sra. Barenys (S)*, juntament amb les esmenes núms. 24 i 27. Tot seguit retira l'*esmena núm. 21* (p. 4437).

Esmena del G. P. Popular (núm. 22, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 10).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 23, de modificació)

Torn a favor: *Sra. Mayol (IC)*, juntament amb les esmenes núms. 25, 37, 38, 40, 43, 50, 53, 64, 65, 69, 74, 75, 83, 87, 88, 91 i 110 (p. 4437).

SUMARI (4)

Esmena del G. Socialista (núm. 24, de modificació i de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 21).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 25, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 23).

Esmena del G. P. Popular (núm. 26, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 10).

Títol de l'article

Esmena del G. Socialista (núm. 27, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 21).

Torn en contra conjunt: *Sr. Codina (CiU)* (p. 4439).

Article 8

Apartat 1

Esmena del G. Socialista (núm. 28, de modificació i de supressió)

Torn a favor: *Sra. Barenys (S)*, juntament amb les esmenes núms. 32, 33 i 34 (p. 4440).

Addició de nous apartats

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 29, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Bosch (ERC)*, juntament amb l'esmena núm. 31 (p. 4440).

Article 9

Esmena del G. P. Popular (núm. 30, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 10).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 31, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 29).

Addició de noves lletres

Esmenes del G. Socialista (núms. 32 i 33, d'addició)

Defensades abans (esmena núm. 28).

Addició de nous apartats

Esmena del G. Socialista (núm. 34, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 28).

Torn en contra conjunt: *Sr. Codina (CiU)*, el qual presenta una esmena transaccional a la núm. 33 (p. 4440).

La Sra. Barenys (S) retira l'esmena núm. 28 i accepta l'esmena transaccional proposada (p. 4441).

Article 10

Esmena del G. P. Popular (núm. 35, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 10).

Esmena del G. Socialista (núm. 36, de modificació)

Torn a favor: *Sra. Barenys (S)*, juntament amb les esmenes núms. 39, 41, 42 i 46 (p. 4441).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 37, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 23).

Títol de l'article

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 38, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 23).

Article 11

Paràgraf primer

Esmena del G. Socialista (núm. 39, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 36).

Lletra b)

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 40, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 23).

Esmena del G. Socialista (núm. 41, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 36).

Addició de noves lletres

Esmena del G. Socialista (núm. 42, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 36).

Lletra e)

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 43, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 23).

Addició de noves lletres

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 44, d'addició)

Torn a favor: Sr. Bosch (ERC) (p. 4441).

Títol de la secció segona

Esmena del G. P. Popular (núm. 45, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 10).

Esmena del G. Socialista (núm. 46, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 36).

Torn en contra conjunt: Sr. Codina (CiU) (p. 4441).

La secretària primera llegeix el text de l'esmena transaccional a la núm. 33 (p. 4442).

Votació de l'esmena núm. 18: aprovada per unanimitat (p. 4442).

Text del Dictamen

Votació de l'article 5: aprovat per unanimitat (p. 4442).

Votació de l'esmena transaccional a les núms. 19 i 20: aprovades per unanimitat (p. 4442).

Text del Dictamen

Votació de l'article 6: aprovat per unanimitat (p. 4442).

Votació de les esmenes núms. 22 i 26: rebutjades per 22 vots a favor, 62 en contra i 8 abstencions (p. 4442).

Votació de les esmenes núms. 23 i 25: rebutjades per 27 vots a favor, 64 en contra i 3 abstencions (p. 4442).

Votació de les esmenes núms. 24 i 27: rebutjades per 29 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció (p. 4442).

Text del Dictamen

Votació de l'article 7: aprovat per 62 vots a favor, 29 en contra i 7 abstencions (p. 4442).

Votació de l'esmena núm. 29: rebutjada per 26 vots a favor, 64 en contra i 3 abstencions (p. 4442).

Text del Dictamen

Votació de l'article 8: aprovat per 90 vots a favor, cap en contra i 11 abstencions (p. 4442).

Votació de l'esmena núm. 30: rebutjada per 23 vots a favor, 64 en contra i 8 abstencions (p. 4442).

Votació de l'esmena núm. 31: rebutjada per 27 vots a favor, 64 en contra i 4 abstencions (p. 4442).

Votació de les esmenes núms. 32 i 34: rebutjades per 31 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció (p. 4442).

Votació de l'esmena transaccional a la núm. 33: aprovada per unanimitat p. 4442).

Text del Dictamen

Votació de l'article 9: aprovat per 87 vots a favor, cap en contra i 8 abstencions (p. 4442).

Votació de l'esmena núm. 35: rebutjada per 23 vots a favor, 64 en contra i 7 abstencions (p. 4443).

Votació de l'esmena núm. 36: rebutjada per 23 vots a favor, 64 en contra i 7 abstencions (p. 4443).

Votació de les esmenes núms. 37 i 38: rebutjades per 31 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció (p. 4443).

Text del Dictamen

Votació de l'article 10: aprovat per 64 vots a favor, 24 en contra i 7 abstencions (p. 4443).

Votació de les esmenes núms. 39, 41, 42 i 46: rebutjades per 27 vots a favor, 64 en contra i 4 abstencions (p. 4443).

Votació de les esmenes núms. 40 i 43: rebutjades per 31 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció (p. 4443).

Votació de l'esmena núm. 44: rebutjada per 22 vots a favor, 64 en contra i 9 abstencions (p. 4443).

Votació de l'esmena núm. 45: rebutjada per 31 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció (p. 4443).

Text del Dictamen

Votació de l'article 11: aprovat per 64 vots a favor, 31 en contra i 7 abstencions (p. 4443).

Esmena del G. Socialista (núm. 47, de supressió)

Torn a favor: Sra. Barenys (S), juntament amb les esmenes núms. 49 i 52 (p. 4443).

Article 12

Esmena del G. P. Popular (núm. 48, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 10).

Esmena del G. Socialista (núm. 49, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 47).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 50, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 23).

Article 13

Esmena del G. P. Popular (núm. 51, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 10).

Esmena del G. Socialista (núm. 52, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 47).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 53, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 23).

Torn en contra conjunt: Sr. Codina (CiU) (p. 4444).

Esmena del G. Socialista (núm. 54, de modificació)

Torn a favor: Sra. Barenys (S), juntament amb les esmenes núms. 54, 56, 58, 59 i 63 (p. 4445).

Article 14

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 55, de supressió)

La Sra. Mayol (IC) n'anuncia la retirada, juntament amb les esmenes núms. 57, 72, 73, 76, 77, 85, 95 i 147 (p. 4445).

Esmena del G. Socialista (núm. 56, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 54).

Article 15

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 57, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 55).

Paràgraf primer

Esmena del G. Socialista (núm. 58, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 54).

Lletres a) i b)

Esmena del G. Socialista (núm. 59, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 54).

Esmena del G. P. Popular (núm. 60, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 10).

Lletra c)

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 61, de modificació)

Torn a favor: Sr. Bosch (ERC) (p. 4445).

Torn en contra conjunt: Sr. Codina (CiU) (p. 4445).

Addició de noves lletres

Esmena del G. P. Popular (núm. 62, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 10).

Addició de nous articles

Esmena del G. Socialista (núm. 63, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 54).

Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 64 i 65, d'addició)

Defensades abans (esmena núm. 23).

Esmena del G. P. Popular (núm. 66, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 10).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 67, de modificació)

La Sra. Mayol (IC) la dóna per defensada, juntament amb l'esmena núm. 68 (p. 4446).

Addició de nous articles

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 68, d'addició)

Donada per defensada abans (esmena núm. 67).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 69, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 23).

Esmena del G. P. Popular (núm. 70, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 10).

Esmena del G. Socialista (núm. 71, de supressió)

Torn a favor: Sra. Barenys (S), juntament amb l'esmena núm. 79 (p. 4446).

SUMARI (7)

Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 72, de supressió, i 73, de modificació)

Retirades abans (esmena núm. 55).

Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 74 i 75, d'addició)

Defensades abans (esmena núm. 23).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 76, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 55).

Article 16

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 77, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 55).

Article 17

Lletra a)

Esmena del G. P. Popular (núm. 78, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 10).

Article 18

Esmena del G. Socialista (núm. 79, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 71).

Torn en contra conjunt: Sr. Codina (CiU) (p. 4447).

La Sra. Barenys (S) anuncia la retirada de les esmenes núms. 79 i 80 (p. 4447).

Article 19

Esmena del G. Socialista (núm. 80, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 79).

Esmena del G. P. Popular (núm. 81, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 10).

Article 20

Esmena del G. Socialista (núm. 82, de modificació)

Torn a favor: Sra. Barenys (S), juntament amb les esmenes núms. 84, 90, 92, 93, 94 i 96 (p. 4447).

Apartat 1

Lletra b)

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 83, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 23).

Esmena del G. Socialista (núm. 84, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 82).

Lletra c)

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 85, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 55).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 86, d'addició)

Torn a favor: Sr. Bosch (ERC), juntament amb l'esmena núm. 86 (p. 4448).

Lletra d)

Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 87, de supressió, i 88, de modificació)

Defensades abans (esmena núm. 23).

Lletra e)

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 89, de modificació i d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 86).

Lletra f)

Esmena del G. Socialista (núm. 90, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 82).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 91, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 23).

Article 21

Lletra b)

Esmenes del G. Socialista (núms. 92 i 93, de modificació, i 94, de supressió)

Defensades abans (esmena núm. 82).

Article 22

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 95, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 55).

Esmena del G. Socialista (núm. 96, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 82).

Torn en contra conjunt: *Sr. Codina (CiU) (p. 4448).*

Votació de les esmenes núms. 47 i 49: *rebutjades per 22 vots a favor, 59 en contra i 3 abstencions (p. 4448).*

Votació de l'esmena núm. 48: *rebutjada per 25 vots a favor, 60 en contra i 3 abstencions (p. 4449).*

Votació de l'esmena núm. 50: *rebutjada per 27 vots a favor, 60 en contra i 4 abstencions (p. 4449).*

Text del Dictamen

Votació de l'article 12: *aprobat per 62 vots a favor, 31 en contra i 4 abstencions (p. 4449).*

Votació de l'esmena núm. 51: *rebutjada per 31 vots a favor, 62 en contra i 5 abstencions (p. 4449).*

Votació de l'esmena núm. 52: *rebutjada per 31 vots a favor, 63 en contra i 5 abstencions (p. 4449).*

Votació de l'esmena núm. 53: *rebutjada per 31 vots a favor, 63 en contra i 5 abstencions (p. 4449).*

Text del Dictamen

Votació de l'article 13: *aprobat per 64 vots a favor, 31 en contra i 5 abstencions (p. 4449).*

Votació de les esmenes núms. 54 i 56: *rebutjades per 27 vots a favor, 63 en contra i 4 abstencions (p. 4449).*

Text del Dictamen

Votació de l'article 14: *aprobat per 64 vots a favor, 29 en contra i 8 abstencions (p. 4449).*

Votació de les esmenes núms. 58, 59 i 63: *rebutjades per 27 vots a favor, 64 en contra i 8 abstencions (p. 4449).*

Votació de les esmenes núms. 60 i 62: *rebutjades per 27 vots a favor, 64 en contra i 9 abstencions (p. 4450).*

Votació de l'esmena núm. 61: *rebutjada per 36 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció (p. 4450).*

Text del Dictamen

Votació de l'article 15: *aprobat per 64 vots a favor, 33 en contra i 10 abstencions (p. 4450).*

Votació de les esmenes núms. 64, 65, 67, 68, 69, 74 i 75: *rebutjades per 37 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció (p. 4450).*

Votació de les esmenes núms. 66 i 70: *rebutjades per 30 vots a favor, 64 en contra i 6 abstencions (p. 4450).*

Votació de l'esmena núm. 71: *rebutjada per 37 vots a favor, 64 en contra i 6 abstencions (p. 4450).*

Text del Dictamen

Votació de l'article 16: *aprobat per unanimitat (p. 4450).*

Votació de l'esmena núm. 78: *rebutjada per 37 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció (p. 4450).*

Text del Dictamen

Votació de l'article 17: *aprobat per 104 vots a favor, 3 en contra i 10 abstencions (p. 4450).*

Text del Dictamen

Votació de l'article 18: *aprobat per 64 vots a favor, cap en contra i 33 abstencions (p. 4450).*

Votació de l'esmena núm. 81: *rebutjada per 33 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció (p. 4450).*

Text del Dictamen

Votació de l'article 19: *aprobat per 88 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions (p. 4450).*

Votació de les esmenes núms. 82, 84 i 90: *rebutjades per 33 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció (p. 4450).*

Votació de les esmenes núms. 83, 87, 88 i 91: *rebutjades per 33 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció (p. 4450).*

Votació de les esmenes núms. 86 i 89: *rebutjades per 33 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció (p. 4450).*

Text del Dictamen

Votació de l'article 20: *aprobat per 64 vots a favor, 27 en contra i 6 abstencions (p. 4450).*

Votació de les esmenes núms. 92, 93 i 94: *rebutjades per 33 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció (p. 4450).*

Text del Dictamen

Votació de l'article 21: *aprobat per 64 vots a favor, 27 en contra i 6 abstencions (p. 4451).*

Votació de l'esmena núm. 96: *rebutjada per 30 vots a favor, 64 en contra i 3 abstencions (p. 4451).*

Text del Dictamen

Votació de l'article 22: *aprobat per 67 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions (p. 4451).*

Article 23

Apartat 1

Esmena del G. P. Popular (núm. 97, de modificació)

Torn a favor: Sr. Ariza (P), juntament amb les esmenes núms. 101, 112, 113, 114 i 115 (p. 4451).

Torn en contra: Sr. Codina (CiU), el qual presenta una esmena transaccional a la núm. 101 (p. 4452).

La secretària primera llegeix l'esmena transaccional a la núm. 101 (p. 4452).

La Sra. Barenys (S) intervé per una qüestió d'ordre (p. 4452) i el Sr. Codina li respon (p. 4452).

La secretària primera llegeix de nou l'esmena transaccional a la núm. 101 (p. 4453).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 98, de modificació)

El Sr. Bosch (ERC) la dóna per defensada, juntament amb les esmenes núms. 103 i 109 (p. 4453).

Article 24

Apartat 1

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 99, de supressió)

Torn a favor: Sra. Mayol (IC), juntament amb les esmenes núms. 102, 104, 106, 107, 108, 120, 125 i 126 (p. 4453).

Esmena del G. Socialista (núm. 100, de modificació i d'addició)

Torn a favor: Sra. Barenys (S), juntament amb les esmenes núms. 111, 116 i 145. Tot seguit dóna per defensada l'esmena núm. 105 (p. 4454).

Esmena del G. P. Popular (núm. 101, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 97).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 102, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 99).

Apartat 2

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 103, de supressió)

Donada per defensada abans (esmena núm. 98).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 104, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 99).

Esmena del G. Socialista (núm. 105, de modificació)

Donada per defensada abans (esmena núm. 100).

Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 106 i 107, de modificació)

Defensades abans (esmena núm. 99).

Addició de nous articles

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 108, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 99).

Article 25

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 109, de modificació)

Donada per defensada abans (esmena núm. 98).

Article 26

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 110, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 23).

Esmena del G. Socialista (núm. 111, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 100).

Addició de nous apartats

Esmena del G. P. Popular (núm. 112, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 97).

Apartat 1

Esmena del G. P. Popular (núm. 113, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 97).

Apartat 2

Esmena del G. P. Popular (núm. 114, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 97).

Apartat 3

Esmena del G. P. Popular (núm. 115, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 97).

Títol de l'article

Esmena del G. Socialista (núm. 116, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 100).

Torn en contra conjunt: *Sr. Codina (CiU)* (p. 4455).

Article 27

Esmena del G. Socialista (núm. 117, de modificació)

Torn a favor: *Sra. Barenys (S)*, *juntament amb les esmenes núms. 118, 123 i 124* (p. 4455).

Article 28

Esmena del G. Socialista (núm. 118, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 117).

Torn en contra: *Sr. Codina (CiU)* (p. 4456).

Esmena del G. P. Popular (núm. 119, de supressió)

Torn a favor: *Sr. Ariza (P)*, *juntament amb les esmenes núms. 121 i 127* (p. 4456).

Apartat 2

Esmena del G. Socialista (núm. 119 bis, de modificació)

Votada després

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 120, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 99).

Addició de nous apartats

Esmena del G. P. Popular (núm. 121, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 119).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 122, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Bosch (ERC)*, *el qual retira l'esmena núm. 130* (p. 4458).

Esmenes del G. Socialista (núms. 123 i 124, d'addició)

Defensades abans (esmena núm. 117).

Addició de nous articles

Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 125 i 126, d'addició)

Defensades abans (esmena núm. 99).

Torn en contra conjunt: *Sr. Codina (CiU)* (p. 4458).

Votació de l'esmena núm. 97: *rebutjada per 3 vots a favor, 61 en contra i 20 abstencions* (p. 4458).

Votació de l'esmena núm. 98: *rebutjada per 22 vots a favor, 62 en contra i 2 abstencions* (p. 4458).

Text del Dictamen

Votació de l'article 23: *aprobat per 64 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions* (p. 4458).

Votació de les esmenes núms. 99, 104, 106 i 107: *rebutjades per 26 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció* (p. 4458).

Votació de l'esmena núm. 100: *rebutjada per 26 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció* (p. 4459).

Votació de l'esmena núm. 105: *rebutjada per 20 vots a favor, 63 en contra i 7 abstencions* (p. 4459).

Votació de l'esmena transaccional a la núm. 101: *aprovada per 67 vots a favor, cap en contra i 22 abstencions* (p. 4459).

Text del Dictamen

Votació de l'article 24: *aprobat per 63 vots a favor, cap en contra i 26 abstencions* (p. 4459).

Votació de l'esmena núm. 108: *aprovada per unanimitat* (p. 4459).

Votació de l'esmena núm. 109: *rebutjada per 7 vots a favor, 63 en contra i 19 abstencions* (p. 4459).

Text del Dictamen

Votació de l'article 25: *aprobat per 84 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions* (p. 4459).

Votació de l'esmena núm. 110: *rebutjada per 22 vots a favor, 63 en contra i 4 abstencions* (p. 4459).

Votació de l'esmena núm. 111: *rebutjada per 15 vots a favor, 63 en contra i 11 abstencions* (p. 4459).

Votació de l'esmena núm. 116: *rebutjada per 27 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció* (p. 4459).

Votació de les esmenes núms. 113 i 115: *rebutjades per 24 vots a favor, 63 en contra i 8 abstencions* (p. 4459).

Votació de les esmenes núms. 112 i 114: *rebutjades per 21 vots a favor, 63 en contra i 5 abstencions* (p. 4459).

Text del Dictamen

Votació de l'article 26: *aprobat per 63 vots a favor, 6 en contra i 21 abstencions (p. 4459).*

Votació de l'esmena núm. 117: *rebutjada per 27 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció (p. 4459).*

Text del Dictamen

Votació de l'article 27: *aprobat per 63 vots a favor, cap en contra i 27 abstencions (p. 4460).*

Votació de les esmenes núms. 119 i 121: *rebutjades per 22 vots a favor, 63 en contra i 5 abstencions (p. 4460).*

La Sra. Barenys (S) intervé per una qüestió d'ordre (p. 4460).

Votació de l'esmena núm. 123: *rebutjada per 28 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció (p. 4460).*

Votació de l'esmena núm. 119 bis: *aprovada per unanimitat (p. 4460).*

Votació de les esmenes núms. 120, 125 i 126: *rebutjades per 28 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció (p. 4460).*

Votació de l'esmena núm. 122: *rebutjada per 25 vots a favor, 63 en contra i 3 abstencions (p. 4460).*

Text del Dictamen

Votació de l'article 28: *aprobat per 63 vots a favor, 28 en contra i cap abstenció (p. 4460).*

La sessió se suspèn a dos quarts de nou del vespre i dotze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 46

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vicepresidents primer i segon, de la secretària primera i dels secretaris segon i tercer. Assisteixen la Mesa l'oficial major i l'oïdor de comptes.

Ordre del dia

1. Liquidació del Pressupost del Parlament corresponent al segon període de sessions del 1993, presentada pels diputats interventors (art. 46.2.3.º del Reglament).

2. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats sobre incompatibilitats (art. 7 del Reglament).

**Liquidació del Pressupost del Parlament
corresponent al segon període
de sessions del 1993**

El Ple del Parlament, després d'estudiar la liquidació del pressupost del Parlament corresponent al segon període de sessions del 1993, presentada pels diputats interventors, pren l'acord següent:

«El Ple del Parlament ha conegut la liquidació del Pressupost del Parlament corresponent al segon període de sessions del 1993, que ha presentat la Comissió de Govern Interior.

»D'acord amb l'article 46.2.tercer del Reglament aprova la dita liquidació.»

**LIQUIDACIÓ DEL PRESSUPOST DEL PARLAMENT CORRESPONENT
AL SEGON PERÍODE DE SESSIONS DEL 1993**
LIQUIDACIÓ DEL PRESSUPOST DEL PARLAMENT DEL 1993. SEGON SEMESTRE

<i>Partida / Títol</i>	<i>Pressupost</i>	<i>Contret</i>	<i>Pagat</i>	<i>Pendent pag.</i>	<i>Pendent cont.</i>	<i>% Cont.</i>
10001.000 Assignacions Diputats	546.800.000	528.637.924	528.637.924		18.162.076	3,32
10001.050 Assignacions diputats	142.900.000	142.900.000	142.900.000			
11001.000 Retribucions bàsiques personal event	29.700.000	25.979.693	25.979.693		3.720.307	12,52
11002.000 Retr.compl.personal eventual	4.300.000	3.787.635	3.787.635		512.365	11,91
12001.000 Retr.bàsiques funcionaris	363.984.000	341.516.046	341.516.046		22.467.954	6,17
12101.000 Retr.compl.funcionaris	80.341.000	64.546.434	64.546.434		15.794.566	19,65
12102.000 Altres remunerac.funcionaris	2.300.000				2.300.000	100,00
12301.000 Diferència normativa retribucions						100,00
13101.000 Retr.bàsiques personal laboral temp.	6.800.000	5.340.368	5.340.368		1.459.632	21,46
13102.000 Retr.compl. personal laboral temp.	2.000.000	924.193	924.193		1.075.807	53,79

<i>Partida / Títol</i>	<i>Pressupost</i>	<i>Contret</i>	<i>Pagat</i>	<i>Pendent pag.</i>	<i>Pendent cont.</i>	<i>% Cont.</i>
15001.000 Productivitat	7.400.000	6.465.468	6.465.468		934.532	12,62
15001.050 Productivitat	2.802.648	2.800.481	2.800.481		2.167	0,07
15101.000 Gratificacions serveis extraordinaris	9.000.000	8.454.106	8.454.106		545.894	6,06
15101.050 Gratificacions serveis extraordinaris	2.500.000	1.587.419	1.587.419		912.581	36,50
16001.000 Quotes Seguretat Social personal	96.654.815	94.791.025	94.488.745	302.280	1.863.790	1,92
16002.000 MUFACE	4.700.000	4.076.520	4.076.520		623.480	13,26
16003.000 MUNPAL	2.645.185	2.645.185	2.645.185			
16004.000 Altres règims de previsió social	4.000.000	1.091.464	1.083.059	8.405	2.908.536	72,71
16005.000 Quotes Seguretat Social diputats	107.300.000	106.457.812	97.423.678	9.034.134	842.188	0,78
16006.000 Classes passives diputats	3.000.000	2.388.159	1.658.660	729.499	611.841	20,39
16007.000 Assegurances de Personal i de diputats	12.500.000	7.224.550	1.219.019	6.005.531	5.275.450	42,20
16007.050 Assegurances personal i diputats	30.000.000	30.000.000	6.005.531	23.994.469		
16008.000 Quotes Seguretat Social (dif.normativa)						100,00
16101.000 Indemnització diputats	1.000.000				1.000.000	100,00
16102.000 Prestació complement.jubilació diputats	8.000.000	103.010	103.010		7.896.990	98,71
16401.000 Ajut familiar	150.000	3.660	3.660		146.340	97,56
1	1.470.777.648	1.381.721.152	1.341.646.834	40.074.318	89.056.496	6,05
20001.000 Lloguer de béns mobles	2.000.000	1.613.193	1.446.948	166.245	386.807	19,34
20002.000 Lloguer fotocopiadores	23.740.000	15.089.591	12.676.060	2.413.531	8.650.409	36,43
20002.050 Lloguer fotocopiadores	5.000.000	5.000.000	5.000.000			
20101.000 Lloguer de béns immobles	3.300.000	3.247.000	2.304.000	943.000	53.000	1,60
21001.000 Conserv. edifici	17.000.000	17.000.000	11.947.102	5.052.898		
21001.050 Manteniment edifici	12.000.000	12.000.000	8.040.373	3.959.627		
21002.000 Conserv. sistema informàtic	16.000.000	14.699.633	10.897.691	3.801.942	1.300.367	8,12
21002.050 Manteniment sistema informàtic	3.000.000	2.205.050	2.136.050	69.000	794.950	26,49
21003.000 Conserv. aire condicionat	2.600.000	2.578.329	2.578.329		21.671	0,83
21004.000 Conserv. parc mòbil	2.500.000	2.498.884	2.491.317	7.567	1.116	0,04
21004.050 Conservació parc mòbil	1.000.000	799.053	290.298	508.755	200.947	20,09
21005.000 Conserv. sistema alimentació elèctrica	962.000	962.000	962.000			
21006.000 Conserv. centraleta electrònica	650.000	640.221	640.221		9.779	1,50
21007.000 Conserv. altra maquinària i equip	3.500.000	3.488.562	2.929.881	558.681	11.438	0,32
22001.000 Material ordinari no inventariable	13.000.000	12.995.145	11.849.467	1.145.678	4.855	0,03
22002.000 Premsa, revistes i altres publicacions	11.000.000	10.999.176	10.290.169	709.007	824	
22003.000 Material informàtic no inventariable	2.600.000	1.360.336	1.308.149	52.187	1.239.664	47,67
22004.000 Adquisició paper per a edició	5.400.000	5.334.901	4.702.831	632.070	65.099	1,20

<i>Partida / Títol</i>	<i>Pressupost</i>	<i>Contret</i>	<i>Pagat</i>	<i>Pendent pag.</i>	<i>Pendent cont.</i>	<i>% Cont.</i>
22101.000 Aigua, gas, electricitat, calefacció	22.000.000	22.000.000	17.118.904	4.881.096		
22101.050 Aigua, gas, electricitat	5.000.000	5.000.000	3.047.263	1.952.737		
22102.000 Carburants	3.000.000	2.951.149	2.411.230	539.919	48.851	1,62
22103.000 Vestuari	2.800.000	2.570.674	2.134.374	436.300	229.326	8,19
22106.000 Altres subministraments	6.500.000	2.702.327	2.548.141	154.186	3.797.673	58,42
22107.000 Enregistrament i so	2.500.000	1.385.102	968.003	417.099	1.114.898	44,59
22201.000 Comunicacions	20.000.000	20.000.000	13.788.427	6.211.573		
22201.050 Comunicacions	5.000.000	5.000.000	5.000.000			
22301.000 Transports	3.600.000	3.393.146	3.364.338	28.808	206.854	5,74
22402.000 Assegurances parc mòbil	1.650.000	1.615.106	1.431.419	183.687	34.894	2,11
22402.050 Primes assegurances parc mòbil	179.674	36.389		36.389	143.285	79,74
22403.000 Assegurances edifici, mobiliari i ma	5.210.000	5.210.000	2.518.104	2.691.896		
22501.000 Tributs	300.000	102.400	74.000	28.400	197.600	65,86
22601.000 Bar-Restaurant	4.500.000	4.499.997	4.083.331	416.666	3	
22601.050 Bar-Restaurant	2.950.000	2.940.333	2.773.666	166.667	9.667	0,32
22602.000 Atencions protocol·làries i represent.	27.000.000	7.866.857	7.866.857		19.133.143	70,86
22602.050 Atencions protocol·làries i represent.	10.000.000	4.199.858	1.873.320	2.326.538	5.800.142	58,00
22606.000 Hospital Clínic	1.020.000	1.005.440	754.080	251.360	14.560	1,42
22607.000 Formació i promoció	7.900.000	7.897.794	7.897.794		2.206	0,02
22607.050 Formació i promoció	2.500.000	2.249.346	2.039.846	209.500	250.654	10,02
22608.000 Altres despeses diverses	10.000.000	8.561.507	6.479.040	2.082.467	1.438.493	14,38
22609.000 Relacions institucionals exteriors	7.000.000	6.979.739	6.035.862	943.877	20.261	0,28
22610.000 Publicacions obligatòries	12.900.000	12.871.706	12.398.507	473.199	28.294	0,21
22611.000 Publicacions voluntàries	2.000.000	1.979.616	1.979.616		20.384	1,01
22612.000 Despeses d'informàtica	38.000.000	38.000.000	28.500.000	9.500.000		
22701.000 Neteja i sanejament	39.100.000	38.635.588	37.987.761	647.827	464.412	1,18
22707.000 Estudis i treballs tècnics	3.000.000				3.000.000	100,00
22708.000 Prestació altres serveis informàtics	1.600.000	1.097.387	873.714	223.673	502.613	31,41
22709.000 Serveis agències de notícies	2.800.000	2.786.510	2.230.694	555.816	13.490	0,48
22709.050 Serveis agències de notícies	300.000	300.000	300.000			
23001.000 Dietes, locomoció i trasllats	9.000.000	8.985.136	8.064.743	920.393	14.864	0,16
23002.000 Conveni RENFE	700.000	653.390	383.240	270.150	46.610	6,65
23101.000 Altres indemnitzacions	500.000				500.000	100,00
23102.000 Indemnització als diputats	262.550.000	235.279.211	235.279.211		27.270.789	10,38
23102.050 Indemnitzacions als diputats	33.650.000	33.650.000	33.650.000			
24001.000 Dotacions per a serveis de nova crea	250.000				250.000	100,00
2	682.211.674	604.916.782	548.346.371	56.570.411	77.294.892	11,33

<i>Partida / Títol</i>	<i>Pressupost</i>	<i>Contret</i>	<i>Pagat</i>	<i>Pendent pag.</i>	<i>Pendent cont.</i>	<i>% Cont.</i>
48101.000 Assignacions grups parlamentaris	481.800.000	481.627.011	481.627.011		172.989	0,03
48101.050 Assignacions grups parlamentaris	34.200.000	34.200.000	34.200.000			
48301.000 Ajuts estudis i formació fills funcionaris	4.000.000	3.973.369	3.973.369		26.631	0,66
48301.050 Ajuts estudis i formació fills funcionaris	47.299	8.884	8.884		38.415	81,21
4. Transferències corrents	520.047.299	519.809.264	519.809.264		238.035	0,04
61101.000 Obres condicionament de l'edifici	70.000.000	70.000.000	17.979.783	52.020.217		
61101.050 Obres condicionament edifici	20.000.000	20.000.000	20.000.000			
62101.000 Microfilmació d'arxius	840.000	496.185	496.185		343.815	40,93
62102.000 Àudiovisuals	1.000				1.000	100,00
62201.000 Sistema de seguretat	17.000.000	17.000.000		17.000.000		
62301.000 Altra maquinària	67.000.000	56.323.554	17.789.242	38.534.312	10.676.446	15,93
62301.050 Altra maquinària	8.645.858	8.645.858	141.450	8.504.408		
63001.000 Adquisició vehicle	2.000.000	2.000.000		2.000.000		
64101.000 Mobiliari	18.000.000	12.738.829	10.666.221	2.072.608	5.261.171	29,22
65101.000 Pla informàtic	140.000.000	140.000.000	13.604.698	126.395.302		
67101.000 Llibres	6.500.000	6.333.853	5.870.362	463.491	166.147	2,55
6	349.986.858	333.538.279	86.547.941	246.990.338	16.448.579	4,69
83101.000 Bestretes concedides al personal	5.000.000	4.290.623	4.213.925	76.698	709.377	14,18
83101.050 Bestretes	55.463	55.463		55.463		
83101.080 bestretes	11.259.728	11.012.744	10.994.905	17.839	246.984	2,19
8	16.315.191	15.358.830	15.208.830	150.000	956.361	5,86
Totals Exercici 1993	3.039.338.670	2.855.344.307	2.511.559.240	343.785.067	183.994.363	6,05

LIQUIDACIÓ DEL PRESSUPOST DEL SÍNDIC DE GREUGES DEL 1993. SEGON SEMESTRE

<i>Partida / Títol</i>	<i>Pressupost</i>	<i>Contret</i>	<i>Pagat</i>	<i>Pendent pag.</i>	<i>Pendent cont.</i>	<i>% Cont.</i>
10001.002 Retr.bàsiques alts càrrecs	7.414.261	6.925.525	6.925.525		488.736	6,59
10001.052 Retribucions bàsiques alts càrrecs	2.368.739	2.368.739	2.368.739			
10002.002 Retr.compl. alts càrrecs	15.131.000	15.044.992	15.044.992		86.008	0,56
11001.002 Retr.bàsiques personal eventual	84.680.000	78.258.579	78.258.579		6.421.421	7,58
11002.002 Altres remunerac. personal eventual	13.410.000	12.943.869	12.943.869		466.131	3,47
11003.002 Previsió diferències retribució						100,00
15001.002 Productivitat	2.096.000	2.040.889	2.040.889		55.111	2,62
15101.002 Gratificacions serveis extraordinaris	2.800.000	2.667.619	2.667.619		132.381	4,72
16001.002 Seguretat social	25.346.891	25.215.393	25.215.393		131.498	0,51
16001.052 Seguretat Social	2.000.000	2.000.000	2.000.000			
16002.002 Previsió diferència quotes Seguretat	110.000				110.000	100,00
16003.002 MUNPAL	833.109	833.109	833.109			
16004.002 Altres règims de previsió social	226.030	166.236	166.236		59.794	26,45
16004.052 Altres règims previsió social	400.000	147.044	147.044		252.956	63,23
16005.002 Assegurances personal	873.970	766.988	766.988		106.982	12,24
16401.002 Ajut familiar	57.000				57.000	100,00
1	157.747.000	149.378.982	149.378.982		8.368.018	5,30
20001.002 Lloguer de béns mobles	682.552	676.143	572.106	104.037	6.409	0,93
20101.002 Lloguer de béns immobles	4.557.000	4.556.600	4.556.600		400	
21001.002 Manteniment immobilitzat material	6.110.000	5.710.797	5.496.782	214.015	399.203	6,53
22001.002 Material ordinari no inventariable	2.000.000	1.994.771	1.962.291	32.480	5.229	0,26
22002.002 Premsa, revistes i altres publicacions	460.000	449.636	449.636		10.364	2,25
22003.002 Material informàtic no inventariable	230.000	134.959	134.959		95.041	41,32
22101.002 Aigua, gas, electricitat, calefacció	2.940.000	2.911.073	2.651.521	259.552	28.927	0,98
22102.002 Carburant	270.000	260.000	220.000	40.000	10.000	3,70
22103.002 Vestuari	180.000	145.341	127.056	18.285	34.659	19,25
22105.002 Productes farmacèutics	5.000				5.000	100,00
22106.002 Altres subministraments	200.000	199.619	199.619		381	0,19
22201.002 Comunicacions	2.500.000	2.165.500	2.149.745	15.755	334.500	13,38
22301.002 Transports	1.000				1.000	100,00

<i>Partida / Títol</i>	<i>Pressupost</i>	<i>Contret</i>	<i>Pagat</i>	<i>Pendent pag.</i>	<i>Pendent cont.</i>	<i>% Cont.</i>
22401.002 Assegurances	400.000	363.376	363.376		36.624	9,15
22501.002 Tributs	290.000	285.240	285.240		4.760	1,64
22602.002 Atencions protocol·làries i represent.	1.192.000	1.074.698	809.115	265.583	117.302	9,84
22602.052 Atencions protocol·làries	1.541.366	1.537.838	1.536.308	1.530	3.528	0,22
22603.002 Publicitat i propaganda	1.000				1.000	100,00
22605.002 Reunions i conferències	200.000				200.000	100,00
22607.002 Formació i promoció	460.000	387.356	317.356	70.000	72.644	15,79
22608.002 Altres despeses diverses	540.000	456.149	456.149		83.851	15,52
22609.002 Publicacions	1.830.000	1.685.357	1.685.357		144.643	7,90
22701.002 Neteja i sanejament	6.184.000	6.163.587	5.644.968	518.619	20.413	0,33
22702.002 Seguretat	1.000				1.000	100,00
22704.002 Postals	1.000				1.000	100,00
22707.002 Estudis i treballs tècnics	7.210.000	6.768.199	5.680.699	1.087.500	441.801	6,12
23001.002 Dietes, locomoció i trasllats	1.100.000	975.025	953.325	21.700	124.975	11,36
23101.002 Altres indemnitzacion	1.000				1.000	100,00
24001.002 Dotacions per a nous serveis	1.000				1.000	100,00
2	41.087.918	38.901.264	36.252.208	2.649.056	2.186.654	5,32
48001.002 Transferències a famílies	511.187	505.886	505.886		5.301	1,03
48001.052 Transferències a famílies	138.813	138.813	138.813			
48201.062 Prestació substitutòria assegurança	10.000.000	10.000.000	10.000.000			
4. Transferències corrents	10.650.000	10.644.699	10.644.699		5.301	0,04
61001.002 Inversions en edificis i altres cons.	100.000				100.000	100,00
62001.002 Inversions en maquinària, instal·lacions	200.000	76.710	76.710		123.290	61,64
64001.002 Inversions en mobiliari i estris	240.000				240.000	100,00
64001.052 Inversions en mobiliari i estris	494.620	336.436	336.436		158.184	31,98
65001.002 Inversions en equip de procés de dades	1.400.000	1.284.352	1.284.352		115.648	8,26
67001.002 Llibres	560.000	558.232	550.132	8.100	1.768	0,31
6	2.994.620	2.255.730	2.247.630	8.100	738.890	24,67

<i>Partida / Títol</i>	<i>Pressupost</i>	<i>Contret</i>	<i>Pagat</i>	<i>Pendent pag.</i>	<i>Pendent cont.</i>	<i>% Cont.</i>
83001.002 Bestretes	500.000	232.852	232.852		267.148	53,42
83001.082 Bestretes	350.000	300.000	300.000		50.000	14,28
84001.052 Bestretes	309.095	170.000	170.000		139.095	45,00
8	1.159.095	702.852	702.852		456.243	39,36
Totals Exercici 1993	213.638.633	201.883.527	199.226.371	2.657.156	11.755.106	5,50

ESTAT DE SITUACIÓ DE DESPESES PENDENTS D'ANYS ANTERIORS.
30 DE DESEMBRE DE 1993

01.01. Parlament de Catalunya

	<i>Pendent 31.12.92</i>	<i>Pagat</i>	<i>Pendent de pagament</i>	<i>Crèdits anul·lats</i>
1992:				
Capítol I	14.142.247	14.137.747	0	4.500
Capítol II	102.786.276	90.386.372	10.753.560	1.646.344
Capítol VI	227.479.099	119.934.362	106.813.854	730.883
Capítol VIII	1.761.930	1.761.930	0	0
	346.169.552	226.220.411	117.567.414	2.381.727
1991:				
Capítol VI	38.018.257	38.018.257	0	0
	384.187.809	264.238.668	117.567.414	2.381.727

01.02. Síndic de Greuges

	<i>Pendent 31.12.92</i>	<i>Pagat</i>	<i>Pendent de pagament</i>	<i>Crèdits anul·lats</i>
1992:				
Capítol I	15.041	15.041	0	0
Capítol II	2.739.570	2.642.115	0	97.455
	2.754.611	2.657.156	0	97.455

**Dictamen de la Comissió de l'Estatut
dels Diputats sobre incompatibilitats**

El Ple del Parlament, després d'estudiar el Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats sobre incompatibilitats, i d'acord amb l'article 7.2 del Reglament, pren l'acord següent:

«D'acord amb la legislació vigent i amb les dades relatives a la professió i als càrrecs públics manifestats pel nou diputat d'acord amb l'article 4.1.segon del Reglament, el Ple del Parlament estableix la situació de compatibilitat del diputat Sr. Joan Ignasi Elena i Garcia.»

La sessió s'aixeca a un quart d'onze del matí i nou minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 47

La sessió s'obre a dos quarts donze del matí i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major.

Al banc del Govern seu el conseller de Benestar Social.

Ordre del dia

Punt únic: Debat sobre l'Informe al Parlament de Catalunya emès pel Síndic de Greuges (any 1993) (Reg. 17006) (BOPC, 203).

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

Aquesta sessió tindrà un únic punt de l'ordre del dia, la seqüència del qual es descabdellará d'acord amb l'article 144.3 del Reglament, sobre la tramitació parlamentària de l'Informe anual del Síndic de Greuges.

Debat sobre l'Informe de l'any 1993 presentat pel Síndic de Greuges. Té la paraula l'honorable senyor Anton Cañellas, síndic de Greuges, per presentar un resum del seu Informe.

El Sr. SÍNDIC DE GREUGES (Anton Cañellas i Balcells): Molt honorable senyor president, il·lustres membres de la Mesa, il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, senyores i senyors, en compliment d'allò que disposa l'article 31 de la Llei 14/84, de 20 de març, del Síndic de Greuges, comparec davant de vostès per presentar l'Informe relatiu a l'activitat de la institució durant l'any 1993 mitjançant un breu comentari d'aquest. Aquest Informe el vaig lliurar al molt honorable president de la cambra el passat dia 7 de març i, com saben, ha estat publicat en el *Butlletí Oficial del Parlament* del dia 16.

Ara fa poc més d'una setmana vaig comparèixer davant la Comissió parlamentària del Síndic de Greuges i vaig respondre a les qüestions que les senyores diputades i els senyors diputats van tenir per convenient formular-me. Tal com vaig dir llavors, vull agrair a la Presidència de la cambra, a la de la Comissió i als seus membres i a tots vostès, senyores diputades, senyors diputats, l'esforç realitzat per possibilitar la compareixença del síndic durant el primer trimestre de l'any en Comissió i a començaments d'abril davant del Ple per informar de les actuacions de l'any anterior, cosa que és el primer cop que succeeix i que entenc que s'ha de valorar positivament en la mesura que permet abordar qüestions de major actualitat, algunes de les quals tal vegada poden requerir una actuació d'aquesta cambra, com a dipositària de la potestat legislativa o de les facultats de control polític sobre el Govern. Gràcies, també, als serveis tècnics i administratius de la cambra.

Aquest Informe, senyores i senyors diputats, manté en les seves línies generals l'estructura que ha presidit els informes del segon mandat del síndic, si bé s'han introduït algunes

modificacions que es detallen a la presentació amb què s'inicia. No varia la divisió en dos llibres, el primer dels quals s'articula en tres parts: la primera i més voluminosa, dedicada a l'exposició de les actuacions endegades per la institució durant l'any 1993 a instància de part o d'ofici; la segona, que recull unes breus conclusions, i finalment la tercera, on s'agrupen diversos annexos de contingut bàsicament estadístic.

En la primera part del llibre primer es mantenen les seccions habituals que coincideixen amb les nou grans àrees de treball en què està organitzada la institució; a més, la consulta diària que incorpora una breu referència a la tasca d'atenció directa als ciutadans que acudeixen diàriament a la nostra seu o bé se'ns adrecen per telèfon. A aquestes seccions habituals del llibre primer de l'Informe, s'hi afegeixen tres capítols. En el primer capítol afegit es recullen totes les recomanacions i suggeriments de caràcter general formulats per la institució durant el període objecte de l'Informe; en el següent capítol que hem incorporat es dona compte de totes les actuacions d'ofici dutes a terme en el mateix període, i, finalment, en un tercer capítol, es fa el seguiment de les queixes relatades en informes anteriors que han experimentat alguna evolució significativa.

En la tercera part del llibre primer, on s'agrupen un seguit d'annexos que bàsicament donen una informació estadística, hem introduït també, com han pogut potser observar, algunes modificacions que detallem a la presentació del mateix Informe.

Per últim, el llibre segon el dediquem enguany a l'impacte de la crisi econòmica a la nostra societat. Ens fem ressò d'aquelles situacions que ens han plantejat els ciutadans o que hem pogut observar en el decurs de les nostres actuacions que tenen el seu origen en la situació de crisi, per acabar amb un parell de reflexions relatives una a l'ocupació i l'altra a l'estat de benestar.

L'any 1993 s'han iniciat 2.601 actuacions, de les quals 850 queixes resoltes directament en el moment de la consulta o en hores posteriors; 1.734 queixes que han donat lloc a expedient, i 17 actuacions d'ofici.

Per àrees, el major nombre de queixes correspon a l'administració general, amb 408, que representen un 23% del total; en segon terme a ordenació del territori, que inclou habitatge, urbanisme i medi ambient, amb 265, que suposen el 15%, i en tercer terme se situa l'àrea de justícia, que inclou Administració de justícia i penitenciària, amb 225 queixes, que representen el 13% del total.

Per a administracions afectades, hi ha una notable similitud en el nombre de queixes enfront l'Administració local, 513, que representen un 29% del total, i l'Administració de la Generalitat, amb 484, que equivalen al 28%; la resta de les queixes per administracions es reparteixen entre les administracions central, judicial, perifèrica de l'Estat i la institucional.

Els expedients resolts des del 5 de febrer a 31 de desembre de 1993 han estat 1.915, a més de les 850 consultes, de tal manera que el volum d'assumptes que restaven en tràmit

a 31 de desembre se situava en 791. En relació amb 1992, les queixes que han donat lloc a expedient han augmentat en 106 i el nombre d'assumpes pendents en relació amb el 5 de febrer ha disminuït en 87. Dels 381 assumpes que del 5 de febrer a 31 de desembre el Síndic considerà que l'Administració havia d'esmenar la seva actuació, en 286 –és a dir, el 75%– es va produir l'esmena de l'actuació en tot o en part; en 11 –el 3%– no es va esmenar, i a 31 de desembre restaven pendents de resposta 84 recomanacions que les administracions no ens han contestat, que és el 22%. Aprofito el relleu que atorga parlar des d'aquesta tribuna per agrair la col·laboració que amb caràcter general presten al síndic les administracions públiques, així com la bona acollida prestada a les nostres consideracions.

Atès que fer un repàs de la major part dels assumpes que s'exposen en l'Informe requeriria invertir una gran quantitat de temps i abusar més enllà del que sembla raonable de la seva paciència, comentaré algunes de les qüestions que, ateses les preguntes formulades a la Comissió, em va semblar que interessaven especialment en aquest Parlament. I aprofitant, precisament, que a la compareixença davant la Comissió es va tractar amb un cert grau de detall diverses parts de l'Informe, centraré la meua intervenció d'avui sobre el llibre segon.

A l'àrea d'Administració general s'encabeixen qüestions d'una gran diversitat temàtica, i és per això que les esmentaré: servei militar i objecció de consciència, estrangeria, coacció administrativa, així com les queixes amb relació a funció pública, expropiació forçosa, responsabilitat patrimonial, actuació de les forces de seguretat i, en general, les qüestions de procediment com a garantia de l'administrat.

En relació amb les qüestions de procediment, vull ressaltar que la gran majoria de les actuacions administratives de la Generalitat, dels ens locals i de l'Administració de l'Estat són conformes amb les normes reguladores del procediment administratiu, però que, malgrat que percentualment són poques, encara es produeixen algunes infraccions en aquestes normes que regulen la formació de voluntat de les administracions i els mitjans de fer-la pública.

Quant a l'objecció de consciència, que va centrar algunes de les preguntes formulades en Comissió, em permeto recordar que entenc que és urgent reorganitzar la gestió de la prestació social substitutòria per tal de reduir a terminis raonables el temps en què es triga des del moment en què es declara la condició d'objector fins que es designa una destinació on complir la prestació tant per no perjudicar els joves que estan pendents d'incorporar-se a una col·locació, seguir uns estudis o qualsevol altre projecte, com per fer front a nombroses necessitats de la nostra societat que poden ser ateses mitjançant aquest treball social.

Aquests dies, diverses vegades els mitjans de comunicació m'han preguntat què pensava de determinats plans del Govern de l'Estat que s'han anunciat en relació amb aquest afer de l'objecció de consciència. Els puc dir que el judici que des del Síndic farem estarà en funció dels següents paràmetres: entenem que no s'escau fer interpretacions restric-

tives de l'exercici d'un dret constitucional com l'objecció de consciència, sinó posar els mitjans per possibilitar-ne un exercici socialment útil i evitar-ne el frau.

En relació amb els drets dels ciutadans estrangers a Espanya, assenyalem al costat dels progressos en alguns àmbits les dificultats per al reagrupament familiar i ens permetem fer algunes reflexions sobre el dret d'asil i la necessitat de mantenir-lo en el nostre ordenament jurídic amb les correccions que calgui, però de mantenir-lo d'acord amb el mandat establert a l'article 13.4 de la nostra Constitució. En l'apartat dels progressos destaquem que ens ha semblat apreciar una conscienciació social més gran respecte de la necessitat d'atendre aquest col·lectiu dels immigrants estrangers per tal que no caigui en la marginalitat; conscienciació que podem predicar tant de la societat civil com també de les administracions públiques.

En l'àmbit d'ordenació del territori m'he permès portar a la seva consideració la situació de determinades persones que, com a conseqüència de la crisi econòmica, perden l'habitatge de què fins aleshores gaudien. Davant d'aquesta situació ens sembla que cal una actuació urgent i decidida dels poders públics.

En l'àmbit tributari, comentem queixes derivades d'actes de gestió tributària i destaquem qüestions que porten causa d'anys anteriors, com és el conflicte anomenat del preu i del rebut de l'aigua i el del recàrrec sobre l'impost de béns immobles aprovat per l'Entitat Metropolitana del Transport.

Quant a la sanitat, després de referir-nos als progressos a la universalització de l'assistència i que aquesta té en general uns estàndards de qualitat satisfactoris, assenyalem que encara persisteixen problemes com les llistes d'espera per rebre determinades prestacions. També comentem l'alentiment de la reforma de l'atenció primària i la insuficient atenció social i dels poders públics en general en la situació del malalt mental. En el relat d'una actuació d'ofici, comentem les gestions realitzades pel Síndic amb vista a garantir la continuïtat del procés educatiu dels menors en edat escolar internats en els hospitals.

En l'àmbit de consum, ens referim d'entre d'altres assumpes a la responsabilitat de l'Administració titular d'un servei públic amb independència de quin sigui el seu règim de gestió enfront dels usuaris d'aquest servei.

Pel que fa a l'àrea de treball i pensions, destaquem l'increment percentual de queixes entre l'any 1992 i el 1993, d'un 74% en Seguretat Social i del 65% en treball, i donem compte d'algunes actuacions de la institució en coordinació amb el Defensor del Poble en defensa dels drets dels treballadors del règim especial d'autònoms, com ara la solució positiva, després de molts anys d'insistir, a la qüestió de la validesa a efectes de percebre les corresponents prestacions de les quotes anteriors a l'alta.

En l'àmbit de serveis socials, passo a fer un breu comentari sobre algunes qüestions relacionades amb els menors, que constitueixen un dels col·lectius d'atenció preferent de la institució del Síndic. Primerament he de reiterar el que hem dit altres vegades: la legislació en matèria de menors està

fragmentada i en part és obsoleta; confiem que, tal com s'ha anunciat, properament aquest Parlament, en allò que sigui competència seva, debati una llei general del menor. La institució ha continuat els treballs empresos els darrers anys en matèria de menors endegant diverses actuacions d'ofici; una d'aquestes fa referència als equips d'atenció a la infància i adolescència. També assenyalarem en l'Informe que en les informacions sobre menors en els mitjans de comunicació social cal extremar les garanties per no vulnerar el seu dret a la intimitat, i, en tot cas, que el ministeri fiscal ha d'exercir les facultats que en defensa del menor té confiades. També recordem que s'ha de protegir els menors i els adolescents respecte a les imatges i missatges que s'emeten a través dels mitjans àudio-visuals, en particular la televisió, per tal que no perjudiquin el seu desenvolupament integral com a persones.

Algunes d'aquestes qüestions han estat objecte de resolucions d'aquest Parlament —com ara, per exemple, la 108/IV, adoptada per la Comissió de Política Cultural el dia 23 de setembre de l'any 93, sobre imatges i missatges que emeten les televisions—, i a aquestes resolucions ens hem remès.

En l'àmbit de l'ensenyament i la cultura, fem referència a la normalització lingüística a l'ensenyament, i assenyalarem que valorem positivament les mesures previstes en la Llei de normalització lingüística, que tracten d'evitar la separació en dues comunitats per raó de la llengua i que, en principi, no impliquen cap contradicció amb l'objectiu que els alumnes tinguin un correcte coneixement de tots els idiomes, si bé aquesta institució vetllarà per una correcta aplicació dels mecanismes previstos per la normativa vigent per tal que no s'atempti contra els drets individuals.

Per últim, en aquesta tasca de recordar algunes de les qüestions a les quals fem referència en el llibre primer de l'Informe, recordar que hem fet unes reflexions en relació amb l'organització de l'Oficina Judicial, la necessitat que la societat s'ocupi de les víctimes del delictes, i, entre elles, les víctimes d'accions terroristes.

També vull referir-me a les visites efectuades als centres de menors dependents del Departament de Justícia, que ens van merèixer una valoració globalment positiva, i a les visites als centres penitenciaris de Catalunya, en mèrit de les quals vam obrir tres actuacions d'ofici: una sobre l'equip de tractament de la presó de Quatre Camins; una altra sobre l'activitat del Centre d'Iniciatives per a la Reinserció —el Cire—, que continua en tràmit, i, finalment, una última en relació amb la presó Model de Barcelona.

Per creure-ho d'interès, a més de les esmentades fins ara voldria citar algunes altres recomanacions i actuacions d'ofici dutes a terme per la institució del Síndic. Entre les primeres: la recomanació sobre el requisit de nacionalitat en l'accés a la funció pública; la recomanació sobre aparcaments gratuïts a la vora de les platges; el suggeriment per a la reducció dels terminis d'elaboració dels informes en l'adopció internacional, i, entre d'altres, la recomanació sobre la conveniència d'avançar una quantitat de diners als excarcerats per poder atendre les seves necessitats personals o

familiars més peremptòries. Entre les segones: l'actuació d'ofici per pensions assistencials, per vellesa, a favor dels emigrants espanyols; l'actuació, també d'ofici, en relació amb la percepció de la prestació per desocupació dels socis treballadors de les societats mercantils, i, d'entre d'altres, l'actuació d'ofici relativa a la continuïtat entre la percepció del PIRMI i de les pensions no contributives quan els beneficiaris del primer compleixen seixanta-cinc anys.

Senyores diputades, senyors diputats, el llibre segon de l'Informe, l'hem titulat, com saben, «L'impacte de la crisi econòmica en la nostra societat». En les seves poques pàgines hem pretès reflectir en quina mesura la crisi econòmica, omnipresent a les converses, s'ha fet palesa en les queixes presentades al Síndic de Greuges tant com en les entrevistes que els ciutadans han mantingut amb mi o amb els altres membres de la institució durant l'any 1993. Les consideracions que s'hi incorporen s'han fet ja amb intensitat variable en els diversos capítols de l'Informe; és per això que la seva referència és purament enunciativa.

A continuació d'aquestes referències a les queixes rebudes, es confronta molt breument la realitat que descriuen amb els principis constitucionals que configuren l'Estat espanyol com a social i democràtic de dret, en definitiva, com un Estat que, conceptualment i col·loquialment, s'anomena «estat del benestar».

Finalment, essent ben conscient de l'extrema complexitat dels problemes derivats de la crisi econòmica i de la crisi de l'estat del benestar, i, per tant, sense pretendre aportar cap solució taumatúrgica, es fan, com he dit, un parell de reflexions sobre l'ocupació i sobre l'estat del benestar que m'han semblat necessàries en exercici de la missió que l'Estatut d'autonomia de Catalunya confia al Síndic, de defensar els drets fonamentals i les llibertats públiques dels ciutadans.

Els epígrafs sota els quals agrupem aquesta sens dubte parcial visió de la situació de la crisi que ens arriba a través de les nostres actuacions són els següents. Primera, dificultats de tresoreria de les administracions públiques. Segona, les reclamacions d'indemnització que adrecen els ciutadans a les administracions, amb especial referència a la militar i a la sanitària, en mèrit d'eventuals lesions sofertes com a conseqüència del funcionament dels serveis públics que tenen confiats. Tercera, les demandes dels ciutadans a l'Administració per tal que aquesta actuï de manera que es produeixi o bé un abaratiment dels costos que els repercuteixen dels serveis públics, o bé una disminució de la pressió fiscal. Quarta, la transformació de segones residències en residència principal i única i els problemes que això comporta, per manca de suficients serveis d'urbanitzacions pensades com a zones d'estiueig i no com a ciutats amb una població estable. Cinquena, la contenció de la despesa pública, subdividida en tres apartats: en la sanitat, en els sistemes de protecció social i en l'ensenyament. I, per acabar, la sisena, dedicada als efectes socials, especialment punyents, de la crisi, englobats en quatre àmbits: en relació amb l'atur, en relació amb l'habitatge, en relació amb les presons i, finalment, en relació amb els immigrants.

Permetin-me, senyores diputades i senyors diputats, que insisteixi en alguns aspectes dels últims assumptes enunciat: la contenció de la despesa en els sistemes de protecció social i en l'ensenyament i els efectes socials més greus de la crisi.

A començaments dels anys noranta es va fer una política d'increment inversament proporcional de les pensions mínimes de la Seguretat Social en relació amb les més altes per tal de garantir la suficiència econòmica dels ciutadans durant la vellesa. Aquesta política ha cessat per l'aparició, entre altres motius, de dos factors: la disfunció entre els ingressos i les despeses públiques, d'una banda, i, de l'altra, l'increment del nombre de perceptors, que descompensa encara més la relació entre els uns i els altres. La majoria de les queixes en aquest àmbit han plantejat la possibilitat d'augmentar quantitativament les pensions. En general, s'aprecia una política restrictiva dels pressupostos destinats al que s'anomena despesa social, la qual cosa obliga a bandejar sol·licituds d'assistència per manca de consignació pressupostària suficient, malgrat que algunes vegades responguin a veritables necessitats.

En la reforma educativa sembla que un dels ingredients de les receptes per sortir de la crisi amb el qual tothom està d'acord és que s'ha de millorar la competitivitat de la societat en el seu conjunt en relació amb altres societats en interrelació creixent i que això passa, en bona mesura, per una millora de la formació dels ciutadans i, en conseqüència, de l'ensenyament que se'ls proporciona. És per això que ja a l'Informe de l'any 92 alertàvem sobre els perills que comporta ajornar la reforma educativa, ajornament que ja s'ha produït mitjançant el Decret 180/93, si bé no implica, de moment, un incompliment del termini de deu anys fixat per la LOGSE per a l'aplicació de la reforma.

En l'atur, la destrucció d'ocupació ha estat el primer efecte de la crisi; la falta de treball, la situació d'atur no sols ha fet miques les previsions de despesa social en determinats conceptes del pressupost de les administracions públiques i obligat a les retallades i ajustos que s'han esmentat abans, sinó que ha estat la porta d'entrada de més ciutadans a una situació de marginació amb tipologies i intensitats variables, però amb un denominador comú: la impossibilitat d'una part dels qui es veuen obligats..., que es veuen afectats, d'aconseguir una activitat que expressi la seva voluntat de participació en la construcció de la societat.

La manca de treball projecta els seus efectes sobre diversos àmbits personals i comunitaris; quan el sistema de seguretat social no protegeix o no protegeix prou contra l'absència o la disminució d'ingressos, un dels àmbits afectats, al qual ja ens hem referit, perquè és el que més ens preocupa, és el de l'habitatge. La nostra preocupació ve donada perquè, com diem literalment en l'Informe, la manca d'un sostre, mereixi el qualificatiu de digne o no des del punt de vista de les condicions d'habitabilitat, esdevé la més demolidora de les causes econòmiques que llancen una persona a la marginació. Les administracions competents tenen la possibilitat de conèixer amb força aproximació el nombre

de desnonaments produïts en els últims mesos o els que estan en tràmit, així mateix com poden conèixer els casos de transferència forçosa de la propietat d'habitatges gravats amb càrregues hipotecàries per incompliment de les obligacions que aquestes asseguraven. Pensem que davant d'aquesta situació, que no es tracta de magnificar sinó de diagnosticar —i aquesta és una de les missions que intenta complir el Síndic al servei del Parlament—, calen, senyores diputades i senyors diputats, mesures urgents.

De les actuacions del Síndic es pot veure com la situació d'atur genera un seguit de problemes econòmics d'abast profund, però hi ha una altra problemàtica, de tipus personal i social, que simplement ha quedat apuntada i a la qual em refereixo tot seguit. Atès el paper central del treball en la integració social de les persones, la impossibilitat de treballar té unes implicacions que van molt més enllà del fet de disposar o no de prou recursos, públics o privats, perquè es respongui a les necessitats materials bàsiques dels qui volen treballar i no troben feina. Pensem que, fins i tot en el cas que aquestes necessitats fossin satisfetes amb uns estàndards força alts, caldria plantejar-se si respecta la dignitat humana una societat que no permet a una part significativa dels seus membres exercir una activitat que expressa la seva participació en la construcció d'aquesta mateixa societat. La crisi econòmica ha suposat l'entrada en els circuits de marginació de persones que formen part de sectors que mai hi havien estat; una forma de marginació social és estar al marge de la construcció de la societat, i és per això que l'atur genera marginació, i fins i tot en el cas improbable que no repercuteixi en la renda disponible, si bé quan també repercuteix en el nivell de la renda disponible, la marginació és encara més aparent.

És per això que m'he permès, senyores diputades, senyors diputats, modestament demanar la seva atenció sobre la conveniència de començar a plantejar-se amb rigor les alternatives al treball productiu tradicional i a la manera de finançar-les. Que la realitat no s'adeqüi plenament a les previsions s'ha de comentar; l'Informe ho fa sovint, però potser no justificaria més reflexió que la que es pot resumir dient que cal continuar treballant un dia rere l'altre per acostar la realitat a l'horitzó d'una societat justa i ideal.

Que un model d'estat sigui criticat com ara l'estat del benestar tampoc no ens ha d'escandalitzar; al cap i a la fi tampoc tothom ha de compartir per força unes mateixes idees ni s'ha de sacralitzar cap model, ni és inexacte dir que l'estat del benestar ha generat i genera problemes, a vegades incentiva la ineficàcia i pot portar a una gestió ineficient dels recursos d'una societat que, per definició, són limitats.

Ara bé, quan les crítiques demolidores sovintegen i les alternatives que s'hi presenten no s'articulen o són molt vagues, sí que sembla oportú fer-ne alguna reflexió. Els moderns estats de benestar, que no són ni perfectes ni han estat la solució definitiva dels problemes socials, han representat tanmateix una considerable aproximació a una societat justa. Si s'han de buscar alternatives a l'estat del benestar —i sembla que la impossibilitat de mantenir el nivell de despesa pú-

blica que comporta exigeix buscar-ne-, aquestes alternatives, senyores diputades, senyors diputats, no poden ser la mera desaparició d'allò que ens qüestionem, sinó la seva reforma per tal que el model resultant representi un progrés en el respecte als drets fonamentals i la dignitat de la persona humana.

Abans d'acabar, vull insistir una vegada més que el que ara els he comentat i el que diu l'Informe té la pretensió exclusivament de ser una petita aportació del Síndic de Greuges al debat que sobre el model de societat ja ha començat al nostre país.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor síndic.

(El síndic s'absenta del Saló de Sessions.)

Ara el debat prosseguirà amb les intervencions dels representants dels grups parlamentaris. El temps d'intervenció es fixa, en general, en quinze minuts..., per fixar posició.

El senyor Reguant, pel Grup Mixt, vol intervenir?

El Sr. REGUANT: Sí, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Des de l'escó estant –no esmerçaré el temps que també entenc que no em pertoca, per raons òbvies–, només per dir que entenc que l'Informe del Síndic ha estat acurat, extens i aprofundit i que reflecteix en molt bona mesura la conflictiva social que es desprèn d'una realitat que tenim i que l'Administració, és a dir, el Govern de la Generalitat, no aconsegueix –per raons que ara jo no hi entraré– donar-hi satisfacció suficient.

Dit això, no cal dir, doncs, que en el moment de la votació donaré el vot positiu, afirmatiu, a l'Informe de la Sindicatura.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula la diputada senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Il·lustres senyores i senyors diputats, un any més, i complint allò que disposa l'article 30 de la Llei de Catalunya de 1984, l'honorable síndic senyor Cañellas ens ha presentat al Parlament de Catalunya, primer a debat en Comissió –com molt bé ha dit ell– i avui per a la seva aprovació en el si del Ple del Parlament, l'Informe corresponent al 1993.

El Grup Parlamentari Popular valorem l'Informe positivament i li donem suport, i fem arribar a l'honorable Síndic, al síndic adjunt i a tots els assessors d'àrea i tècnics i al personal de la institució, la nostra sincera felicitació per la fidelitat en les línies generals, en l'estructura mantinguda, als anteriors informes que havien precedit aquest.

Vull manifestar que hem trobat unes millores en aquest Informe en quantitat i qualitat, pel seu relat sintètic, que fa que l'Informe sigui més entenedor, i que l'increment de deu seccions a tretze –enguany– permet que al Parlament tinguem moltes més dades sobre les queixes resoltes, les queixes que han donat lloc a expedient, a les disset actuacions d'ofici que han donat un total de 2.601 actuacions realitzades per la Sindicatura de Greuges i que a la vegada

enriqueix la tasca que per mandat del nostre Estatut d'autonomia tenim encomanat per defensar la dignitat de la persona i dels drets inviolables que li són inherents.

La Sindicatura no és una institució creada per recollir i procurar resoldre les queixes dels ciutadans en general, sinó només aquelles que afecten la relació d'aquests ciutadans en qualsevol àmbit de l'Administració. Per tant, en aquest sentit, remarcariem i diferenciariem l'Informe en dues parts: una, el llibre primer, les recomanacions, els suggeriments i, per acabar, les conclusions derivades de les queixes dels ciutadans de la seva relació amb les diferents administracions, tant la local, l'autonòmica o la de l'Estat, i l'altra part, el segon llibre, creiem d'un gran interès, molt preocupant a la vegada, que és la reflexió sobre l'impacte de la crisi econòmica i el model social que això comporta.

L'honorable síndic es fa ressò de l'alarma social, la desesperació dels ciutadans davant l'impacte de la crisi que ell ha captat mitjançant les converses, les entrevistes sostingudes i les queixes rebudes que tenen l'origen en la situació de crisi.

I acaba aquesta segona part, com molt bé deia ell, amb dues reflexions: l'una, sobre l'ocupació, i l'altra, sobre l'estat del benestar. Res de nou per al nostre Grup Parlamentari, atès que hem denunciat al llarg dels debats d'Indústria, de Comerç i Turisme, d'Agricultura, els de pressupostos i els debats de política general que el Govern, per manca de previsió i de donar suport sistemàtic a una política econòmica al Govern de l'Estat, per manca de solidaritat a temes punyents, ha deixat al marge part de la nostra societat, abocada al fracàs i a la desesperació creixent.

Voldria fer una pregunta, i vostès saben que no és el meu tarannà: on és el Govern de la Generalitat avui? La institució del Síndic de Greuges és tan important com el contingut d'aquest mateix Informe. Això és una descortesia al Parlament i una desconsideració en temes tan punyents per al poble de Catalunya.

L'any passat al nostre posicionament a l'Informe de 1992 vàrem denunciar que la situació dels nostres ciutadans a casa nostra era angoixant. Si angoixant era viure en un medi ambient agressiu, si angoixant era viure amb la incertesa de si o no a l'arranjament de les «vivendes» amb patologies d'aluminosi o piritosi, viure veient reduïda la propietat del seu pis a un coeficient de participació en el valor del sòl, amb l'embargament de comptes corrents, amb pressió fiscal, amb retards en el cobrament de l'Administració, angoixa de veure com en els rebuts de l'aigua més del cinquanta per cent són impostos, angoixa de buscar pis de lloguer o accedir a un habitatge digne o de trobar el primer lloc de treball o de mantenir-lo, avui, un any després i examinant l'Informe i palpant la situació de peus en terra, la situació que a conseqüència de la crisi i de la morositat de les administracions públiques es pateix a casa nostra és desesperant. Desesperació davant la morositat en el cobrament d'obligacions econòmiques reconegudes davant l'Administració local o autonòmica, retard en el pagament de subvencions atorgades tant corresponents a indústries, a associacions o a pagesos,

lentitud i increment del deute a empreses proveïdores de l'Administració, i comporta això tancament d'empreses i destrucció de llocs de treball, o suspensió de pagaments que genera cada cop més més morositat. Les prestacions sanitàries: l'augment constant de llistes d'espera per efectuar determinades proves o intervencions encareixen les mateixes prestacions; quin cost té per a l'Administració una baixa continuada esperant proves, anàlisis, resultats, operacions, dies i mesos? I per a les empreses? I per a les molèsties de la salut dels malalts?

Voldria recordar que l'any 90 la Generalitat va crear el Programa interdepartamental de la renda mínima d'inserció -PIRMI-, que concedeix per dotze mesos i dret a pròrroga un ajut de 37.000 pessetes a aquelles persones que no tenen altres recursos. Es va calcular que aquest ajut aniria encaminat a la població més marginada, a les persones grans, a les persones desvalgudes i sense ingressos, però què és el que passa?, què és el que està passant des de fa un any? Els sol·licitants són uns altres. Qui són? Un diari de tirada nacional ens deia aquest dissabte passat en el seu editorial: «cae gente normal», són gent normal que han quedat fora del mercat laboral atesa la destrucció dels llocs de treball, són persones que tenien feina, un pis, una casa, un benestar i ho han perdut tot per culpa de la crisi; varen aguantar primer amb el «seguro» d'atur i a hores d'ara formen part del grup més nombrós acollit al PIRMI. L'any 90 era el 16% de persones que s'acolliren a l'ajut del PIRMI; ara, en aquests moments, l'any 93, són un 37,3% i la tendència és a l'alça.

Crec que aquestes dades i l'Informe primer i segon revelen la gravetat del que està passant a casa nostra. Un dels efectes més esgarriuosos de l'atur és la pèrdua de l'habitatge, bé de lloguer i es va al desnonament, bé el de compra amb hipoteca i per manca del pagament de quotes es perd la «vivenda»; esdevé una situació que llança les persones a la desesperació i a la total marginació.

D'una banda, persones desvalgudes van al carrer i d'altres de capacitades per desenvolupar una bona feina, que renunciarien tot seguit al PIRMI per tal d'aconseguir un lloc de treball, sense diners per reciclar-se ni desplaçar-se per buscar aquest mateix treball, també es veuen abocats a anar al carrer. Dones sense feina, separades, amb fills a càrrec seu, sense cap pensió del marit, i fins i tot a vegades també un marit insolvent, o amb pensions tan petites que tot just arriba per menjar i que les aboca a no poder pagar ni lloguers, ni llum, ni aigua.

La família és l'estructura social de major implantació i importància en qualsevol societat. La família en condicions òptimes aporta a un país grans actius per al seu desenvolupament. Avui pares i fills sense feina, tot plegat un món de marginació.

L'honorable síndic ens deia en Comissió: «La manca de solidaritat de tota la societat», però, a més de la societat civil, ens recordava: «hem de recordar que les administracions també és societat». Aquestes mancances, aquesta marginació existirien igualment si no hi hagués cap entitat que intentés eliminar-les o resoldre-les.

En aquest sentit, la Sindicatura de Greuges és una institució d'una importància cabdal en el conjunt de l'estructura democràtica d'un país, perquè intenta aconseguir un objectiu bàsic com el d'acostar l'Administració al ciutadà i de recordar que l'Administració ha d'estar al servei del ciutadà i mostrar la seva solidaritat.

D'altres aspectes tocats a l'Informe del Síndic fan referència a problemes derivats de l'objecció de consciència. És cert, com molt bé deia, i urgeix reorganitzar la gestió de la prestació social substitutòria a Catalunya. Segons dades de l'any 93, 6.631 joves havien realitzat la prestació, mentre hi ha un total de 17.654 joves pendents de realitzar-la. Malgrat el difícil accés a un lloc de treball, aquesta situació perjudica els joves catalans que volen integrar-se en el món laboral. El Grup Popular treballem per equiparar els terminis de la prestació social al temps del servei militar i poder aconseguir la descentralització a favor dels ajuntaments que fan caixa de reclutament per a l'Estat, també amb vista a aconseguir per als joves la proximitat i l'abaratiment del desplaçament per la prestació social en benefici de la nostra mateixa societat. Cal, doncs, molta cura per part de la Generalitat a l'hora de propers traspassos de la gestió per part de l'Estat en la prestació social substitutòria.

Un altre aspecte a què fa referència l'honorable síndic és l'aplicació de la Llei de normalització lingüística, que expressa la nostra plena coincidència amb els criteris expressats per la Sindicatura en el seu Informe, totalment coincidents, d'altra banda, amb l'esperit i la lletra de la Llei de 1983 i les sentències del Tribunal Constitucional i del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya dictades en aquest àmbit.

La Sindicatura, a l'igual que ha vingut reclamant el Partit Popular, marca amb tota claredat tres línies d'actuació bàsiques: xarxa única sense separació per motius de llengua, lliure elecció de les famílies i presència equilibrada de les dues llengües en totes les etapes de l'ensenyament bàsic. Tant de bo que el Govern de la Generalitat reculli les recomanacions de la Sindicatura i les materialitzi en la seva acció política concreta en el camp lingüístic.

Un altre aspecte és la desprotecció dels drets dels menors i el retard en la tramitació d'adopcions, i la voluntat expressa de l'honorable síndic a crear la figura del síndic adjunt de menors. Voldria recordar els nostres posicionaments anteriors, els de l'any 91 i l'any 92, per tal que es portés a terme l'article 34 de la Llei 14/1984, aprovat per unanimitat en aquesta cambra, de designació del càrrec adjunt al síndic per a la defensa dels drets dels infants. Creiem que això, a més, comportaria poder gaudir d'un informe específic en defensa dels drets dels infants. El síndic, predisposat, ens manifestà en Comissió que, per raons pressupostàries, de moment és inviable crear el càrrec del síndic adjunt. Crec que coincidiran amb mi, il·lustres senyores i senyors diputats, que és voluntat des del Govern, des del Grup de la majoria que li dóna suport, que el síndic tingui més cost, més quantitat pressupostària per tal de crear aquesta figura que, any rere any, el nostre Grup ve reivindicant.

També vull manifestar que ja l'any 87 el Grup Popular creiem que s'hauria de millorar la logística per tal de donar a conèixer les tasques de la institució. Per tant, el Grup Popular farem costat a l'honorable síndic en els propers suposats per tal que la institució pugui disposar dels recursos suficients per tal de portar a terme aquestes dues tasques que, per mandat del nostre Estatut, estem obligats a dur a terme.

Treballarem en solidaritat. Prenem consciència, una vegada més, de les conclusions i reflexions esmentades en l'Informe per tal d'oferir solucions viables a tots aquells ciutadans que es troben amb moltes dificultats, motivades per l'Administració o per la crisi; els immigrants, els treballadors estrangers, els malalts de la sida, els malalts mentals, els drogodependents, els presos. Les forces polítiques tenim, en una societat democràtica, responsabilitats que no podem defugir; una veu i una voluntat. Uns des del Govern, que són vostès, i d'altres a l'oposició. La solidaritat es demostra amb fets, que aquests fets siguin més solidaris amb els més febles, que ja són molts; fins ara, les paraules del Govern han deixat al marge part de la nostra societat.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, il·lustres senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Oranich.

La Sra. ORANICH: Gràcies, senyor president. En nom del Grup d'Iniciativa comentarem l'Informe del Síndic de Greuges. En primer lloc, el que voldríem és agrair aquest Informe, que valorem com a molt positiu; és el primer informe que ha fet personalment l'actual síndic, i voldríem agrair-li a ell i a tot el seu equip, al senyor Bartlett, a la senyora Abella i a tots els altres caps de gabinet i assessors d'àrea perquè han fet un informe que considerem molt positiu, molt entenedor i que estem d'acord amb tots els problemes que ell planteja i que incideixen, avui dia, en la nostra societat.

Per començar, voldria dir alguna cosa que també ha dit la companya del Grup Popular, Dolors Montserrat, quan ha començat a parlar del seu Informe. Deia ella que no era el seu tarannà i que ho sabia aquesta cambra, i el mateix dic: tampoc és el meu tarannà, però sí volia dir que considerem greu, molt greu que no hi hagi en aquests moments..., una greu desatenció a aquest Parlament, i especialment al Síndic de Greuges, que no hi hagi en aquest moment present cap membre del Govern de la Generalitat.

Entenem que això realment no ha de passar cap més any, perquè, quan es plantegen aquesta sèrie de problemes que tenen els ciutadans, el Govern de la Generalitat, si no en la totalitat sí en alguns dels seus membres, ha de ser present. Perquè la Sindicatura de Greuges és una institució important a Catalunya i, per tant, quan presenta, una vegada l'any, quines són les queixes dels ciutadans, entenem que el Govern de la Generalitat hauria de ser present a sentir-les.

També voldríem comentar, des d'algun punt de vista, des del nostre punt de vista, l'Informe del Síndic de Greuges.

Ha fet i ha respectat –i en aquest sentit nosaltres també hi estem d'acord– part de la manera d'enfocar-ho de l'anterior síndic, al qual nosaltres respectàvem tant. Ha fet, però, una sèrie d'innovacions que també considerem positives. Ha fet uns apartats nous, ha fet una sèrie de recomanacions que també entenem que fa potser en algun punt més entenedor quines són les enormes queixes que tenen els ciutadans quant al funcionament de les diferents administracions. Tots i cadascun dels punts que plantegen els ciutadans ens semblen importants, el temps, però, de què disposem no fa que els puguem analitzar tots, i, per tant, n'analitzaria alguns, alguns d'ells innovadors i altres reiteratius i recurrents d'any rere any, però que ens han semblat que avui dia són d'actualitat també en la nostra societat.

Començaré per un que és recurrent, recurrent en aquest Parlament, recurrent en el nostre Grup i recurrent en aquesta diputada, que és el tema de l'objecció de consciència. Entenem que la postura del síndic ha sigut una postura valenta, ho és en el seu Informe i ho va ser també l'altre dia en la Comissió del Síndic de Greuges. Se li va preguntar què opinava el síndic de les noves postures d'enduriment per part del Govern central quant a la prestació social substitutòria, i el síndic ens va dir que hi estava absolutament en contra, que creia que l'objecció de consciència complia una funció social i que, per tant, lluitaria i faria el possible per acollir aquests joves que, com ens deia també l'anterior síndic de Greuges, no volen anar al servei militar no perquè siguin insolidaris sinó perquè tenen un altre concepte social, un canvi de valors diferent i un concepte de pau també diferent.

En aquest sentit el síndic, en una de les queixes personals, individuals, que diu que ha rebut –i crec que val la pena fer-ne menció–, ens parla d'un jove que havent sigut declarat inútil per al servei militar volia, si més no, complir una funció social mitjançant el tema de la substitució del servei militar. Crec que això és important perquè, tal com s'ha plantejat el síndic aquest tema, és un tema de màxima actualitat. No servirà de res el tema de voler endurir i voler dir que els nostres joves objectors hauran d'anar fora de Catalunya; s'han d'organitzar aquí amb majors competències; ho ha dit moltes vegades aquest Parlament, ho han dit molts diputats en el Parlament de Madrid en defensa de les lleis aprovades per aquest Parlament i, per conseqüència, entenem que és un tema important.

El tema dels estrangers, del racisme, de la xenofòbia i del dret d'asil: cada any em fa menció el síndic, i cal fer-ne. Hi ha un to positiu en el seu Informe, que diu que nota, segurament, que per part dels ciutadans hi ha una major atenció als col·lectius d'immigrants, als col·lectius estrangers; tant de bo sigui així. Això no vol dir, però, que cal seguir lluitant perquè totes aquestes marginacions no hi siguin en la nostra societat. Fa menció en un punt que entenem que és fonamental en aquest any, que se'ns vol dir que és el de protecció de la família, que és el reagrupament familiar dels immigrants. Si se'ls té aquí sols, aïllats, i no se'ls deixa unir-se a la seva família, poc podran integrar-se a la nostra societat. Per tant, aquest també entenem que és un punt important.

Tema sanitat: li agraïm al síndic l'especial atenció que presta als malalts mentals. Moltes mocions han sigut aprovades en aquest Parlament a petició d'Iniciativa per Catalunya. Els malalts mentals estan encara avui dia oblidats i és potser un dels tipus de malaltia que menys acceptació social avui dia encara té.

Tema menors: aquest és un punt on també ha insistit la companya Dolors Montserrat, que en Comissió vam tractar més. Volíem dir-li al síndic que compta amb l'absolut suport del nostre Grup perquè en el proper pressupost se li faciliti un major pressupost per poder tenir el síndic ajunt de menors. Entenem, de totes maneres, que les mesures que ell ha volgut o intenta fer amb l'actual pressupost han també de rebre el suport d'aquest Parlament. El tema dels menors és un tema important, la legislació és absolutament obsoleta, tenim en aquests moments una legislació de 1948, per tant, cal posar-la al dia i cal ajudar els menors, perquè ajudar els menors, al cap i la fi, és invertir en el progrés de la societat. Per tant, entenem que no és un punt en què se li pugui regatejar en absolut part ni res del pressupost d'aquest Parlament ni d'un país. En el tema de menors insisteix també el síndic en un punt que considerem important, que és protegir-los de les agressions dels mitjans de comunicació i dels mitjans àudio-visuals. Volem dir, en aquest sentit, que fa ja temps, el 1991, el meu Grup Parlamentari va presentar una llei de foment de la pau, una llei que no va ser acceptada a tràmit per la Mesa d'aquest Parlament i que avui dia el Tribunal Constitucional ens ha donat la raó i haurà de ser acceptada a tràmit. I un dels punts d'aquesta llei, un dels punts d'aquesta Proposició de llei diu que s'haurà de protegir els menors de tota la problemàtica dels mitjans àudio-visuals, i per tant, en aquest tema, s'haurà de protegir-los. Insistim que el parer del síndic és també el nostre i que, per tant, aquest és un tema que avui dia aquest Parlament, en tot el que pugui tenir competències, no pot deixar de banda.

Tema pensions i tema assistencial: no només ho tracta el síndic en el tema de les pensions i en la part assistencial, sinó que fa tot un apartat del llibre de la crisi, avui dia, en la nostra societat. No em dóna temps a insistir-hi i a parlar llargament d'aquest aspecte, que seria segurament objecte d'un debat, però sí que hi han dos punts i alguns dels punts en què sí que voldríem insistir especialment. Ens diu el síndic que els perceptors de les pensions del PIRMI avui dia s'han modificat, i jo li vaig preguntar a la Comissió si rebia per part de famílies peticions de cobrar aquesta pensió del PIRMI, no només de famílies estructurades de manera..., és a dir, de famílies dites normals en la nostra societat, sinó si rebia també moltes queixes de famílies monoparentals que no cobraven aquesta pensió del PIRMI. I el síndic em va contestar que no, que no acostumava a rebre queixes de famílies monoparentals que estaven en una situació més dolenta, però ell mateix va reflexionar —i des d'aquest punt de vista sí que voldríem agrair-li-ho— quan va dir que era conscient el síndic —i aquesta seria una reflexió important, que faríem de tot el que avui ens ha exposat el síndic i del que crec i del que creu el nostre Grup— que la gent encara més necessitada

de la nostra societat ni tan sols coneix l'existència del síndic de Greuges ni tan sols demana ajuda. I aquest, segurament, és un dels més greus problemes.

El PIRMI avui dia —ens deia—, tot el que són les pensions assistencials, ens deia la ministra de l'Estat, d'Afers Socials, la senyora Cristina Alberdi, que li constava que el 60% de perceptors d'aquestes pensions assistencials de les diferents comunitats autònomes de l'Estat eren dones separades que no cobraven les pensions dels marits. En aquest sentit també voldríem insistir, una i altra vegada, que reclamem una llei de prestació d'aquestes pensions perquè si no ben poc podríem protegir la família, amb tot el que suposen els seus membres, sinó només protegir un determinat tipus de família que segurament és el que menys protecció necessita. Perquè les famílies monoparentals estan augmentant en la nostra societat de manera escandalosa, i són segurament aquestes dones i especialment aquests infants els que mereixen una més gran protecció. Crec que la reflexió del síndic que alguns mitjans de comunicació van treure en titulars, que el síndic reconeixia que la gent més desprotegida ni tan sols acudia a ell, crec que aquesta és una reflexió que tots nosaltres ens hauríem de fer.

Tema de la llengua i de l'ensenyament. Bé, aquí sí que els síndic ens diu que creu que ha millorat el tema de la llengua. No cal dir que el nostre Grup està absolutament d'acord amb tot el que suposa la política d'immersió lingüística, la política de no-separació dels nens en dues comunitats a l'escola i que, per tant, en aquest sentit —no cal dir-ho, s'ha dit reiteradament—, estem d'acord amb tot el que això suposa de desplegament de la Llei de normalització lingüística. Però sí que voldríem insistir en un punt en què ja vam insistir en Comissió, no només per part del meu grup sinó per altres grups de la cambra, que això no es pot deixar de veure que bé que hi ha algunes queixes de gent que demana aquests drets individuals, l'assistència en castellà, avui dia qui necessita ajuda del síndic i qui necessita protecció és, evidentment, la llengua catalana, i els ciutadans que ens volem expressar a tot arreu en llengua catalana i que avui dia encara no ens és possible en moltes parts de la nostra societat, i en parts de l'Administració, bàsicament, de l'Administració perifèrica de l'Estat, perquè més endavant el síndic fa menció al tema de justícia, i allà s'hauria de dir qui es pot expressar lliurement avui dia en el camp de la justícia en català. Cert és que per una campanya demagògica de diferents mitjans de comunicació aliens a Catalunya s'ha pensat que qui tenia uns drets conculcats era algú que volia ensenyament en castellà, però jo voldria dir-li al síndic: què passaria, realment, si els catalans que volen expressar-se en català a tot arreu, anessin a queixar-se al síndic? Caldrien molts i molts centenars i milers de síndics de Greuges per poder atendre les queixes que secularment tenim els catalans per poder defensar la nostra llengua i expressar-nos en allò que en un país normal hauria de ser normal: que sigui la llengua oficial i prioritària en el nostre país.

Un altre dels punts importants a què fa menció el síndic, i que també és reiteratiu i que també s'insisteix bàsicament en

aquest Parlament i els moments de pressupostos, és –quan ell fa menció al tema de justícia– el tema de protecció a la víctima. Insisteix que s'hauria de crear per part del Govern de la Generalitat una oficina de protecció a la víctima. Hi vam insistir en el moment dels pressupostos; creiem que això és fonamental. Durant molts anys, i segurament pel fet d'haver patit una dictadura al nostre país, s'ha pensat a vegades que la protecció dels drets humans és la protecció de la persona encausada en una causa penal i, evidentment, ho és. Però el que no podem deixar de banda és la protecció de la víctima, que sovint queda absolutament desprotegida en la nostra societat. Vam demanar pressupost, vam demanar una partida oberta per a aquest fet; existia abans una oficina de protecció a la víctima per part de l'Ajuntament de Barcelona a Barcelona, però entenem que això ha de ser una oficina a nivell nacional i, per tant, que la Generalitat ha de crear, mitjançant el Departament de Justícia i d'una manera urgent, aquesta oficina, perquè em temo molt que les queixes que rebrien serien greus, perquè la víctima sovint ni tan sols té la pròpia consciència de víctima ni va a denunciar res perquè no rep absolutament cap mena d'ajuda a la nostra societat.

Fa també el síndic mencions a moltes queixes individuals i a temes que són punyents avui dia; fa menció al tema presons, a la massificació; ens diu que ha millorat en un punt, i en aquest punt hi podríem estar d'acord, però tot el que millora en alguns aspectes materials, empitjora des del punt de vista de la massificació. Si no es construeixen nous centres penitenciaris, tornarem a estar en una situació penitenciària realment escandalosa.

I voldríem donar especialment suport a una de les recomanacions finals del síndic, quan ens diu –i ell ho ha fet com a recomanació i així ens va insistir en Comissió que això ho havia, en part, aconseguit– que les ajudes que ens donen per part de l'Inem als presos que han sortit en llibertat les rebin els primers dies, perquè fins ara es donava l'absurd tan greu que trigaven mesos i mesos a rebre-la de manera que quan la rebien sovint ja tornaven a estar a presó perquè no havien pogut tirar endavant aquests dies, durant aquests primers temps. Això forma part a vegades dels absurds burocràtics de la nostra societat i crec que és un encert que el síndic s'hagi ocupat i d'ofici, personalment, d'aquest tema. Ens va dir l'honorable síndic que havia aconseguit en aquests moments que als vint-i-set dies ja cobressin la pensió, però que volia, fins i tot, aquesta petita ajuda, que, per altra banda, és molt petita, que fos abans, i li voldríem donar el nostre suport en aquestes gestions, perquè la prevenció de la delinqüència és a vegades més important, sovint, que la repressió posterior.

Un dels altres punts en què ha fet menció el síndic quant a pensions, que a preguntes d'aquesta diputada i també aquest és un dels punts que el nostre Grup ha presentat proposicions de llei i que ha insistit i que vol tirar endavant i que en presentarà, és el tema de la desprotecció –i així ho titula el síndic– de les parelles de fet. Ens va dir que estava molt preocupat de persones que després de molts anys de

viure junts no cobraven absolutament cap pensió; darrerament hi ha hagut sentències del Tribunal Constitucional que són molt dures psicològicament d'acceptar, i, per tant, el que cal és una modificació urgent de l'actual legislació, en part amb les competències que tingui aquest Parlament i en part quant a la modificació que s'hagi de fer a nivell d'Estat, perquè –ho repetim–, si volem protegir les persones i les famílies, són totes elles que tenen dret a aquest respecte als drets humans que fa temps que reclamem.

El síndic acaba el seu Informe i ens presenta avui aquí... Hi ha un altre punt que no voldria deixar de dir, amb la benevolència del senyor president i de manera molt curta; el síndic també alerta –i voldríem nosaltres també donar-li suport– sobre la possible illegalitat, o la possible inconstitucionalitat d'un decret del Departament de Benestar Social quant al no-cobrament..., és a dir, per part del Departament, que es queda íntegres les pensions de les persones, de la gent gran internada. Aquest decret no ha seguit els tràmits reglamentaris; estem d'acord amb el que diu el síndic i voldríem insistir-hi perquè creiem que aquest és un fet important que també margina part de la nostra societat.

Per acabar, voldria dir que el síndic ha tingut l'encert –i li ho vam dir i ell ens va prometre i ens va demanar que així ho féssim i que així ho faria ell– de la difusió d'un manifest a favor de la pau, dels nens, manifest anomenat de Lillehammer. És un manifest que han fet els nens del món, units a Lillehammer, que ha sigut traduït al català pels nens de les nostres escoles, que parla de la pau, que parla de la igualtat social, de la igualtat de sexes, de les no-discriminacions; crec que és un manifest important, que els nostres infants volen avui dia i haurien de tirar endavant, i que acaba dient allò pel que se suposa que tothom hauria de lluitar i que, en tot cas, sí que hi volem lluitar: que tot això ha de servir per ajudar a fer del món un lloc millor.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Oranich. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO: Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, nosaltres també voldríem saludar, com ho vam fer fa pocs dies a la Comissió, la presència en el Parlament de l'honorable síndic, dels seus col·laboradors, i dir que el meu Grup, el Grup d'Esquerra Republicana, celebra, com ho ha fet el mateix senyor Cañellas, que la presentació de l'Informe del Síndic de Greuges corresponent a 1993 arribi, precisament, al plenari pocs dies després del seu debat a la comissió corresponent. Pensem, per tant, que tant els grups parlamentaris com la mateixa Sindicatura poden sentir-se satisfets de la celeritat i de la justesa amb què s'han aplicat les disposicions de la Llei del Síndic i el nostre Reglament en aquest cas.

Entre d'altres raons ens en felicitem perquè això ha de permetre als grups parlamentaris, a l'Executiu, a la societat civil i a la mateixa Sindicatura, de prendre les mesures, extreure les conclusions i realitzar les previsions que poden desprendre's –i són moltes les que poden desprendre's– de

l'Informe que analitzem, especialment en relació amb el mandat de l'article 35 de l'Estatut d'autonomia, referit a la defensa dels drets fonamentals i les llibertats públiques dels ciutadans i ciutadanes del país.

Com va explicar l'honorable síndic, el seu Informe, com va explicar en la Comissió corresponent, també com avui ens ha recordat, el seu Informe inclou modificacions i innovacions formals que permeten de seguir, per exemple, les recomanacions de caràcter general, les seues actuacions d'ofici i també el seguiment de les actuacions iniciades en períodes anteriors; al mateix temps que incorpora alguns annexos, a banda de modificacions que afecten la transcripció de les queixes recollides. En principi, nosaltres no tenim cap objecció a formular aquestes modificacions, a banda que som del parer que correspon, precisament, al síndic la possibilitat..., correspon precisament al síndic d'escollir la formulació estructural, la formulació estilística més adient per a la redacció i la presentació de l'Informe que avui ens ha estat presentat en aquest plenari i que avui debatem.

Pel que fa al llibre primer, de la multitud de temes, d'assumptes, de qüestions que podria recordar, que podria destacar, no disposaré de la celeritat i de la capacitat de síntesi que ens ha manifestat un cop més la senyora Oranich, a l'hora d'extreure un bell munt d'assumptes i de temes en els quals nosaltres també ens sentiríem essencialment d'acord amb les manifestacions que ella ha fet. Voldria, però, dir, remetre'm essencialment a la intervenció que ja el meu company de Grup, el senyor Portabella, va tenir en la reunió recent de la Comissió de la Sindicatura de Greuges. S'han realitzat 2.601 actuacions –això dibuixa un ventall amplísim– i també s'han realitzat un nombre, que considerem important, de visites i consultes i, per tant, són enormement diversos els temes a destacar. Per segon any consecutiu, per exemple, el meu company, el senyor Portabella, recordava en la Comissió precedent, referint-se a l'actuació del síndic..., recordava –dic– i tornava a criticar la perversitat intrínseca –dic «perversitat» en un sentit essencialment..., és a dir, no tant de moral individual com de moral pública–, dic, la perversitat intrínseca d'alguns ajuntaments que tergiversen la funció disciplinària de les sancions de trànsit i l'actuació de la grua municipal i les converteixen en simples mecanismes de recaptació tributària; mecanismes, per tant, que són arbitraris i que són desproporcionats.

Per a nosaltres hi ha molts, diversos, assumptes d'enorme importància; no els acabàrem pas, no tenim tampoc temps de repassar-los: la persistència dels efectes d'aquesta, per a nosaltres, enorme arbitrarietat juràssica que avui per avui és el servei militar obligatori; les queixes referides a la sanitat; la situació de les presons, visitades pel síndic durant l'any 1993 –ens ho recordava suara–; recomanacions referides a assumptes importants –alguns han estat comentats també–: les grues municipals, el rebut de l'aigua, l'IBI..., i també algunes actuacions d'ofici referides a assumptes com el tracte rebut pels polissons marroquins menors d'edat, en un afer que vostès recordaran molt bé; les visites als centres de menors, així com el seguiment d'assumptes que arrenquen

d'exercicis anteriors, com els torns de guàrdies hospitalàries o els tràmits d'adopció.

Alguns assumptes tenen una importància extraordinària, extraordinàriament important: l'assumpte de la llengua; l'assumpte de la llengua que no podem despatxar-lo amb una frase genèrica ni amb una consideració global, dient que més o menys tot va bé. Hem assistit amb una indignació creixent a una campanya extraordinàriament ben estructurada d'agressió als tímids progressos del procés de normalització de la llengua catalana, i nosaltres també coincidíem plenament amb el que deia la senyora Oranich, en el sentit que avui per avui són centenars i centenars els ciutadans i ciutadanes del país que encara troben inconvenients, dificultats i perjudicis derivats del seu intent d'usar amb normalitat la llengua catalana en diversos àmbits formals i informals. I això és quelcom que convé no oblidar.

Algun altre assumpte que ens sembla important d'allò que l'honorable síndic ha destacat en la presentació del seu Informe: les parelles de fet. Recordar que el nostre Grup, el Grup d'Esquerra Republicana, s'ha manifestat en diverses ocasions en el Parlament de Catalunya favorable al reconeixement a efectes patrimonials de les parelles de fet, sigui quina sigui la seua composició sexual, l'orientació sexual dels seus membres. I m'agradaria de destacar i de celebrar que precisament ahir al municipi o a l'ajuntament de Sant Joan Despí la primera parella de fet hagi estat inscrita o reconeguda en un registre creat a aquest efecte.

No podem passar per alt tampoc la significació, l'enorme significació del llibre segon de l'Informe, aquest llibre intitulat «L'impacte de la crisi econòmica en la nostra societat», perquè és evident que hi ha una relació innegable entre moltes de les queixes que es presenten, entre la fesomia d'aquesta nova pobresa emergent i la situació de crisi econòmica i en molts casos aquesta actitud dimissionària de les diverses administracions corresponsables de l'anomenat estat del benestar. Caldrà, creiem, per tant, establir una vigilància estricteíssima –i també des de la Sindicatura, evidentment– perquè l'actual neoliberalisme belligerant, que inspira en gran mesura moltes de les actuacions de les institucions de l'Estat i també del mateix Govern de la Generalitat, no aconsegueixin, dic, aquestes intervencions, sovint en una línia ferotgement neoliberal, no aconsegueixin d'esclarar els mínims que en assumptes com els serveis públics, l'habitatge, la sanitat, la protecció social o l'atur ens semblen innegociables, si no és que estem disposats, si no és que estem disposats, senyors diputats i senyores diputades, a retrocedir decennis en els nostres índexs de cohesió, de solidaritat i de cobertura social.

Ja he dit, però, que el senyor Portabella, en representació del meu Grup, va analitzar més detalladament els continguts de l'Informe en la sessió corresponent de la Comissió i no repetiré pas tots els detalls que s'hi van exposar, per tant. En canvi, em sembla que a l'hora d'analitzar en aquesta sessió plenària el contingut i el context de l'Informe no podem passar per alt assumptes relatius a l'activitat de la Sindicatura de Greuges, en els quals el Parlament de Catalunya té una

responsabilitat indefugible; assumptes com, per exemple, la que considerem insuficient dotació pressupostària de la Sindicatura de Greuges de Catalunya, especialment quan la comparem amb els recursos de què disposen *ombudsman* de comunitats a l'Estat espanyol, de comunitats més petites demogràficament més petites i/o menys dotades competencialment. Només cal comparar els recursos que assigna el nostre pressupost a la Sindicatura de Greuges amb els recursos que reben els *ombudsman* del País Basc, d'Aragó o del País Valencià. Aquest Parlament, del pressupost del qual forma part el pressupost de la Sindicatura i que aprova de vegades amb una autonomia més teòrica que real la totalitat de la despesa de la Generalitat, s'haurà de plantejar gens retòricament la necessitat d'incrementar els recursos posats a disposició de la Sindicatura de Greuges de Catalunya. Si no ho fem així, si no incrementem aquests recursos, difícilment aconseguirem que prosperin innovacions que fa temps que defensem, que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana —i no és pas l'únic— defensa; innovacions que, fins i tot, aquesta mateixa cambra va aprovar en el seu dia, com, per exemple, la creació, modificació, que es va fer l'any 1989 de la Llei del síndic, la creació —dic— de la figura d'un adjunt per a la defensa dels drets de l'infant, modificació de l'article 34, per a ésser més precisos; una figura que, d'altra banda, i per enèsima vegada hem de recordar-ho en aquesta cambra, ja tenen països com Noruega, com Finlàndia o Costa Rica; una figura que ha estat recomanada per les instàncies europees, pel Consell d'Europa i pel Parlament Europeu, que és prou diferenciada de la figura del fiscal de menors i que hauria de cobrir de manera específica la defensa dels drets dels menors i no únicament la problemàtica de la infància en situació de risc.

Ens consta que aquest és un assumpte que preocupa l'honorable síndic i que ha procurat de fer passes en el marc de les possibilitats actuals de la institució que dirigeix, però hem de tornar a dir —com fèiem l'any passat i ho fem gairebé repetint la textualitat de les frases que utilitzàvem l'any passat— que aquest Parlament no únicament ha d'assumir realment les modificacions legals que ha aprovat, en aquest cas les modificacions de la Llei del Síndic, sinó que també ha d'assumir les necessitats, les ineludibles necessitats financeres i d'infraestructura que té la Sindicatura, i no únicament per implementar aquesta adjuntiva per a la defensa dels drets dels infants que any rere any venim recordant i reclamant, sinó també per ampliar i per optimitzar globalment l'actuació de la Sindicatura.

Hi ha alguna altra qüestió que ens preocupa, al marge de la presentació de l'Informe de la Sindicatura corresponent a 1993, i que hem tingut també ocasió de plantejar-li a l'honorable síndic, com és el fet de la proliferació, amb la mateixa denominació «síndic de greuges», de figures similars en diversos estaments, com municipis, empreses, universitats, etcètera. En principi, ens sembla positiva la filosofia, la idea, però sentim una certa preocupació pel que pugui tenir de confusió semàntica entre figures molt positives, però que evidentment no tenen el rang jurídic, les competències i les

funcions de l'honorable síndic de Greuges i la Sindicatura de Greuges creada per llei en aquest Parlament.

Crec que no dispo de gaire més temps, hi ha diversos aspectes que m'agradaria, en nom del meu Grup, de repassar, però no voldria acabar la meua intervenció sense destacar —la senyora Oranich ho va fer en Comissió i avui ha tornat a fer-ho— la inclusió com a annex en l'Informe d'aquest anomenat Manifest de Lillehammer, enviat per diverses escoles de Catalunya, per escolars de Catalunya a la Sindicatura i que el Síndic ha tingut el detall d'incorporar al seu Informe, per tal de contribuir a divulgar un manifest o més exactament una crida als governants, que és el títol exacte d'aquesta crida, elaborada per nois i noies de tot el món reunits a finals de 1993 en el marc d'un festival internacional per la pau celebrat a la seu olímpica dels Jocs d'Hivern, mentre els francotiradors serbis continuaven, precisament, passant els taps —per usar una expressió suau— als habitants de la també ciutat olímpica de Sarajevo.

Entenem, i aprofito per anunciar-ho, que el meu Grup proposarà a aquesta cambra que sigui divulgat, que aquest manifest sigui divulgat en els centres d'ensenyament del país. I, finalment, per no exhaurir el meu temps, per no abusar de la paciència dels senyors diputats i de les senyores diputades, acabo aquesta intervenció en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana remarcant la nostra valoració globalment positiva de l'Informe, la qual cosa no obsta perquè destaquem —com ho hem fet i com continuarem fent-ho—, entre d'altres qüestions, la migradesa dels recursos, de les possibilitats financeres i estructurals que aquest Parlament facilita o fixa a la Sindicatura de Greuges fins al moment present.

Senyor president, moltes gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el diputat senyor Abelló.

El Sr. ABELLÓ I ALFONSO: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, abans d'entrar en la valoració de l'Informe voldríem fer unes consideracions prèvies, evidentment al voltant del mateix Informe.

En primer lloc, el nostre Grup considera que aquest és pròpiament el primer informe que l'honorable síndic, el senyor Anton Cañellas, presenta a aquest Parlament; l'anterior informe és cert que el va presentar ell mateix, però estava condicionat per un fet temporal —feia molt poques setmanes que ocupava aquest càrrec— i, per tant, des d'aquest punt de vista haurà de ser aquest el primer informe pròpiament del síndic i del seu equip.

La segona qüestió és que hem notat variacions en l'Informe, des del nostre punt de vista positives, respecte a anys anteriors; hi ha canvis que l'han fet guanyar globalment. Creiem que és un informe molt més rigorós, molt més profund tant en el tractament dels temes com en la manera d'abordar els problemes.

Una tercera consideració és la preocupació del nostre Grup Parlamentari perquè fins fa molt pocs minuts cap

membre del Consell Executiu, del Govern de la Generalitat ha estat present en la discussió d'aquest Informe i sobretot en la part que fa referència a l'exposició que ha fet el senyor síndic, i resulta paradoxal que essent la institució del Síndic la que s'ocupa de la defensa dels drets i de les llibertats dels ciutadans davant l'Administració, i és evident que a Catalunya fonamentalment davant l'Administració de la Generalitat —torno a repetir—, no hi hagi hagut cap membre del Govern present en aquest hemicicle.

Nosaltres voldríem destacar d'aquest Informe, en primer lloc, un avenç en el que han estat actuacions d'ofici de la Sindicatura. El nostre Grup ha repetit a bastament que aquesta havia de ser una de les tasques prioritàries del síndic, en la mesura que moltes qüestions que eren preocupants, de col·lectius i de ciutadans que tenien dificultats per arribar al Síndic poguessin ser impulsades d'ofici. Aquest any això ha estat no solament fet, sinó cobert importantment des del nostre punt de vista, i a més a més amb l'Informe hem valorat que hi ha una exposició molt detallada, i per tant es pot seguir cas per cas i valorar quines han estat exactament aquestes actuacions d'ofici.

En segon lloc, una segona qüestió és la que, per fi, vostès recordaran que al Parlament vam aprovar una modificació de la Llei del Síndic de Greuges, que feia referència a la necessitat d'un adjunt per als temes de menors; aquesta situació ha estat bloquejada durant molts mesos, diríem anys, i finalment amb la compareixença del síndic a la Comissió hi ha una possibilitat de sortida: la creació provisionalment d'un assessor per a temes de menors, amb la perspectiva que en propers anys finalment hi hagi l'adjunt, que és la reivindicació d'aquest Parlament, que va aprovar en el seu moment, com deia, la modificació d'aquesta Llei per unanimitat.

La tercera qüestió seria la que fa referència al llibre segon, el síndic ho ha explicat a bastament, des del nostre punt de vista. El Grup Socialista considera que en aquests moments una part de l'Informe en què es valori el que és la crisi econòmica, tots els problemes d'ocupació i també el paper de l'estat del benestar són reflexions que poden servir a tots els grups parlamentaris i també a aquesta cambra.

A continuació voldríem abordar, evidentment, aquelles qüestions que des del punt de vista del Grup Socialista considerem prioritàries en aquest Informe i que, sens dubte, han de ser les qüestions més crítiques respecte a l'actuació de les administracions, per tant les mancances que des del nostre punt de vista són més importants.

La primera qüestió fa referència a l'habitatge. De l'Informe es desprèn clarament que en aquesta qüestió no solament no s'ha avançat, sinó que la situació en aquest darrer any s'ha agreujat, i que la situació de crisi econòmica, sens dubte, ha empitjorat les perspectives que els ciutadans o una part dels ciutadans puguin tindre accés a l'habitatge, que és un dret constitucional.

D'aquestes qüestions que fan referència a l'habitatge, el nostre Grup voldria plantejar fonamentalment tres qüestions: la primera, la que fa referència a les clares insuficien-

cies en la política d'habitatge de promoció pública i de protecció oficial del Govern de la Generalitat; als retards considerables dels adjudicataris d'habitatges de protecció oficial afectats per patologies estructurals, pel que fa referència evidentment a les obres de reparació dels edificis, i finalment als ajuts insuficients en la rehabilitació dels habitatges.

Creiem que aquestes són les tres qüestions en què hi ha més dèficit i que, per tant, qüestionen el que seria una política d'habitatge de progrés, una política d'habitatge dirigida als sectors més desfavorits i, per tant, que tenen més necessitat d'habitatge.

El segon aspecte faria referència a les polítiques de benestar social. Creiem que en l'Informe del Síndic hi ha dues qüestions que per nosaltres tenen molta importància: una, la que fa referència a una qüestió que aquest Parlament va debatre a bastament en una interpellació i una moció, que és el Decret de modificació de la normativa reguladora de la promoció, el finançament i les prestacions econòmiques de serveis socials. Aquesta qüestió la vam discutir aquí, hi va haver dos diputats, en concret del Grup Socialista, que es van adreçar al Síndic perquè actués d'ofici en aquesta qüestió i en l'Informe hem vist que les posicions que defensàvem nosaltres en el seu moment queden reflectides, en primer lloc, quant al procediment d'elaboració d'aquest Decret i, en segon lloc, quant al contingut de la reclamació. En l'Informe es diu clarament que aquest Decret no va fer un dels tràmits reglamentaris que són preceptius, que és el de demanar l'informe a la Comissió Jurídica Assessora, i, per tant, textualment en l'Informe del Síndic es diu que «es produeix la nul·litat de ple dret de la disposició», per tant del Decret. Creiem que aquesta és una qüestió que haurà de ser corregida per la Conselleria de Benestar Social i, per tant, des del nostre punt de vista, aquesta era una qüestió que volíem remarcar.

La segona qüestió fa referència no ja només al procediment d'elaboració del Decret, sinó al contingut de la reclamació. També per part del Síndic s'assenyala textualment que té dubtes sobre l'aplicació de la normativa. Per tant, des del nostre punt de vista aquesta és una qüestió que amb tota probabilitat aquest Parlament haurà de debatre properament al voltant del Decret.

La segona qüestió fa referència a tota la problemàtica dels temes de menors. El nostre Grup globalment està molt d'acord amb el plantejament que es fa a l'Informe; nosaltres no hem diferenciat mai el que han de ser polítiques de menors en funció de les conselleries de la Generalitat, sinó que creiem que s'ha d'abordar globalment i, per tant, hi ha d'haver una política general dels menors per part del Govern de la Generalitat.

Aquesta és una qüestió que es remarca, aquí és evident que en l'Informe es fixen algunes qüestions: unes que fan referència als equips d'atenció a la infància i a l'adolescència —els EAIA—, en l'Informe es diu que és necessària major coordinació amb els serveis d'atenció primària, que és necessari que hi hagi un marc legal molt més clar en aquesta qüestió, i realment també una qüestió que es planteja en

aquest Informe –que el nostre Grup hi està totalment d'acord– és si realment aquests equips tenen la dotació necessària per portar endavant les tasques que la Llei i el desplegament de la mateixa Llei els va assignar. Nosaltres creiem que les dotacions són insuficients i per tant des d'aquest punt de vista nosaltres estaríem d'acord amb aquesta part de l'Informe.

Lligada a aquesta qüestió hi aniria una qüestió que ja hem plantejat en algun moment en aquest plenari, que són els centres dependents, de menors, de la Conselleria de Justícia. El nostre Grup ha afirmat a bastament que globalment són centres que estan ben preparats, que els porten endavant professionals molt qualificats, però que hi ha una qüestió de fons que també surt en aquest informe, que hi ha una infrautilització d'aquests serveis, infrautilització o sobredimensió, en el seu moment, d'aquests. Per tant, aquesta també és una qüestió que nosaltres voldríem remarcar en la mesura que una part important d'aquests centres es troba que una part de les places no solament no estan cobertes, sinó que fins i tot una part dels edificis estan tancats.

La quarta qüestió que voldríem abordar és la del medi ambient. Aquí sí que nosaltres, com vam manifestar ja en la Comissió fa un parell de setmanes, trobem que hi ha mancances quant a actuacions d'ofici. La situació mediambiental a Catalunya –jo crec que hi estaríem tots els grups parlamentaris d'acord– no és ni de bon tros la ideal, hi ha molts buits, hi ha mancances, hi ha greus problemes de contaminació ambiental als rius, hi ha desprotecció al litoral, a la costa, també al voltant dels residus urbans o dels residus industrials, i a l'Informe realment manquen actuacions d'ofici.

I, per l'altre costat, sí que és cert que globalment el nombre de denúncies és molt semblant a l'any passat, notem que en aquests aspectes, que són en aquests moments als que els ciutadans d'aquest país presten més atenció, es troben molt poc reflectits a l'hora de l'Informe.

Una cinquena qüestió seria al voltant de la sanitat. Aquí voldríem remarcar quatre o cinc aspectes molt de passada: el que fa referència a les llistes d'espera; en segon lloc, el retard considerable en la implantació dels equips d'atenció primària de salut i les àrees bàsiques de salut, que no arriba encara al 50%, tenint en compte que el temps que s'havia fixat al calendari és al voltant de l'any 1986, creiem que hi ha un retard considerable que en l'Informe queda molt reflectit; la tercera qüestió seria la manca de places o de centres pel que fa referència als malalts crònics; en quart lloc, que queda molta cosa a fer, per tant, resta pendent una part important del que seria la reforma psiquiàtrica, i, finalment, una inadequada utilització dels llits hospitalaris. Creiem que aquestes són les cinc qüestions més crítiques que hi ha a l'Informe, i, per tant, són els dèficits que en aquests moments prioritzen l'actuació de la sanitat pública i, en concret, de la Conselleria de Sanitat, en aquest Informe.

El sisè aspecte fa referència a política penitenciària. En l'Informe hi ha expedients d'ofici i creiem que aquesta és una qüestió nova respecte a altres informes: en concret, en la

situació de la presó Model, i, després, en tot el que fa referència a l'actuació de l'empresa pública de la Generalitat de treball penitenciari, el Cire.

La nostra posició al voltant d'aquestes qüestions, que també en part vam exposar en Comissió, seria, en primer lloc, que nosaltres creiem que la situació de la presó Model fa difícil que les reformes, que, sens dubte, en els darrers anys ha portat a terme la Conselleria de Justícia de la Generalitat, puguin resoldre una situació que nosaltres creiem molt preocupant. Fa molt poques setmanes, la Comissió de Justícia del Parlament va visitar aquest centre penitenciari, i ens trobem amb una situació en la qual, des del nostre punt de vista, hi ha vulneració clara del que són drets fonamentals dels interns, i, per tant, dels ciutadans. En aquests moments, a la presó Model hi ha cinc interns per cella; per tant, des d'aquest punt de vista, per moltes reformes materials que es facin, és impossible portar a terme qualsevol política de rehabilitació i de reinserció. Per tant, la posició que el nostre Grup va mantenir al seu moment, de la necessitat de tancament de la presó Model, almenys pel que fa referència a presos que han de complir condemnes, creiem que es justifica clarament. El segon aspecte seria el trasllat de la presó de la Trinitat; creiem que no està en les millors condicions per portar a terme una tasca que és molt prioritària: a la presó de la Trinitat compleixen condemna els joves, i, per tant, des d'aquest punt de vista, ha de reunir unes condicions prioritàries. I, en tercer lloc, el que fa referència al treball penitenciari: també en les visites a les presons hem pogut constatar que una de les tasques prioritàries de rehabilitació i de reinserció hauria de ser el treball penitenciari; en molts centres, això no solament queda molt lluny de percentatges del 70 o el 80%, sinó que, fins i tot, més de la meitat dels interns d'aquests centres penitenciaris no realitzen cap tipus de treball penitenciari.

La darrera part aniria lligada a una qüestió que, des del nostre punt de vista, és també important i que ens hauríem d'acostumar a fer al voltant dels informes del Síndic, que són aquelles propostes que els diferents grups recullen a l'hora de fer iniciatives parlamentàries. Jo enumeraré les sis o set qüestions que el nostre Grup considera importants: la primera seria la creació d'una oficina d'atenció a les víctimes del delictes; creiem que és imprescindible que aquesta qüestió es dinamitzi des de la Conselleria de Justícia de la Generalitat, forma part de qualsevol política de prevenció del delictes. La segona qüestió aniria a l'hora de tirar endavant serveis d'assessorament i d'informació dels treballadors estrangers –un aspecte imprescindible per a qualsevol política d'integració. La tercera, la necessitat de desmassificar els centres penitenciaris; totalment d'acord amb la proposta que hi ha a l'Informe, amb la necessitat de nous centres penitenciaris i amb la creació d'un centre psiquiàtric penitenciari. L'altra qüestió seria la necessitat de protecció de les parelles de fet, per tant, d'avançar en la necessitat que aquest Parlament legisli sobre drets de les parelles de fet. I, finalment, el que serien polítiques de foment de rehabilitació dels edificis afectats per patologies estructurals. Creiem que

aquestes cinc o sis qüestions plantegen la necessitat que aquest Parlament adopti iniciatives parlamentàries.

Per tant, globalment, el nostre Grup considera que aquest Informe avança en la necessitat de la descripció dels problemes que té la societat catalana, també en els aspectes crítics i, per tant, de defensa de les llibertats i dels drets dels ciutadans davant de les administracions —en concret, davant de l'Administració de la Generalitat i també de l'Administració local—, i, per tant, des del nostre punt de vista no hi ha dubte que considerem un pas endavant la presentació d'aquest Informe, i encoratgem el Síndic i el seu equip a seguir en aquesta direcció.

Res més.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Abelló. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Viñas.

El Sr. VIÑAS: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en nom del meu Grup jo també voldria posicionar-me de manera molt positiva en la presentació de l'Informe per part de l'honorable síndic, i voldria fer extensiva aquesta felicitació al síndic i a tot el seu equip humà, que ha fet possible aquest treball.

Aquest any trobem en l'Informe del Síndic algunes innovacions, jo diria algunes concrecions, que l'han fet més entenedor, més sistematitzat i més clar. Hi ha hagut..., s'han afegit, al llibre primer, als temes normals, tres seccions més, que fan que la cosa sigui molt més clara i molt més entenedora; el llibre primer passa a cobrir tot el tema de la globalitat de les denúncies presentades, i en el segon llibre veiem la part de la filosofia que lliga el Síndic amb el país, portant el tema prioritari, important, punyent avui, de la falta de treball, de l'atur, i també parla de la societat del benestar. Ens trobem que a causa de la falta de treball, que és la que provoca l'atur, gairebé a partir d'aquí vénen tota la sèrie de problemes que fan incidència a les queixes del Síndic; això, nosaltres creiem que les reflexions que en aquest segon llibre fa el Síndic, doncs, són d'un gran abast, i crec que ens ajuden o ens ajudaran a seguir mirant de millorar aquest tema.

Jo, quant als temes concrets, començaria pel tema de la normalització lingüística a l'ensenyament, que avui dia, doncs, ha donat molt a dir als diaris, i tal com diu l'honorable síndic, nosaltres també estem totalment d'acord que la Llei de normalització lingüística de la Generalitat ha estat correcta, és correcta, s'aplica correctament, i si alguna mancança hi havia en aquests moments s'ha esmenat, i voldria recalcar també l'alçaprem que fa l'honorable síndic quant a la no-divisió a les aules per motius lingüístics, perquè jo una cosa sí que també voldria que quedés clara, i és que si una llengua avui dia a Catalunya està disminuïda, mancada, aquesta és el català, no és precisament la llengua castellana.

Quant a les barreres arquitectòniques de les minusvalides, que és una cosa que també surt cada any, doncs voldria recalcar que la Universitat de Barcelona ha informat que ja s'han adoptat les mesures adients per facilitar a una senyora unes dificultats que tenia de cara a accedir a unes instal·lacions del centre.

Quant a la secció de justícia, doncs, com sempre, van sortint els problemes de la lentitud, les inexecucions, els jutjats vacants, etcètera. Nosaltres creiem també molt positiva la creació d'una oficina de la víctima, que moltes vegades es troba molt mancada d'aquest suport, i també de les víctimes del terrorisme, que passen anys i anys i algunes d'elles no arriben a veure cap dels beneficis que els pertoquen.

Quant a la sanitat, voldria recalcar que de l'Informe es desprèn una millora en el que és l'assistència primària, i, sobretot, en un dels temes concrets de l'ensenyament o l'educació dels nens en edat escolar que estan ingressats amb malalties cròniques o en procés ja de recuperació de les seves malalties agudes. Això és una cosa que he pogut constatar, que va anomenar el Síndic en la seva presentació de l'Informe en Comissió, i jo en vaig ser testimoni: un nen d'una altra comunitat autònoma va haver de ser hospitalitzat i intervingut quirúrgicament a la Vall d'Hebron, i els familiars es pensaven que estaven en un altre món, que estaven en una altra galàxia, em van dir.

Hauríem de parlar també dels malalts mentals —malalts mentals i malalties mentals. El problema del malalt mental i de la malalta mental és la reinserció social, i això és un problema que també any rere any anem veient en l'Informe del Síndic. Però hem de constatar que no és un problema tan institucional com un problema de falta de sensibilització ciutadana, que és el que fa moltes vegades que sigui impossible aquesta reinserció. Això ho veiem quan posem a la pràctica centres de dia, pisos, etcètera.

No voldria deixar passar, tampoc, l'ocasió de parlar de l'objecció de consciència, tota vegada que el Síndic també se'n va fer ressò, i nosaltres creiem que els decrets o els plans que volen estructurar des del Ministeri de cara a l'acompliment de l'objecció de consciència, amb els plans substitutoris, no responen al que nosaltres creiem que ha de ser.

Quant a la Llei d'estrangeria, certament també cada any surt el mateix. En aquests moments és cert que el Síndic ha notat una certa millora quant a la xenofòbia —cosa que, d'altra banda, per ara no és un greu problema a casa nostra—, però sí que va parlar ell que juntament amb el Defensor del Pueblo estan intentant de buscar alguna millora o algun arranament de cara a la Llei d'estrangeria.

Quant a les presons, l'honorable síndic va concretar que, a excepció de la presó Model i de la Trinitat, la resta de centres penitenciaris a Catalunya ha millorat globalment d'una manera ostensible.

I, finalment, quant al llibre segon, parlar de l'atur, que és el que porta la gran part dels problemes i de les queixes al Síndic. L'ocupació és el tema cabdal: s'ha de mirar de buscar de donar treball a la immensa majoria de gent, perquè, si no, això el que fa és cada vegada endarrerir més la consecució de l'estat del benestar, i no hem de mirar de retallar les prestacions que avui dia es donen per arribar a l'estat del benestar la gent en fase de jubilació i de minusvalides i totes aquestes persones afectades per aquest problema, sinó que el que s'ha de mirar és de donar-los resposta a través de la re-

cerca d'ocupació, de llocs de treball que facin que aquestes persones no vagin quedant enrere en el procés evolutiu de la nostra societat cap a la societat del benestar.

Res més. Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Viñas.

Un cop acabades les intervencions dels grups parlamentaris, s'aixeca aquesta sessió específica.

(És un quart d'una del migdia.)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 48.1

La sessió s'obre a un quart d'una del migdia. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i la lletrada Sra. Andreu.

Al banc del Govern seuen la consellera de Governació i els consellers de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, i de Benestar Social.

Ordre del dia

1. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Social sobre el Projecte de llei d'administració institucional, de descentralització, desconcentració i de coordinació del Sistema Català de Serveis Socials (Reg. 11563), de les esmenes reservades per a defensar en el Ple, i de les esmenes subsegüents al Dictamen del Consell Consultiu (BOPC, 194 i 198, 12636 i 12802).

2. Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca sobre la Proposició de llei de modificació de la Llei 3/1988, de protecció dels animals (Reg. 13129), i de l'esmena reservada per a defensar en el Ple (BOPC, 205, 13264).

3. Interpellació al Consell Executiu sobre el comerç interior a Catalunya, presentada pel diputat Sr. Josep Clofent, del G. Socialista al Parlament de Catalunya, a tramitar pel procediment d'urgència (Regs. 17146 i 17763) (BOPC, 205 i 210, 13279 i 13692).

4. Interpellació al Consell Executiu sobre els residus industrials, presentada pel diputat Sr. Joan Saura, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (Reg. 15321) (BOPC, 184, 12036).

5. Interpellació al Consell Executiu sobre la projecció exterior de la cultura catalana, presentada pel diputat Sr. Ignasi Riera i Gassiot, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (Reg. 15666) (BOPC, 186, 12156).

6. Interpellació al Consell Executiu sobre l'ordenació dels serveis de salut pública de Catalunya, presentada per la diputada Sra. Maite Utgés i pel diputat Sr. Daniel Font, del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 16593) (BOPC, 198, 12815).

7. Interpellació al Consell Executiu sobre l'elaboració dels currículums educatius en l'ensenyament primari, presentada pel diputat Sr. Josep M. Reguant, del G. Mixt (Reg. 14417) (BOPC, 179, 11364).

8. Interpellació al Consell Executiu sobre els parcs recreatius, presentada pel diputat Sr. Josep Bargalló, del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (Reg. 16205) (BOPC, 192, 12510).

9. Interpellació al Consell Executiu sobre la crisi del comerç a Catalunya, presentada pel G. P. Popular (Reg. 16310) (BOPC, 192, 12511).

10. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el treball penitenciari (Reg. 12981), presentada

pel diputat Sr. Joan Oliart, del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 17408) (BOPC, 207, 13492).

11. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la integració laboral de les persones amb disminució (PILD) (Reg. 14123), presentada per la diputada Sra. Rosa Barenys, del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 17409) (BOPC, 207, 13492).

12. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la xarxa ferroviària a Catalunya (Reg. 14597), presentada pel G. P. Popular (Reg. 17426) (BOPC, 207, 13493).

13. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la solidaritat i la cohesió social (Reg. 13846), presentada pel diputat Sr. Josep M. Reguant, del G. Mixt (Reg. 17373) (BOPC, 207, 13490).

14. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les mesures de seguretat de les línies d'alta tensió (Reg. 15328), presentada pel diputat Sr. Alfred Pérez de Tudela, del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 17407) (BOPC, 207, 13491).

15. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de museus a Catalunya (Reg. 15376), presentada pel G. P. Popular (Reg. 17399) (BOPC, 207, 13491).

– Preguntes amb resposta oral.

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió, la sessió ordinària.

D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, s'anuncia que les preguntes seran substanciades a les deu hores del dia 7 d'abril, demà. La llista de les preguntes i els noms dels qui i de les qui les han formulades serà distribuïda seguidament.

Projecte de llei d'administració institucional, de descentralització, desconcentració i de coordinació del Sistema Català de Serveis Socials

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Social sobre el Projecte de llei d'administració institucional, de descentralització, desconcentració i de coordinació del Sistema Català de Serveis Socials, de les esmenes reservades per defensar en el Ple, i de les esmenes subsegüents al Dictamen del Consell Consultiu. La Comissió de Política Social ha acabat els seus treballs i ha emès Dictamen. Algun membre del Consell Executiu vol presentar la iniciativa de la Llei? (*Pausa.*) Té la paraula l'honorable conseller senyor Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL (Antoni Comas i Baldellou): Molt honorable senyor president, il·lustres senyores diputades i senyors diputats, és per a mi un gran honor presentar en aquesta cambra, en nom del Govern, el Projecte de llei d'administració institucional de descentralització, de desconcentració i de coordinació del Sistema Català de Serveis Socials. Aquesta Llei, senyores i

senyors, té una gran importància política i institucional, i això, bàsicament, segons crec, pels motius que tot seguit els exposo.

En primer lloc, la promulgació d'aquesta Llei mitjançant l'exercici de la potestat legislativa que deté la Generalitat de Catalunya reforça la competència exclusiva que li atorga l'Estatut. En aquest sentit, l'Estatut d'autonomia de Catalunya estableix que correspon a la Generalitat, com a poder públic i en l'àmbit de la seva competència, promoure les condicions per tal que la llibertat i la igualtat de l'individu i dels grups en què aquest s'integra siguin reals i efectives; remoure els obstacles que impedeixen o dificulten llur plenitud i facilitar la participació de tots els ciutadans en la vida política, econòmica, cultural i social.

Així mateix, l'Estatut atorga a la Generalitat competències exclusives en matèria d'assistència social i de fundacions i d'associacions de caràcter benèfic-assistencial; també li atorga competències en matèria de Seguretat Social i de règim local.

El segon motiu de la importància de la Llei que presento és que, mitjançant l'establiment dels serveis mínims de la Xarxa Bàsica de Serveis Socials i la descentralització dels serveis de l'Administració de la Generalitat a les comarques i els municipis, permetrà assolir una major eficàcia, que és l'objectiu bàsic de la legislació catalana en aquesta matèria. Diu: «Garantir i facilitar a tots els ciutadans l'accés a aquelles prestacions i a aquells serveis que tendeixen a afavorir un desenvolupament lliure i ple de la persona i dels col·lectius dins de la societat, especialment en cas de limitacions i mancances.»

El tercer motiu de la importància de la Llei és que aquesta respon al mandat legislatiu d'aquest Parlament, quan en la Llei 6/87, sobre organització comarcal de Catalunya, s'estableix, com diu l'article 25.1 de l'esmentada Llei, que «la comarca exerceix les competències que li atribueixen les lleis del Parlament, les quals, en qualsevol cas, han d'atorgar competències sobre les matèries següents», i en el punt c especifica els serveis socials. Els vull remarcar la importància política i institucional que té per a Catalunya aquesta atribució de competències a les comarques, que són també —recordem-ho i afirmem-ho— administracions locals.

En aquest sentit em permeto deixar constància d'alguns elements que s'exposen a la Llei 6/87, de 4 d'abril, sobre l'organització comarcal de Catalunya; són aquests: «La comarca ha estat un element permanent, lligat a la història recent de Catalunya, els antecedents més rellevants de la qual els podem trobar a les Bases de Manresa i en la divisió decretada l'any 1936, fruit del Decret d'octubre de 1931 del president Francesc Macià, que creà la Comissió presidida per un conseller que elaborà la divisió territorial i de la qual formaven part, entre altres, Pau Vila com a vice-president i Josep Iglésias com a secretari.» Això figura en l'exposició de motius de la 6/87.

La pèrdua dels nostres drets i les nostres llibertats nacionals l'any 1939 va tenir com una de tantes nefastes conse-

qüències l'estroncament d'aquell procés de divisió comarcal de Catalunya, i va esdevenir aquesta una de les reivindicacions permanents de tot el catalanisme polític. En aquest sentit, els destaco unes paraules pronunciades pel president Pujol l'any 1991: «La qüestió comarcal, en molts moments» —deia el president—, «especialment durant la dictadura, ens va ajudar a mantenir no solament el sentit d'identitat de comarques, sinó també el sentit d'identitat catalana, lligada sempre a tot el que ha estat el pensament polític catalanista.»

Ara i aquí, amb aquesta Llei, ens proposem refermar el camí emprat pel mateix Estatut d'autonomia i per la Llei 6/87 sobre l'organització comarcal de Catalunya, i ho fem tenint molt en compte allò que ja s'exposava en l'exposició de motius de l'esmentada Llei 6/87. Deia aquesta exposició de motius: «En la determinació de les competències comarcals ha d'ésser decisiu el vessant municipal; ara bé, en la mesura que la comarca ha de tenir uns interessos propis, la Llei determina també els àmbits materials respecte als quals la legislació que dicti la Generalitat en els diferents àmbits de l'actuació pública li ha de reconèixer competències. Des d'aquesta perspectiva, la institucionalització de la comarca ha de significar un aprofundiment del principi de descentralització i ha de possibilitar l'atribució a aquest nou nivell de competències que normalment s'haurien assignat a les administracions territorials superiors.»

La promulgació per aquest Parlament de la Llei 26/91, de transferència de competències de les diputacions provincials a la Generalitat de Catalunya i als consells comarcals en matèria de serveis socials, i a hores d'ara la present Llei, refermen el procés iniciat per la Llei 6/87, de vertebració comarcal de Catalunya. Com a quart motiu de la importància que crec que té la Llei que presento destacaré que aquesta respon al mandat legislatiu d'aquesta cambra, en acomplir el que preveu la Llei 8/87, municipal i de règim local de Catalunya, quan s'estableix que les lleis han de determinar les competències dels municipis en els àmbits materials en què el municipi té competències pròpies —article 63, Llei 8/87—, entre les quals cal destacar la prestació dels serveis socials i la promoció i la reinserció socials.

Tal com s'exposa a la Llei 8/87, municipal i de règim local de Catalunya, el municipi constitueix el nivell bàsic i essencial de l'organització territorial de Catalunya; així mateix, la Constitució i l'Estatut proclamen el principi d'autonomia municipal. En aquest sentit, la concreció d'aquest principi exigeix dotar els municipis de Catalunya d'àmbits competencials propis. Això ja ho estableixen les lleis 26/85, de serveis socials, i la mateixa Llei municipal i de règim local, respecte a les quals aquesta Llei, com ja he manifestat, ve a completar, tot concretant-los, aquells serveis mínims que pertoca prestar als municipis de més de 20.000 habitants.

El cinquè motiu de la importància d'aquesta iniciativa legislativa del Govern és que aquesta respon a allò que preveu el segon Pla d'actuació social aprovat pel mateix Govern el 3 de febrer de 1992, en el marc de les seves competències.

I com a sisè i darrer motiu, que em sembla oportú destacar respecte a la importància del Projecte de Llei, és que, senyor president, senyores diputades, senyors diputats, aquest Projecte de Llei respon al programa d'actuació política aprovat majoritàriament pel poble de Catalunya. Tal com ja els manifestava l'any 1988 en la meua primera compareixença en aquesta cambra com a conseller, aquest Programa ha de ser respectat; el Govern té com a fita fonamental complir allò que els ciutadans de Catalunya han avalat a les urnes; aquest és un exercici bàsic en democràcia, que tot polític amb responsabilitats de Govern ha de realitzar de manera permanent i constant, per principis i per convicció.

Vull deixar ben clar, doncs, que aquesta Llei es fonamenta en el nacionalisme integrador que propugna Convergència i Unió; entenem, com exposava el president Pujol l'any 1988, que és condició del nacionalisme esforçar-se a crear un país on tots els ciutadans, totes les persones tinguin cabuda, on tots siguin tinguts en compte, on ningú en sigui exclòs o oblidat. Per tot això, és per a mi un gran honor i una gran satisfacció presentar-los avui aquest Projecte de Llei com a responsable del Departament de Benestar Social i com a membre d'un govern nacionalista.

Aquests són, doncs, els fonaments estatutaris i legislatius i les conviccions polítiques que motiven la presentació d'aquest Projecte de Llei. No és, per tant, improvisat ni és producte de cap recel contra ningú, com s'ha dit per part d'algun diputat d'aquesta cambra. Analitzem ara els antecedents legislatius, l'objecte que es vol assolir en la promulgació d'aquesta Llei i els seus continguts.

Pel que fa al desplegament legislatiu, cal destacar la promulgació de la Llei 12/83, de 14 de juliol, d'administració institucional de la sanitat i de l'assistència i els serveis socials de Catalunya, i la Llei 26/85, de 27 de desembre, de serveis socials, la qual s'actualitza i es complementa mitjançant la Llei present.

La Llei 26/85, de 27 de desembre, de serveis socials, va establir l'objectiu d'ordenar, estructurar, promoure i garantir el dret a un sistema de serveis socials de responsabilitat pública en l'àmbit territorial de Catalunya. Aquesta Llei té com a propòsit fer efectius els objectius continguts en la Llei 26/85, abans exposats, d'acord amb llur propi objecte; és, per tant, una actuació legislativa necessària.

Des que el Parlament va aprovar la dita Llei 26/85 s'ha portat a terme la consolidació dels serveis socials a Catalunya com un dret bàsic per a totes les persones i tant la Generalitat i els ens locals com les diferents institucions privades que intervenen en aquest camp han fet un important desplegament dels serveis socials. Tanmateix, aquest desplegament, tant pel que fa a la diversitat com pel que fa al nombre de serveis i la multiplicitat d'organismes i entitats que hi intervenen, fa necessària una ordenació del Sistema Català de Serveis Socials que permeti millorar la coherència interna del sistema, racionalitzant-ne l'estructura administrativa, la gestió territorial dels serveis i les prestacions.

Per tant, la garantia de la universalització de l'atenció social a la població de Catalunya passa, necessàriament, per

l'articulació i la consolidació de la Xarxa Bàsica de Serveis Socials de responsabilitat pública; així mateix, aquesta articulació exigeix una sectorització territorial que es fonamenta en l'estructura comarcal dins la qual es tenen especialment en compte els municipis de més de vint mil habitants, atesa llur competència obligada en la prestació de serveis socials. L'objecte i la finalitat d'aquesta Llei es fonamenten, doncs, en el dret dels ciutadans als serveis socials, d'acord amb els principis operatius que estableix l'article 3 de la Llei 26/85.

La Llei present es caracteritza, així mateix, per la constitució d'un marc institucional i funcional que ha de permetre, primer, desenvolupar el sistema català de serveis socials en el marc d'una corresponsabilització pública interadministrativa i d'una gestió i una iniciativa mixtes público-privades. Segon, promoure i garantir el dret dels ciutadans a un sistema de servei social de responsabilitat pública mitjançant el desplegament i la consolidació de recursos i de serveis en el territori. Tercer, completar la Xarxa Bàsica de Serveis Socials de responsabilitat pública per tal que abasti totes les àrees d'actuació, sigui accessible a tots els ciutadans i cobreixi tot el territori de Catalunya. En quart lloc, desconcentrar els serveis socials de l'Administració de la Generalitat i efectuar una descentralització gradual de recursos i serveis en les comarques i els municipis. En cinquè lloc, assolir la plena coordinació de serveis i la màxima rendibilitat social dels recursos tant públics com privats, i en sisè lloc, cercar en totes les actuacions la cohesió social de Catalunya i la millora del benestar dels ciutadans.

Amb aquest objecte la Llei estableix la Xarxa Bàsica de Serveis Socials de responsabilitat pública, integrada pels diferents serveis mínims, la prestació dels quals té el caràcter d'obligatòria per a les administracions públiques de Catalunya que especifica el capítol primer del títol segon de la Llei.

La Llei estableix, així mateix, una distribució funcional dels serveis socials en nivells d'atenció i sectoritza els serveis socials en àmbits territorials d'actuació. Aquesta distribució funcional i sectorial dels serveis socials s'efectua mantenint-ne l'actual estructuració en serveis socials d'atenció primària i serveis socials especialitzats. En aquest sentit, els recursos i els serveis de la Xarxa Bàsica de Serveis Socials es distribueixen funcionalment en quatre nivells: un primer nivell de serveis socials d'atenció primària; un segon nivell de serveis socials especialitzats; un tercer nivell de serveis socials especialitzats d'abast superior i major especificitat, i un quart nivell referit als serveis i les prestacions que abasten tot el territori de Catalunya.

En aquest sentit, la sectorització dels serveis socials s'efectua mitjançant una distribució territorial de la prestació d'aquests serveis en els àmbits territorials d'actuació següents: àrea bàsica de serveis socials, sector comarcal de serveis socials, sector regional de serveis socials i àmbit territorial de Catalunya. A cadascun d'aquests àmbits territorials s'adscriu un nivell d'atenció d'acord amb el que s'estableix. Així mateix, la Llei delimita quins territoris cor-

responen a les àrees bàsiques i als sectors comarcals i estableix quines funcions correspon desenvolupar en cadascun d'aquests àmbits territorials. Pel que fa als sectors regionals de serveis socials, la Llei preveu que siguin determinats per via reglamentària.

Aquesta Llei, així mateix, completa el marc competencial en aquesta matèria i reordena l'Administració institucional als serveis socials respectant en tot moment el principi constitucional d'autonomia local i la legislació vigent en aquesta matèria.

En darrer terme, el capítol IV del títol segon estableix el finançament de la Xarxa Bàsica de Serveis Socials concretant, pel que fa a aquesta matèria, les obligacions de finançament que es deriven per a les diferents administracions competents. També s'estableix la contribució dels usuaris, el manteniment dels serveis, tot actualitzant el que ja preveia la Llei 26/85, article 22, en aquest sentit.

Senyores diputades, senyors diputats, abans de cloure aquesta presentació, vull manifestar-los que des del primer moment que es va plantejar aquesta iniciativa legislativa —que, recordem-ho, va ser l'any 1988—, en la meua primera compareixença en aquesta cambra, com abans he recordat, en la meua condició de conseller de Benestar Social, he cercat el màxim consens social, institucional i polític perquè aquesta fos una llei aprovada tan majoritàriament com fos possible. Això s'ha dut a terme per totes aquelles vies possibles: el diàleg, la consulta, la participació social i el debat parlamentari. Sense cap pretensió d'exhaustivitat, tot seguit els destaco les actuacions més significatives.

En primer lloc, encara en l'anterior legislatura, es duen a terme de mutu acord unes taules de diàleg entre el Departament de Benestar Social i la Federació de Municipis de Catalunya i l'Associació Catalana de Municipis per tractar els termes relatius a la descentralització dels serveis socials i l'atenció primària. Es celebren sis reunions entre els mesos de novembre de 1990 i febrer de 1991.

L'any 1993, durant l'elaboració de l'avantprojecte de llei, a més de les preceptives consultes a la resta de departaments de la Generalitat, i abans de ser aprovat com a projecte de llei pel Govern, aquell avantprojecte va ser informat favorablement pel Gabinet Jurídic Central, el 19 de març de 1993; pel Consell General de Serveis Socials, el 12 de maig del 93, després de tres sessions; per la Comissió de Govern Local de Catalunya, el 15 de juny de 1993, després de dues sessions.

Durant aquest procés van ser molt nombroses les reunions dutes a terme amb els representants de les administracions locals de Catalunya, amb les entitats d'iniciativa social, amb els representants dels professionals del treball social, amb les organitzacions sindicals més representatives, i s'acceptaren diferents modificacions de l'avantprojecte, entre aquestes, diverses esmenes presentades tant per la Federació de Municipis de Catalunya com l'Associació Catalana de Municipis.

La sessió plenària del Consell General de Serveis Socials el 12 de maig de 1993 va informar favorablement l'avantprojecte, amb el vot desfavorable dels representants de la

Federació de Municipis de Catalunya i dels representants de la Confav. Val a dir, per tant, que va comptar amb el vot favorable d'una molt gran majoria, i entre els vots favorables hi figura el de tot el sector associatiu, excepte —com he dit— el de la Confav; UGT i Comissions Obreres s'abstingueren. Això és mostra suficient per precisar que, amb una tramitació tan llarga de la Llei i amb tantes reunions mantingudes a tot nivell, com ens poden voler donar la sensació que ha mancat diàleg i que ara aquest projecte s'hauria de retirar per parlar-ne novament?

Fins ara, gairebé totes les lleis que en nom del Govern he tingut l'honor de presentar a aquest Parlament s'han aprovat per unanimitat; tots els grups parlamentaris han destacat la voluntat de diàleg i d'entesa que el Grup majoritari ha cercat. De la mateixa forma, ho hem intentat, i fins al darrer moment, ara, en aquesta mateixa sessió plenària ho seguirem intentant, però governar vol dir que les coses s'han de fer i que si la minoria ha de ser tinguda en compte també la majoria té el deure —com abans he dit— de complir amb el programa electoral aprovat pels ciutadans i convertit, per tant, en programa de govern.

Durant els darrers dies, alguns il·lustres diputats d'aquesta cambra en l'oposició han manifestat reiteradament un suposat caràcter antimunicipalista d'aquesta Llei. Això no és cert; s'equivoquen, i a més les seves afirmacions es contradueixen. L'any passat la Federació de Municipis de Catalunya subscribia per escrit les manifestacions següents en relació amb l'avantprojecte de la llei; deia la Federació de Municipis de Catalunya: «Volem constatar, en primer lloc, que aquest plantejament que suposa el reconeixement efectiu de les persones residents a Catalunya a rebre els serveis socials i el correlatiu deure de les administracions de prestar-los és un plantejament inicialment plausible.» I en un altre document deia: «Pel que fa a la definició dels serveis que integren cada un dels nivells, hom entén que el sistema emprat a l'avantprojecte de llei és acceptable, amb alguns matisos, certament importants.»

Em sap greu que tot i l'important procés negociador dut a terme durant aquest període, en el qual s'han acceptat moltes esmenes per part de la majoria, s'hagi renunciat a un major consens per una qüestió —com deia la mateixa Federació de Municipis de Catalunya— de matisos. Aquesta Llei —hi insisteixo— no treu cap competència als municipis catalans, cap ni una; tan sols pretén garantir amb major eficàcia el dret dels ciutadans als serveis socials. Si mancava alguna prova, el Consell Consultiu ha vingut a donar-la. És que algú pot pensar que si per mitjà d'aquesta Llei es tragués alguna competència als municipis el Consell Consultiu no ho hauria advertit? Ho ha fet en una disposició addicional, assenyalant la conveniència d'introduir un afegit que deixés clara aquesta qüestió, i el fet que fos una disposició addicional fa fàcilment comprensible, per a tots, que jurídicament no volia..., no podia voler-se alterar per una disposició addicional continguda a l'articulat de la Llei.

El conseller que els parla, en defensa del programa polític que ha votat la majoria del poble de Catalunya, pot man-

tenir unes posicions que no siguin coincidents amb les de les altres forces polítiques, però això no vol dir manca de voluntat de diàleg; això, en tot cas, és prova de coherència.

S'ha dit també, i s'ha publicat, que la Llei deixa sense finançament serveis d'assistència municipal. Com es pot afirmar això i com es pot publicar sense cap contrastació? Quins arguments objectius poden adduir-se per demostrar que aquesta Llei deixa en pitjor situació financera els ajuntaments? No hi són. L'afirmació no és certa.

S'ha dit que la Llei eternitzarà el caos en què es troben els serveis socials a Catalunya. Com pot dir-se també això, si som una referència arreu, a Espanya i a Europa? Algú pot adduir algun exemple vàlid que demostrï el contrari de la meua afirmació? No ho podrà adduir.

S'ha dit que es vulnerava la universalitat del Sistema de Serveis Socials, en preveure l'eventual cobrament de les prestacions als beneficiaris. Aquesta no és una mesura nova —ho he dit abans—, ja que a Catalunya, i a qualsevol lloc on no es tingui el rellotge parat, s'aplica. Però, endemés, com pot afirmar-se això i preveure alhora, pels dos grups parlamentaris que ho han afirmat, que en el Projecte de carta de Barcelona..., concretament, mirin l'article 124 d'aquest Projecte de la carta de Barcelona, on es demana concretament que s'autoritzi a l'Ajuntament de Barcelona les activitats recaptatòries de suport en relació amb la prestació de serveis socials.

S'ha dit també que el Projecte estableix una ordenació irracional del sistema territorial. Les comarques són una ordenació irracional? No s'entén que es puguin fer aquestes afirmacions.

També s'ha dit que es configurava inadequadament un sector regional. Qui ha fet aquesta imputació no ha seguit el tràmit d'elaboració de la Llei, ja que fa temps que la concreció d'aquest sector regional no figura en el Projecte; es deixa per reglamentació posterior.

S'ha dit que s'obligava a noves obligacions als ajuntaments sense donar recursos per complir-les. No és cert: no hi ha cap nova obligació als ajuntaments que no tinguin ara per imperatiu legal. El Consell Consultiu ho hauria remarcat en el seu Dictamen, però alguns han dit que es treia competència als municipis; altres que se'n donen més. Com és possible dir una cosa i una altra alhora?

Alguns grups parlamentaris propugnen que els ajuntaments de més de cinquanta mil habitants assumeixin el nivell de sector comarcal. Creiem que això no és possible, ni legalment ni racionalment; legalment, perquè les comarques no poden ser altres que les que han estat aprovades per la normativa vigent, per a la ciutat de Barcelona, que estem disposats a acceptar que el nivell de competències que hagi d'assumir resti pendent del que determini la Llei sobre modificació de la carta de Barcelona; racionalment, perquè si és cert que la Constitució i l'Estatut garanteixen l'autonomia de cada Administració pública —per tant, també l'autonomia municipal—, i si no és possible dotar d'equipaments socials especialitzats tots els municipis de Catalunya, no seria lògic que l'ajuntament que tingués necessitat de places residen-

cials per a alguns dels seus ciutadans haguessin de situar-ne en inferioritat respecte a l'ajuntament de la mateixa comarca que tingués més de cinquanta mil habitants. Per dir-ho amb un exemple: l'alcalde de Salt no pot estar en inferioritat respecte al de Girona, i l'alcalde de Sant Andreu de Llavaneres respecte al de Mataró. Al consell comarcal hi són representats tots els ajuntaments, i esdevé un nivell més adequat. Per aquests mateixos motius s'ha hagut d'establir un nivell diferent per a les comarques de més de cinquanta mil habitants i les de menys d'aquest nombre d'habitants. Les comarques molt petites no poden tenir tots els serveis especialitzats, i en aquest cas totes han d'estar en situació d'igualtat al sector regional de serveis socials.

Aprofito l'avinentsa per deixar constància de la conveniència que a criteri meu existeix de mantenir un debat en aquest Parlament respecte a la política de benestar social que convé avui. Fa cinc anys que el demano, aquest debat; crec que hi ha en el nostre món d'avui suficients fets que l'aconsellen. Em pregunto per què no es fa després de cinc anys de parlar-ne i per què les tres vegades que s'ha presentat per part de l'oposició s'ha deixat decaure. Fàcilment es podria deduir que no ha interessat substanciar aquest debat. Penso que hauríem de saber passar de la política de la confrontació —que no serveix per a res— a la política del debat.

Senyores diputades, senyors diputats, per totes les raons abans exposades, considero que aquest Projecte de llei esdevindrà una peça fonamental en l'ordenació legislativa del nostre país i en la consecució de les finalitats últimes de la política social de la Generalitat quant a aconseguir la millora de qualitat de vida i el benestar social de tots els ciutadans de Catalunya i respondre al repte de construir un país on la llibertat, la justícia, la solidaritat i la igualtat siguin els valors permanents de la convivència i el progrés social.

En aquest sentit és que en acabar aquesta presentació agraeixo als diferents grups parlamentaris les aportacions del seu treball, que han millorat de manera notable la qualitat i el contingut d'aquest Projecte de llei, i els demano, un cop discutides totes les esmenes i eventualment millorat, que votin favorablement aquest Projecte de llei.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores diputades; moltes gràcies, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

No havent-hi cap diputat ni cap diputada encomanat per la Comissió per presentar el Dictamen, passarem tot seguit al debat del Projecte de llei.

Hi ha reservades quatre esmenes a la totalitat. Les tres primeres són de retorn, i una quarta és amb text alternatiu. La primera esmena a la totalitat de retorn és presentada pel Grup Popular; per defensar-la, té la paraula el senyor Ariza.

El Sr. ARIZA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, empenem aquest debat amb el clar esperit d'aconseguir per a tots els ciutadans de Catalunya la millor llei possible, aquest esperit que nosaltres hem mantingut en tot cas en ponència i en comissió i aquest esperit amb el qual portarem tot aquest debat.

Ja en el punt 3 del capítol 2 del vigent Pla d'actuació social es recull que: «Els principis de descentralització i desconcentració exigeixen apropar als usuaris els serveis i les decisions que els afecten directament. A aquests efectes, es completaran els estudis jurídics i de planificació territorial que permetran adoptar, dins el termini de vigència del Pla d'actuació social, les disposicions més apropiades per a l'optimització del sistema.

»En aquest sentit, un projecte de llei de descentralització, coordinació territorial i administració institucional del sistema català de serveis socials serà presentat al Parlament de Catalunya en la nova legislatura per tal de fixar els aspectes organitzatius.»

Aquesta necessitat de desenvolupar la Llei 26/85, de serveis socials, s'ha plasmat en el Projecte de llei avui a debat. Tal com es contempla en les observacions tècniques que ens va fer la lletrada senyora Esther Andreu —a qui vull aprofitar per felicitar per la magnífica tasca que ha realitzat i l'ajut que ha prestat a tots els ponents en la complicada tramitació d'aquest Projecte—, el Projecte de llei avui a debat és un projecte merament institucional que no permet definir els drets i deures dels ciutadans en relació amb els serveis socials, cosa que ja fa la Llei 26/85.

En aquest sentit, segons el text del Dictamen, la Llei té per objecte fer efectiu l'article 1 de la Llei 26/85, de serveis socials; estructurar funcionalment i territorial el sistema català de serveis socials; definir la Xarxa Bàsica de Serveis Socials de responsabilitat pública, determinant, d'acord amb els criteris de màxima descentralització i desconcentració, a quines administracions públiques de Catalunya pertoca la seva titularitat, gestió i finançament, i definir la coordinació del sistema català de serveis socials.

Però no és així. Fonamentalment, el que aquest Projecte de llei fa en la pràctica és buidar de contingut el reconeixement fet per la Llei 26/85 pel que fa a les competències que en prestacions socials corresponen als municipis, en fixar el marc competencial i legal de la prestació d'aquests serveis. És la manifestació de la voluntat política de disminuir les competències dels ajuntaments en favor d'instàncies supramunicipals, en clara oposició al principi de subsidiarietat, i també en clara oposició a la necessitat de descentralització i major proximitat als ciutadans de les administracions que han de prestar els serveis socials. Aquest Projecte de llei està en la línia, a què ens té acostumats la coalició governant, d'anar traient contingut material al principi d'autonomia municipal proclamat per la Constitució i recollit per la Llei de bases de règim local i per la Llei municipal i de règim local de Catalunya.

Novament, el Govern de Convergència i Unió deixa de banda els principis recollits i afirmats reiteradament pel Tribunal Constitucional en el sentit que, primer, els ens locals, com a titulars d'un dret d'autonomia constitucionalment garantida, no poden ser deixats, pel que fa a la definició de les seves competències, a la lliure interpretació que cada comunitat autònoma pugui fer d'aquest dret, i segon, aquesta garantia constitucional és de caràcter general i configura un

determinat model de distribució de competències, encara que a vostès no els agradi. Cal recordar que els ens locals tenen, d'acord amb allò que preveu l'article 137 de la Constitució, autonomia garantida per a la gestió dels seus interessos i aquest Projecte de llei no garanteix de forma suficient l'exercici efectiu d'aquest dret.

Quina efectivitat tindrà el dret a intervenir en tots els assumptes que afectin directament el cercle dels interessos dels ens locals, quan es legisla en sentit contrari als principis de descentralització i de màxima proximitat de la gestió administrativa als ciutadans en un àmbit de l'actuació política com és la promoció i actuació social consubstancial a les competències municipals, en lloc d'estructurar un sistema català de serveis socials, eficaç i coherent amb la previsió que en fa l'article 1 de la Llei 26/85?

El Consell Executiu, amb la presentació d'aquest Projecte de llei, ha tingut novament una llacuna mental i ha oblidat el fet que els ajuntaments de Catalunya ja han demostrat *de facto* la seva capacitat de prestar serveis en matèria de protecció i assistència social en favor de les persones i col·lectius més desfavorits de la nostra societat, implementant fórmules dirigides a fer desaparèixer les desigualtats i aconseguir una major qualitat de vida dels ciutadans. Retallar la capacitat dels ajuntaments per a prestar qualsevol tipus de servei social per suposades raons tècniques i sotmetre a una coordinació externa obvia quina és la realitat institucional dels serveis socials a Catalunya; es deixa de banda el fet que molts ajuntaments disposen d'una estructura pròpia de serveis especialitzats i han demostrat la seva capacitat de gestió de forma molt notable. Posem exemples concrets: tal com està previst en el Projecte de llei avui a debat, els serveis de suport a la integració laboral, unitats d'atenció precoç, centres ocupacionals per a persones amb disminució, habitatges tutelats, centres de dia i residencials per a gent gran, malgrat haver estat desenvolupats pels ajuntaments, ara passarien a ser prestats pels consells comarcals; és a dir, la programació i prestació de serveis socials de segon nivell es configura com una competència comarcal que, a més a més, s'ha d'integrar a la planificació efectuada pel Govern de la Generalitat. És a dir, fins ara, un ajuntament podia determinar la ubicació i l'abast territorial de les seves xarxes de serveis especialitzats, gestionar els seus propis serveis i establir convenis de col·laboració amb l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials. Ara, segons allò que disposa la lletra c de l'article 11 del text del Dictamen, són funcions del sector comarcal la coordinació dels serveis socials, especialitzats en els serveis socials d'atenció primària de les àrees bàsiques que integren el sector comarcal. Ara, dic, per tant, correspondrà a un ens supramunicipal. Això tindrà —crec que tots els grups de l'oposició n'estem convençuts— efectes molt negatius en la prestació dels serveis. Posem el cas d'una corporació local amb un govern d'una majoria ics, que es troba dins d'una comarca amb un consell comarcal amb una majoria diferent de la que compon el municipi. Podria donar-se el cas que la minoria de l'ajuntament afectat, en el supòsit de governar a les institucions comarcals, su-

plantés l'autonomia del plenari municipal per la via de l'aplicació d'aquestes competències de coordinació i programació. I no parlem de situacions hipotètiques, sinó de conflictes que s'han produït en el marc de corporacions locals molt concretes i que posen de manifest que aquest Projecte de Llei acabarà per generar una dinàmica de politització permanent dels serveis socials en detriment del seu bon funcionament i de la qualitat de l'atenció als ciutadans.

És a dir, aquest Projecte de Llei agafa unes funcions que estaven dins de l'àmbit local i, per la via de l'aplicació de la matemàtica parlamentària, tal com ja es va fer amb la Llei de transferència de competències de les diputacions provincials a la Generalitat de Catalunya i als consells comarcals en matèria de serveis d'assistència social, fagocita competències municipals; tot un avenç en el camí de la descentralització.

El Govern de Convergència i Unió fa un giravolt molt clar, que consisteix a reduir el paper dels ajuntaments en favor dels consells comarcals, per raons d'estricta interès partidista, sense que això comporti cap avantatge per als usuaris dels serveis socials ni cap millora de la seva qualitat ni dels models de gestió.

En definitiva, aquest Projecte de Llei d'administració institucional, de descentralització, desconcentració i coordinació del Sistema Català de Serveis Socials, perquè es correspongués amb la realitat del seu contingut i amb la reconceptualització que fa, s'hauria de dir Projecte de Llei de voracitat institucional, de centralització, de concentració i de descoordinació del Sistema Català de Serveis Socials. (*Rialles.*)

Entrant en la disposició que fa el Projecte dels serveis en els diferents nivells, hem de dir que és criticable la configuració que es fa dels serveis socials d'atenció primària per la seva poca flexibilitat en no permetre la inclusió de certs projectes de treball social i actuacions sectorials lleus de contingut netament integrador que no obstin a la nota de polivalència i obertura a tota la comunitat que han de caracteritzar els serveis d'aquest primer nivell d'atenció. El Projecte té tendència a encasellar els integrants de cadascun dels col·lectius beneficiaris dels serveis d'una àrea d'actuació en centres exclusius per a aquests, i no contempla la possibilitat de dissenyar centres polivalents en què puguin rebre atenció persones pertanyents a diversos col·lectius a fi que puguin establir nexes d'interrelació que facilitin la seva inserció o reinserció en una societat plural i no segmentada.

Si bé aquesta possibilitat es deixa entreveure en la configuració dels serveis d'atenció especialitzada, quan es parla de recursos comunitaris diürns o residencials es difumina quan es defineixen els nivells d'atenció. Així, en el primer nivell, l'atenció primària, es contemplen només centres oberts per a la infància i l'adolescència; pel que fa al segon nivell, atenció especialitzada elemental, apareixen centres de dia i residències per a la tercera edat, centres ocupacionals per a persones amb disminucions i centres diürns per a l'atenció a toxicòmans. Aquest disseny de centres de dia específics per a cada àrea d'actuació topa amb la tendència actual d'establir, no ja en l'atenció especialitzada sinó també

en la primària, centres socials polivalents i oberts a tota la comunitat en què puguin interrelacionar-se persones de diferents col·lectius com a mesura terapèutica dirigida a aconseguir la inserció, reinserció o integració social dels beneficiaris de qualsevol sistema de serveis socials.

Avançant més en aquesta direcció, aquests centres polivalents serien idonis per a realitzar projectes de treball social d'atenció primària sectorialitzada. Això vol dir centrats en grups amb problemàtiques específiques, però que no impliquin una complexitat tècnica, un tractament especialitzat o una duració que interfereixi o desvirtui l'orientació universal i polivalent dels serveis socials d'atenció primària.

Entrant en una altra qüestió altament preocupant del Projecte de Llei com és la contraprestació econòmica que preveu el Projecte, el nostre Grup Parlamentari està d'acord amb el seu establiment, sempre, però, que això no impliqui introduir discriminacions en el sistema ni tampoc que el pagament suposi un instrument de privilegis. La legalització de la contraprestació per a l'obtenció de servei havia estat ja anticipada a l'article 22 de la Llei 26/85, de serveis socials, i suposa que les prestacions socials siguin al mateix temps un dret universal sens perjudici de l'establiment de contraprestacions econòmiques en funció de la capacitat econòmica dels beneficiaris i/o de les persones obligades, tal com es recull també en la Llei 33/91, de taxes i preus públics de la Generalitat de Catalunya, on es fixa, a més a més, que l'import del preu públic pugui ser inferior al cost originat per la prestació dels serveis o per la realització de les activitats, atenent la naturalesa del servei social que es reb i la capacitat econòmica de l'usuari obligat al pagament, sense que en cap cas aquest import pugui superar els costos originats per la prestació del servei o la realització de l'activitat. El problema és que sense un desenvolupament curós d'aquest principi es donaran situacions molt conflictives i discriminatòries.

El Sistema de Serveis Socials de Catalunya no garanteix la universalització de l'atenció social a casa nostra i, a més a més, no garanteix la solidaritat de la gestió d'aquestes prestacions. Parlar d'universalització, amb els actuals problemes d'atenció als malalts terminals, amb els enormes problemes dels col·lectius de minusvàlids físics i psíquics, amb la penosíssima situació de tantes persones que no aconsegueixen una pensió assistencial no tenint ni tan sols on dormir, amb la situació de tantes residències inhabitables, etcètera, seria, en el millor dels casos, un cruel eufemisme.

Voldria fer esment en aquest punt a una qüestió de fons que crec que hauria de ser objecte d'una profunda reflexió per part dels diferents grups parlamentaris i especialment per part dels partits que conformen l'actual majoria que dóna suport al Govern. Les prestacions socials es configuren com a prestacions individuals i els drets a aquestes són drets individuals. És a dir, el criteri de determinació d'aquestes és principalment un criteri individual. Es pot parlar de criteris per a determinar la contribució dels beneficiaris que tinguin en compte el poder econòmic de les seves famílies, però això no passa, amb l'actual marc legal, d'un pur desi-

deràtum i cal concretar –i això no és competència exclusiva del Parlament de Catalunya– un nou marc legislatiu que determini amb més rigor les obligacions que existeixen entre els membres d'una mateixa família pel que fa a atendre les situacions de desprotecció social.

Amb tot, hem de reconèixer que parlem d'una problemàtica que no es pot resoldre només per la via legislativa i que exigeix portar a terme una tasca de conscienciació col·lectiva que la família és el primer i principal nucli de solidaritat. Cal, de nou, cridar a la família, després de tants anys d'identificació malintencionada dels valors familiars amb un menyspreable conservadorisme enquistat. Sense una recuperació d'aquests valors fonamentals, sense el reconeixement del paper social de la família, sense una política activa en favor d'aquest reconeixement, no podrem donar resposta a les demandes actuals i creixents en el futur d'atenció i assistència social. Així i en un viatge de tornada, el totpoderós Leviatan demana ajuda al petit nucli familiar conscient, a la fi, de la seva impotència.

En definitiva i resumint, entenem que aquest Projecte de Llei substraïu competències als municipis, en contradicció amb allò que disposa l'article 2 de la Carta europea d'autonomia local i la legislació que abans he esmentat; frega la inconstitucionalitat en el seu actual redactat, i ha de fer el Consell Consultiu interpretacions complexes per tal de salvar alguns articles; no contribueix a millorar la qualitat dels serveis socials de Catalunya ni la seva gestió, que s'allunya dels ciutadans. I, finalment, considerem que en una matèria de la transcendència social que té la Llei avui a debat, hauria d'haver estat el resultat d'un consens polític i social.

Per aquestes raons, el Grup Parlamentari Popular demana el vot favorable de la cambra a aquesta esmena a la totalitat de retorn del Projecte al Consell Consultiu.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Suposo que deu ser el Consell Executiu, no el Consultiu.

El Sr. ARIZA: Perdoni, senyor president; exactament.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Ariza. El torn en contra suposo que es farà al conjunt de les esmenes a la totalitat. *(Pausa.)*

La segona esmena de totalitat de retorn es presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya: per defensar-la, té la paraula el diputat senyor Bosch.

El Sr. BOSCH: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, per tal de defensar la presentació, primer, i posterior manteniment fins al plenari del Parlament de l'esmena a la totalitat al Projecte de Llei d'administració institucional, de descentralització, desconcentració i de coordinació del Sistema Català de Serveis Socials, hem de deixar clares, per evitar malentesos o interpretacions malintencionades, una sèrie de prèvies.

En primer lloc, dir que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya és conscient de la necessitat de fer una llei com la que avui debatem.

També estem d'acord que cal descentralitzar tant els serveis socials com, així mateix, qualsevol altra funció del Go-

vern i la resta d'institucions del país per tal d'acostar al màxim possible el servei als ciutadans.

També som partidaris de potenciar els consells comarcals com a organismes de gestió i amb mitjans suficients com per poder ser realment governs comarcals. I, finalment, també creiem que cada institució, d'entrada, ha de finançar els serveis que presti, cada nivell institucional hauria d'equilibrar ingressos i despeses sense deixar de prestar cap servei, i que cal que tot plegat s'integri en una xarxa institucional transparent, simple i, sobretot, consensuada entre tots.

Ens hauria agradat no haver de mantenir aquesta esmena fins avui, també ens hauria plagut poder destinar aquesta sessió a felicitar-nos tots plegats per haver aconseguit un consens fruit d'una negociació on tothom hagués cedit i finalment la unitat política fos una realitat, almenys en un tema tan important i tan fonamental com el dels serveis socials.

No ha estat així; al final ens hem vist obligats a mantenir l'esmena i sol·licitar des d'aquí –i com també hem fet per altres vies– el retorn del Projecte de llei al Govern i l'inici de discussions per tal d'arribar a un nou text fruit del consens polític i institucional.

El Projecte de llei que avui discutim està basat en la Llei 26/85, del 27 de desembre, de serveis socials, de la qual es pot considerar que n'és una ampliació o modificació. Aquella Llei va comptar en el debat previ amb la col·laboració de tots els grups de la cambra i amb l'acceptació d'esmenes importants per part del Grup de la majoria. El debat final en el Ple del Parlament va reflectir aquest esperit i les diferents intervencions manifestaren la satisfacció per haver arribat a un consens a l'hora de tirar endavant una llei tan important com la que defineix i estructura els serveis socials a Catalunya.

Davant el projecte que ara discutim no podem dir el mateix. No s'ha produït el debat ni s'ha manifestat la predisposició del Govern i del Grup de la majoria per debatre i intentar arribar a acords que portessin a un acord més ampli i a comptar amb més vots que els estrictes que porta el Grup de Convergència i Unió.

El primer motiu de discrepància el podem trobar en la forma. Ens preguntem per què s'ha redactat una nova llei i no –com seria lògic– una reforma o ampliació de la 26/85. Aquest dubte ens ha quedat resolt, en part, gràcies a la transacció que possibilita l'existència de la disposició final quarta, la qual encarrega al Govern que abans de sis mesos aprovi un decret legislatiu que refongui i harmonitzi en un sol text tres textos bàsics per als serveis socials: la Llei 26/85, la Llei 12/83 i la que ara estem discutint. Sens dubte, aquesta mesura evitarà el laberint jurídic que representa la coexistència de tres textos que es refereixen a una mateixa temàtica i que es poden superposar en temes concrets, amb la consegüent dificultat d'interpretació.

Pensem sincerament que ens hauríem pogut estalviar aquest tràmit si el Govern s'hagués limitat a presentar un projecte de llei de modificació d'una o de les dues lleis bàsiques vigents.

I encara un altre element formal que ens fa dubtar de la qualitat del Projecte de Llei o de si ha estat suficientment meditat: els serveis jurídics del Parlament van presentar un total de setze esmenes tècniques que, un cop introduïdes, han capgirat del tot l'estructura de la Llei; la lletrada adscrita a la Comissió, doncs, ha hagut de repetir la feina tèdricament feta pels serveis jurídics de la Conselleria: o bé els seus criteris són contraposats o bé simplement la Conselleria ha presentat una llei mal feta.

Aquest extrem, el reafirma el Dictamen del Consell Consultiu, el qual, a petició de dos grups de la cambra —un d'ells, el del diputat que els parla—, ha dictaminat que un dels articles, en concret, la disposició addicional tercera, és inconstitucional, ja que atempta contra el principi d'autonomia municipal; però també reconeix el Consultiu que els articles 28 i 29, tot i ser constitucionals, tenen defectes de forma i el mateix Consultiu en proposa modificacions.

És clar que només afecta tres articles o, de fet, només una disposició addicional, però una llei ha d'estar ben feta de dalt a baix i ningú no es pot felicitar —com algú va fer al seu dia— perquè el Consultiu *només* hagués dictaminat contra un dels articles. Tot plegat, elements que ens fan dubtar de la idoneïtat del Projecte presentat.

Anem al contingut del Projecte. Es pretén, literalment, estructurar funcionalment i territorialment el Sistema Català de Serveis Socials; definir la Xarxa Bàsica de Serveis Socials i la coordinació d'aquest Sistema Català de Serveis Socials.

L'estructura territorial es basa en la coordinació d'ajuntaments, consells comarcals, uns hipotètics sectors regionals i, finalment, un àmbit de tot Catalunya. D'aquests quatre nivells, de tres en coneixem bé el contingut, funcions i àmbit territorial que cobreixen; del sector regional només en sabem que es crearan per reglament —un dels molts reglaments futurs a què remet la Llei— i que agruparan sectors comarcals.

Un cop més posem el carro davant dels bous. Mentre la llei territorial de Catalunya es fa esperar i resta pendent anys i més anys, cada conselleria del Govern ha anat definint les seves pròpies regions internes, i Benestar Social no podia ser menys. Ha decidit definir i organitzar el seu propi ordenament regional que, malgrat que l'article 12 diu que es definiran per reglament i que la disposició addicional primera diu que s'adaptarà a les modificacions de l'estructura territorial que el Parlament aprovi, el mateix Projecte, en el seu annex, delata l'existència de sis regions que agrupen les comarques.

Defineix una regió I, que inclou el Barcelonès i el Maresme; una regió II, que inclou el Bages, Berguedà, Osona, Vallès Occidental i Vallès Oriental; una regió III, l'Anoia, l'Alt Penedès, el Baix Llobregat i el Garraf; una regió IV, que inclou l'actual província de Girona; una regió V, que inclou la província de Tarragona, i l'última regió, la sisena, la de Lleida. I si això no són regions, en tot cas que algú ens expliqui què hi pinten els números, els numerets que hi ha al costat de les diferents comarques, dels sectors comarcals, en aquest annex.

En definitiva, que en lloc de fer ja una llei que modifiqui l'actual estructura provincial per unes regions que racionalitzin el país i els nivells administratius, s'ha tirat endavant una nova divisió provisional, aquest cop per als serveis socials.

Pensem que si tan necessari era crear els sectors regionals, el que s'hauria pogut fer fóra adaptar l'estructura d'alguna altra conselleria —per exemple, Sanitat— i no crear noves estructures que només contribueixen a crear confusió i dificultats per als ciutadans, just al contrari dels objectius teòrics de la Llei.

Quant a l'estructura funcional que es proposa, només dir que la idea, d'entrada, ens sembla bona. Estem d'acord que els serveis s'han de descentralitzar, que s'han d'acostar al màxim possible als usuaris i que cal establir una escala entre els diferents serveis que s'adapti a una estructura territorial de manera que, com més especialitzat, més amunt estigui la responsabilitat, i a la inversa. Per tant, és lògic que s'estableixin llistes de serveis i que s'adjudiquin a les diferents institucions en les seves vessants de planificació, gestió o control.

Aquesta proposta, però, pateix una sèrie de defectes. En primer lloc, pensem que la llista és incompleta; hi ha serveis que al nostre parer són essencials i que haurien de pertànyer a algun dels quatre nivells definits i que la Llei no els contempla, amb la qual cosa no se sap què passarà amb ells més endavant; s'haurà de trobar, d'alguna manera, vies per incloure'ls d'una manera o altra.

Per altra banda, la seva situació dins l'estructura funcional és més que discutible. S'adjudiquen serveis a un sector o a un altre sense excessiu criteri i sense tenir en compte les institucions afectades i que els hauran de gestionar.

També tenim dubtes sobre en quina situació queda l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials, institució importantíssima de gestió i de tractament o de repartiment de recursos públics que, a part de veure any rere any com va quedant relegat als pressupostos de la Conselleria, amb el present Projecte de Llei pràcticament desapareix del mapa. Sembla que la voluntat no és la de potenciar l'ICASS com a entitat autònoma, sinó de reduir-la a la mínima expressió, incorporada al dens entramat de la Conselleria de Benestar Social.

De totes maneres, aquesta Llei i en general totes les normatives de serveis socials actuals pateixen un defecte de definició, ja que passen dels més grans plantejaments generals a fer llistes, a fer un simple catàleg dels serveis disponibles. Pensem que manca un pas intermedi on es defineixin els drets que tots els ciutadans poden reclamar de l'Administració en el camp dels serveis socials. No queden clares quines són les necessitats mínimes en matèries socials que les administracions han de garantir i, en canvi, només s'ofereixen llistes de serveis disponibles sense, aparentment, una motivació global, globalitzadora i amb vocació d'universalitzar els serveis socials.

Aquesta indefinició és especialment greu quan parlem del cobrament de les prestacions. Si sabem realment i clara

quins són els mínims a oferir, sabrem quines prestacions han de ser sempre i per a tothom gratuïtes. Tot allò que vagi més enllà ja es podrà veure subjecte a contraprestacions o a la gestió privada, exactament com passa en sanitat o ensenyament.

Els serveis socials pateixen —tots ho sabem— d'una manca de pressupost, potser a causa de ser uns serveis realment molt nous, en tant que prestats per institucions públiques, o potser a causa d'una excessiva voluntat de controlar i polititzar aquests serveis, cosa impensable en altres camps però habitual en la Conselleria de Benestar Social. Aquesta definició dels drets la trobem a faltar en la legislació vigent i, evidentment, també la trobem a faltar en el projecte posat a debat avui en aquesta cambra.

I parlant de drets, hi ha un sector social especialment preocupat per com pot quedar en la Llei o com pot quedar respecte a la Llei: els immigrants no regularitzats poden ser víctimes de discriminació si s'aprova el text tal com està presentat. L'article 6 garanteix un servei d'atenció primària —literalment— «a tota persona», en canvi només reconeix el dret als serveis especialitzats «als residents i transeünts», deixant fora expressament les persones que tot i viure a Catalunya no tenen la seva situació regularitzada, i a més a més, per les seves característiques tenen moltes possibilitats de necessitar determinades prestacions socials. Diversos grups d'immigrants han fet arribar als grups parlamentaris la seva preocupació per aquest fet i no em puc estar de manifestar-ho públicament aquí.

Dos temes que han portat molta polèmica aquests darrers temps amb referència al projecte en qüestió han estat el paper dels ajuntaments i el del finançament. D'entrada, dir que la Llei sembla tenir recels respecte als ajuntaments i sembla com si volgués aprofundir la rivalitat entre ajuntaments i consells comarcals. Nosaltres pensem que les dues institucions són i han de ser complementàries i que cal una completa col·laboració institucional entre elles.

Els ajuntaments són la institució més propera al ciutadà, el seu govern és elegit directament pels mateixos ciutadans i ningú millor que el consistori coneix la realitat i les necessitats dels ciutadans. És per això que nosaltres defensem el principi de subsidiarietat en el sentit que cal traspasar les competències de dalt cap a baix i no al revés.

Tal com queda la Llei, alguns ajuntaments es veuran obligats a traspasar serveis que ja presten als consells comarcals, i això no té per què produir-se d'aquesta manera. En tot cas, totes aquelles institucions que presten serveis en un determinat nivell no tenen per què traspasar-ho cap amunt, sinó, en tot cas, cap avall. Aquesta afirmació coincideix amb el Dictamen del Consell Consultiu amb referència a la disposició addicional tercera.

El que cal descentralitzar és el Govern, les conselleries del Govern de la Generalitat, i descentralitzar serveis via divisió regional o traspasar competències i recursos als consells comarcals i als ajuntaments. Si s'intenta un corrent contrari, com de fet pot provocar aquesta Llei, es trobarà amb la nostra oposició.

Els ajuntaments, pensem que han de ser l'administració de referència per als ciutadans en la matèria dels serveis socials. També pensem que cal tendir a la simplificació dels nivells institucionals i del paper de cadascuna d'elles; en cas contrari només aconseguirem més burocràcia, complicació i, en definitiva, augment de les despeses.

A l'hora de fer la Llei s'havia de començar amb aquest plantejament i, a partir d'aquí, bastir tota l'estructura dels serveis socials. Fa tota la impressió que s'ha començat precisament per l'altre extrem i que els ajuntaments han quedat, en la voluntat dels redactors, en un molt discret segon pla.

Sobre el finançament, la Llei malauradament no resoldrà res; el seu articulat no defineix com es finançaran els serveis, a part de deixar clar que cadascú s'ha de fer càrrec de les despeses dels serveis que presta. Aquest principi en teoria ens sembla correcte, però a la pràctica no. Estem en uns moments en què les finances municipals pateixen greus problemes, en part potser per gestions a vegades no prou correctes, però sempre també per la manca de compliment dels compromisos de traspàs de recursos per part de la Generalitat i, sobretot, per part de l'Estat.

Aquesta situació d'emergència ha de resoldre's amb mesures d'emergència que superen l'objectiu de la Llei. El finançament municipal és un debat molt més general i que ja s'ha repetit vegades en aquesta mateixa cambra. Però una llei de serveis socials no pot ignorar aquest tema i per finançar aquests serveis cal l'ajuda del Govern; ajuda que, de fet, ja hi és via convenis puntuals entre el Govern i els ajuntaments o els consells comarcals. Aquesta via, però, és una porta oberta al clientelisme.

Defensem una forma més transparent i generalitzada d'ajudes a partir de paràmetres objectius i pactats per totes les parts, tot plegat amb vocació de provisionalitat fins a l'objectiu de tendir a la normalitat, és a dir a l'autosuficiència financera de cada nivell institucional.

I relacionat amb el finançament, ens trobem amb les possibles contraprestacions econòmiques per part dels usuaris. A l'hora de definir això ens trobem amb la manca —com s'ha dit abans— de definició de quins són els drets bàsics a què tots els ciutadans tenen dret. La Llei hauria de deixar clar que els serveis inclosos en aquests mínims han de ser gratuïts i universals i la resta, subjectes a possibles contraprestacions.

En aquest sentit, el redactat del projecte i l'existència del Decret 195/93, ja blasmat en aquesta cambra, obre la porta a uns serveis socials de peatge i també a possibles abusos i espoliació de persones necessitades de serveis socials. Acabo reclamant un cop més voluntat de consens: el tema dels serveis socials és prou important com perquè tothom faci l'esforç d'intentar-ho. Grups d'aquesta cambra hem demanat diàleg, com també ho han fet entitats prou representatives i col·lectius de fora del Parlament. El consens és especialment necessari per a una llei com la que discutim ara: un cop aprovada, no només serà responsabilitat del Govern la seva aplicació, sinó que totes les institucions del país s'hi veuran implicades: ajuntaments, consells comarcals i el mateix Govern de la Generalitat no estan pas governats pel mateix par-

tit polític o coalició, hi ha pluralitat, igual com es reflecteix en la composició d'aquesta cambra; si totes aquestes institucions han de col·laborar, el millor era començar amb un acord polític que, desgraciadament, fins ara no hi ha estat. Hi pot haver temptacions de posar impediments al desenvolupament de la Llei o, encara pitjor, començar guerres institucionals al voltant dels serveis socials; esperem que no s'hi arribi, almenys per part de les institucions governades per Esquerra Republicana no s'hi arribarà, tot i que la Conselleria i el Grup majoritari ho han fet tot de tal manera que posa molt fàcil el conflicte. A part de les institucions, tampoc no estan contentes ni les mateixes entitats que treballen o es mouen en el camp dels serveis socials: fa pocs dies, alguns grups d'aquesta cambra vam recolzar una carta que diferents entitats van adreçar al president de la Generalitat criticant el Projecte de Llei i reclamant precisament això, debat i diàleg, amb la voluntat comuna d'intentar arribar a acords satisfactoris per a tots. Moltes d'aquestes entitats són presents avui a la tribuna de l'hemicicle o a la sala del vídeo, i a totes elles els adreço la nostra salutació.

Davant l'actitud del Grup majoritari mantinguda fins avui, no ens podem estar de fer-nos, per acabar, una sèrie de preguntes: una d'elles és per què han trigat nou anys, d'ençà de l'aprovació de la Llei 26/85, a presentar el Projecte de Llei que ara discutim. I una altra: si han passat tants anys, quina pressa hi ha en aquests moments? Té relació aquesta pressa amb les eleccions municipals de l'any que ve? Que potser hi ha descontentament dins dels consells comarcals, la majoria dirigits per Convergència i Unió, per la poca voluntat del Govern de desplaçar-los competències? Com és que s'ha tirat endavant, fins i tot amb reticències evidents per part del Grup de Convergència i Unió, les directives de la Conselleria? I les també més que evidents divergències entre els dos partits de la coalició majoritària? Deixo aquestes preguntes sobre la taula. Si l'illustre portaveu de la majoria me les vol contestar en la seva rèplica, li estaré molt agraït; si no les contesta, quedaran pendents que algú, públicament o privadament, doni les explicacions oportunes.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyors diputats, senyores diputades.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bosch. La tercera esmena a la totalitat de retorn és presentada pel Grup Parlamentari Socialista; per defensar-la, té la paraula el diputat senyor Joaquim Nadal.

El Sr. JOAQUIM NADAL: Molt honorable president, senyores diputades, senyors diputats, l'honorable conseller, en l'exposició de presentació de la Llei, del Projecte de Llei, ens recordava la unanimitat que ha aconseguit fins ara el seu Departament en tots els projectes de Llei que ha presentat en aquesta cambra. Avui es trenca aquesta unanimitat i avui l'honorable conseller aconsegueix una estranya unanimitat en contra de tots els grups parlamentaris de l'oposició, i em sembla que hauríem de dir que és molt difícil que cap dels grups de l'oposició poguéssim trobar ni un sol argument de discrepància amb tot el que s'ha dit fins ara per part de tots els diputats que han intervingut.

L'exposició de l'honorable conseller té una virtut, i és que planteja els temes en un terreny que segurament és l'adequat: ell mateix ha situat el contingut del debat en un terreny altament polític, ha esmentat un parell de vegades el nord polític de la seva coalició, ha esmentat el president de la Generalitat i el nacionalisme integrador, ha parlat de vertebració comarcal, i ens proposa un debat pràcticament ja fet; en un hàbil sistema llegit de preguntes i respostes, per ell, pel seu Departament –pel Govern, hem de suposar–, tot el que s'ha dit fins ara, s'ha dit fals, s'ha dit fals, s'ha dit mentida, s'ha dit contradicció. Tot el que s'ha dit, qui sigui que ho hagi dit, siguin qui siguin els il·lustres diputats o diputades que ho hagin dit fins ara, o han mentit o han faltat a la veritat –per ser més matisat–, o simplement tot allò que han dit no és cert, és fals –paraules del conseller.

En tot cas, precisem que d'una de les coses que ha esmentat, pel que fa a la voluntat de consens i a la voluntat de diàleg..., no sé si trametre als organismes que formen part del Consell General de Serveis Socials l'acta de la reunió del 12 de maig de 1993, abans-d'ahir; per tant, acta no aprovada, i acta que, a més a més, algun dels assistents no voldrà aprovar perquè entén que el seu vot –sembla ser– no és reflectit de la manera que ell creu que el va pronunciar. Per tant, si ens hem de remetre a la llarga llista de moments en què l'honorable conseller ha esmentat que hi havia i que ell havia volgut que hi hagués voluntat de diàleg i de consens, anem molt lluny en el túnel del temps, i, a més a més, els que tenim també memòria històrica, pensem que no ens sabem veure, no ho sabem veure en aquesta voluntat de diàleg i de consens que avui esgrimia.

Passa que en aquesta cambra fa molts anys ja que estem acostumats a intervencions del molt honorable president de la Generalitat, recordant-nos aquella història del vas mig ple i del vas mig buit, i moltes vegades té raó: «vostès, senyors diputats de l'oposició, diuen que el vas és mig buit i que no hem fet pràcticament res, i jo els dic que el vas és mig ple i hem fet moltes coses». Però avui estem en un altre terreny: és blanc o negre. Allò que l'honorable conseller veu blanc, els diputats de l'oposició i les diputades de l'oposició que han intervingut o intervindran tinc la impressió –almenys fins ara– que ho veiem diametralment oposat a com ell ho veu. No sé si som nosaltres que patim algun estrabisme estrany, o si, en aquest moment, trencant-se l'estranya unanimitat que hi ha hagut fins ara, és l'honorable conseller i molt especialment els seus assessors, tècnics i polítics, els que pateixen algun tipus de miopia.

En tot cas, deixin-me dir que, des del nostre punt de vista, aquesta és una llei necessària, aquesta és una llei que parteix d'un plantejament positiu, aquesta és una llei que en la seva exposició de motius defineix uns objectius clars, uns objectius assolibles i uns objectius que es poden compartir pràcticament per tothom; en l'exposició de motius podríem coincidir amb el 80% o el 90% dels plantejaments exposats –hi estem d'acord, amb algun matis–, i aquests objectius, molt sintèticament, parlen de vertebrar i cohesionar socialment i territorialment el territori i el país, universalitzar l'ac-

cés dels ciutadans als serveis socials, desconcentrar-los i descentralitzar-los... Són objectius clars, definits públicament moltes vegades i compartits per tothom. Objectius que el mateix conseller ha elevat a doctrina, per transposició del programa electoral de Convergència i Unió que ell esmentava: «8 de desembre de 1993: construir una Catalunya de qualitat». El Departament de Benestar Social de la Generalitat de Catalunya té per missió treballar al servei dels ciutadans més desvalguts, però, alhora, té la missió de procurar una vertebració i cohesió socials, així com la de contribuir amb tanta eficàcia com sàpiga a la construcció d'un país de qualitat, és a dir, un país on la cultura, el civisme i la convivència siguin valors primordials; això vol dir invertir en ensenyament, en actuacions culturals, etcètera, però també en accions cíviues, en conscienciació de les persones, en la identificació amb el seu barri, procurant que la gent visqui els problemes de la seva ciutat. Tornarem sobre la doctrina de la coalició que governa i la doctrina del conseller.

Però si hi ha tant d'acord en l'exposició de motius, en la necessitat de la Llei i en la urgència d'una llei que ha trigat nou anys, com ens recordava l'il·lustre diputat que acaba de parlar, com és que hi ha tanta unanimitat en contra de la Llei com se'ns presenta avui? Simplement perquè entre l'exposició de motius, la doctrina i la Llei en el seu articulat hi ha una contradicció absoluta: blanc o negre. Allà on en l'exposició de motius es diu blanc, la realitat de l'articulat, la mecànica que aquesta Llei permetrà és negre absolut. Hi ha una clara contradicció entre la doctrina repetidament explicitada i la voluntat política que es decanta del costat d'una llei que contradiu aquesta doctrina. No s'aprofita l'experiència del funcionament de la Llei de 1985, i aquesta Llei és congruent i culmina una operació de desmantellament institucional contra els ajuntaments; és una llei antisocial, que atempta greument contra els drets de les persones, i és una llei que conté una lògica destructiva, que busca trencar la confiança entre administracions: no vertebrada, no cohesiona, no universalitza, no desconcentra, no descentralitza. I, així i tot, hi ha hagut voluntat negociadora; per part dels ponents dels grups de l'oposició, hi ha hagut molt bona disposició negociadora, per part del diputat i la diputada de la coalició de la majoria, però hi ha hagut, senyor conseller, un bloqueig tècnic i polític absolut en el seu Departament. És clar que, si el Departament es bloqueja en la voluntat de negociació i és un bloqueig tècnic i polític alhora, òbviament no el farem responsable a vostè: és una responsabilitat compartida i solidària del Govern; és el Govern qui presenta aquesta Llei –vostè la presenta en nom del Govern–, és el Govern qui l'avalua..., en el fons, és el Govern qui ens planteja aquesta operació que ha esmentat.

I ens sap greu a tots que no s'hagi volgut aprofitar ni el temps ni l'escletxa que obria i que proporcionava el Dictamen del Consell Consultiu per tornar a obrir una negociació constructiva. No s'ha aprofitat aquest temps, no hi ha hagut voluntat, i en la «menudència» suposada del Dictamen del Consell Consultiu i la disposició transitòria tercera que s'esmenava hi havia una clau política per obrir o reo-

brir la negociació en el terreny de major confrontació institucional administrativa que aquesta Llei proposa i materialitza.

Tot això, fins ara, són afirmacions que el conseller ens tornarà a dir: «gratuit, ningú no em podrà demostrar res, cap exemple, no en facin cas, estan veient núvols on no n'hi ha...» El conseller ho ha dit i ho ha dit també assentant doctrina: «la crítica que en ocasions es fa interessadament, quan es possibiliten aquestes actuacions, actuacions en matèria de serveis socials, resulta especialment penosa quan no es refereix a aspectes que s'hagin resolt malament». Hi estem d'acord: si quan es fa crítica es fa una crítica no fonamentada, si quan es fa crítica no s'aporten elements per fonamentar la crítica, és una crítica penosa –ho entenem. Ara, anem a concretar algun aspecte d'aquesta Llei en què hi ha qüestions no resoltes o resoltes malament, no fos cas, honorable conseller, que ens demanéssiu i demanéssiu al Consell Executiu i president de la Generalitat un plus de penositat o que la pena s'apoderés de vostè (*remor de veus*), o que ens recordés –com ho va fer en privat i en una entrevista de caràcter institucional– que els arguments dels partits, dels municipis, els d'aquest diputat que els parla, els de molts altres diputats, simplement, en el 99%, honorable conseller, li rellisquen (*remor de veus*)..., és literal i consta en les notes que va prendre l'ex-diputada senyora Vintró d'aquesta reunió. Per tant... (*Veus de fons*.)

Però, bé, anem als casos concrets. Pel que fa a l'estructura funcional, títol primer, vostès diuen que hi ha dos àmbits concrets: atenció primària, serveis especialitzats, i quatre nivells. Llavors diuen: l'atenció primària i el primer nivell, reservat als ajuntaments, especialment als de més de vint mil habitants, i el sector comarcal –quaranta-un sectors comarcals– concentra i centralitza els serveis socials especialitzats. Amb aquesta operació vostè el que fa és, el seu Departament el que fa, el Consell Executiu el que fa és desapoderar, restringir la funció que ja ara fan els municipis a aquells que, o tenen una determinada dimensió i l'obligació de fer-ho, o a aquells que simplement ho han volgut fer. És a dir, aquesta Llei, per una banda, treu competències, exclou territori i, per l'altra, imposa obligacions; no hi ha contradicció. En determinats epígrafs de la Llei vostè imposa noves obligacions sobre els municipis, en d'altres epígrafs de la Llei desapodera i transfereix i diu «això, deixin de fer-ho, vagin transferint-ho, donem cos a aquesta vertebració comarcal i qui no vulgui això és un anticomarcalista». Escolti, no, ja en parlarem, però estem a favor de les comarques, estem a favor dels consells comarcals i estarem a favor que els consells comarcals fossin més representatius i fessin més el que han de fer, no allò que ~~no~~ sembla que fos el motiu pel qual van ser pensats.

Per altra banda, títol segon: coordinació, col·laboració i finançament. Escolti, mecanismes de participació en la coordinació, pràcticament ni un; consideració institucional als ajuntaments, pràcticament ni un; no pintem res i cada vegada menys i, a més a més, vostè s'hi ha «esmerat», a anar traient presència i paper consultiu dels ajuntaments en deter-

minats òrgans de participació conjunta: ajuntament - Departament de Benestar Social.

Però és que en els articles 27 i 28 sobre el finançament vostè és molt més clar i molt més dur, diu: «ajuntaments de més de vint mil habitants, facin tot el que les lleis diuen que han de fer, i el que aquesta Llei diu que a més a més han de fer i com que els toca i aquesta Llei diu que els toca i la de bases també, la municipal també, paguin-s'ho». I les comarques ja es dotaran, d'acord amb la Llei 6/1987, i, clar, aquí plana, en el rerefons, també, una altra qüestió política de la màxima importància; el fons de cooperació municipal que, en el cas de Catalunya és exclusivament un fons comarcal que ho continuarà sent i tots els recursos públics del Departament i del Govern aniran a parar als consells comarcals, no als ajuntaments. Aquesta és una llei sense memòria financera, no se sap com es finançarà tot allò que crea i tota la xarxa que intenta definir; és una Llei que crea greuges comparatius i no hi ha correlació entre l'asfíxia que vostès practiquen de la Xarxa Bàsica i el primer nivell, que és l'estrictament municipal, i la política *sui generis* de vertebració i cohesió que es reserva el Departament i que practica amb molta eficàcia el Departament.

I, per altra banda, pel que fa a l'estructura territorial, vostè diu: «quaranta-un sectors comarcals, i prou!»; bloqueja l'àmbit territorial, no deixa que els ajuntaments d'una determinada dimensió tinguin un paper flexible en la relació amb la comarca per a la prestació de serveis socials especialitzats que ja presten i concentra, burocratitzant, uns serveis que, fins ara, com a mínim, deixant determinats sectors territorials no coberts, com és evident, però ho concentra en la comarca i ho desapodera dels ajuntaments.

Vostè ha dit al principi –i deixin-me esmentar això per acabar– que tot això ho feien i el nord que hi ha d'aquesta Llei era el programa polític de Convergència i Unió i el nacionalisme integrador que propugna el molt honorable president de la Generalitat i el seu, que és el nostre, Govern.

Bé, i vostè diu: «posin-me exemples que això no és veritat»; vostès, amb aquesta Llei, desvertebren, perquè si per a vostès el nacionalisme integrador és gastar més diners en el que ara li diré i fer tot el que també li diré, vostès practiquen la desintegració. Vostès destinen més diners, molts més diners que els ajuntaments i els convenis amb els ajuntaments a coses com –que estan bé, eh?– «Vols conèixer Catalunya?», Campus de bàsquet, Festa de l'arbre, Campanya de Reis, cursos de sardanes, premi Serra i Moret, el premi Jaume Ciurana, «Europa: som-hi!», Drets i deures, la revista *Contacte*, fons de consulta i lectura, el Dia d'Europa, el calendari escolar, el calendari de butxaca, els cursets de Benestar Social, concerts, conferències, rutes «Coneguem el país», Música als barris, Jugar i llegir, saltar i parar –això m'ho invento jo ara–, Aprendre i aprendre, Eurobarri, Tercer eix, activitat dels casals de gent gran, conveni forces armades - Generalitat, suport i foment de les activitats cívico-socials, prestació social i una llista que encara dura, una altra columna com aquesta amb coses tan peculiars com «Ell t'estima» –fa referència als gossos, em sembla– o el

programa «Mountain Wilderness» i el projecte del Servei d'Atenció Lingüística, que s'hauria de prestar per un altre costat.

I mentre vostès fan i paguen això amb diner públic, amb el pretext de la vertebració nacional de Catalunya, amb aquest nacionalisme integrador que practiquen, asfixien els ajuntaments i no els deixen fer allò que vostès mateixos legislen perquè facin i, a més a més –i a més a més–, vostès desvertebren quan adjudiquen pisos i exclouen de l'adjudicació de pisos la consulta als ajuntaments, per decret o una ordre, jo no filo gaire prim en això de les ordres o els decrets, no sé si va ser un decret o una ordre, però fora els ajuntaments dels organismes consultius d'adjudicació de pisos.

Quan promouen, creant alarma social, la mobilitat de famílies d'un poble a l'altre utilitzant el seu parc de «viviendes» sense parlar amb els ajuntaments; quan construeixen equipaments al costat d'equipaments municipals amb la mateixa finalitat, quan el seu Govern exigeix que els ajuntaments i els particulars compleixin les seves obligacions fiscals i després vostès, en els convenis que ens proposen per firmar, ens demanen com a primera condició l'exempció en els tributs municipals; quan vostès promouen viatges i subvencions a entitats locals, a barris, que han estat denegats prèviament per l'ajuntament, per raó d'una coherència en la política social, jo crec que desintegren, quan vostè, senyor conseller, denuncia que els alcaldes no van prou pels barris, vostè crea deslleialtat institucional, desvertebra nacionalment el país, no diu la veritat i no podria demostrar que cap dels 944 alcaldes que hi ha a Catalunya s'hagi trepitjat menys els barris del seu poble, cap, que vostè. Vostè, amb això, no diu la veritat, vostè no és el Llanero Solitario i, òbviament, no és veritat, senyor conseller, que vostè es pot passejar més tranquil·lament pels barris de Catalunya que els seus alcaldes, tots, siguin del color que siguin.

En resum, una llei que trenca la cohesió, que desestructura territorialment, que perd efectivitat i racionalitat competencial en els ajuntaments, que imposa obligacions i treu finançament als municipis; és una llei contra els ajuntaments i contra els ciutadans, és una llei en què en l'horitzó final no hi ha ciutadans i és una llei..., torno a la doctrina, la de vostè i la del molt honorable president de la Generalitat, que vostè cita; diu, el president de la Generalitat ens diu: «Per tot això, per tot el que hem deixat explícit, cal invertir en les persones, en *soft*», com diu el president..., en aquesta llei no hi ha *soft*, no hi ha persones.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Nadal. La quarta esmena a la totalitat amb text alternatiu és presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya: per defensar-la, té la paraula la diputada senyora Mayol.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, persones del món municipal i d'entitats socials que heu volgut seguir de ben a prop el desenvolupament del debat d'aquest Projecte de Llei, els motius que han portat el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalu-

nya a presentar aquesta esmena a la totalitat es poden expressar en sis paraules: aquest és un Projecte de Llei socialment injust, institucionalment prepotent i tècnicament dolent; hi insisteixo: socialment injust, institucionalment prepotent i tècnicament dolent.

Argumentaré la petició de retirada d'aquest Projecte a partir d'aquestes tres grans afirmacions. Aquest projecte és socialment injust. És socialment injust perquè preveu el cobrament de qualsevol servei social —afegeix el Projecte— «quan existeixi capacitat econòmica del beneficiari o de la seva família». Resta per definir què vol dir «capacitat econòmica». És capacitat econòmica el salari mínim interprofessional? És capacitat econòmica la prestació per desocupació? És capacitat econòmica la percepció de la renda mínima d'inserció? Això significa, senyors i senyora del Govern, la renúncia a convertir els serveis socials en un dels eixos vertebradors del sistema de protecció social al nostre país, com ho són el sistema sanitari o com ho és el sistema educatiu.

És la renúncia explícita a fer dels serveis socials un instrument de reequilibrament, redistribució i lluita contra les desigualtats. Aquesta és una qüestió d'importància cabdal que significa un punt d'inflexió en la política social del nostre país.

Una de les principals conquestes, de les més significatives de finals d'aquest segle, en els països desenvolupats és l'adquisició d'uns drets com a persones que ens permetin viure amb dignitat, l'Estat apareix com un garant d'aquests drets, lluny de la discrecionalitat caritativa de la beneficència: vostès, senyors i senyora del Govern, ens proposen, en el millor dels casos, el retorn a l'estat que fa beneficència; els serveis socials, a partir d'aquesta Llei, no són un dret universal de tothom, de tota la població, que financem amb els nostres impostos, jugant aquests un paper redistributiu, sinó que es converteixen en quelcom discrecional, que està en mans de l'Administració de la Generalitat decidir a qui atorga i en quines condicions. El conseller Comas ho deia fa uns dies a un mitjà de comunicació gironí, explicava aquesta filosofia, deia: «No es poden privatitzar uns serveis pensats per atendre ciutadans que no poden pagar». No es tracta d'això, senyor conseller; no es tracta que l'Administració faci caritat a uns pobres que no poden pagar: l'estat social vol dir impulsar unes polítiques fiscals justes, on qui té més pagui més i que juguin, veritablement, un paper redistributiu. En qualsevol cas, si com succeeix ara en el sistema de protecció social que tenim, com són la sanitat o l'ensenyament, calgués situar fora de la prestació gratuïta alguns serveis socials, això hauria de ser motiu d'un gran debat social i polític per definir quines són aquestes prestacions i en quines condicions. El que no es pot fer és una qüestió d'aquesta importància que trenca —hi insisteixo— un dels principis de l'estat social, el que no es pot fer és aplicar el corró d'una majoria parlamentària i, per aquesta via, treure algun dret d'aquesta importància.

Per altra banda, vostès fan aquest viratge qualitatiu en política social en un moment socio-econòmic molt i molt di-

ffícil, expressió d'una crisi estructural que sacseja els fonaments del nostre sistema i que evidencia quelcom molt i molt important i és que fins i tot quan es produeixi la recuperació econòmica, sectors importantíssims de la nostra societat quedaran exclosos del mercat de treball. Què fan vostès davant d'això? Què fa Convergència i Unió davant d'això? Miri, fan dues coses: en primer lloc, recolzen polítiques del Govern central que disminueixen el nivell de prestació social d'aquest país; per exemple, les prestacions per desocupació, el «decretazo» i, per altra banda, trenquen amb l'actuació del seu Govern, aquí, a Catalunya, un dret fonamental de l'estat social, el dret universal als serveis socials quan haurien de ser especialment sensibles a l'increment de la demanda d'aquest tipus de serveis que s'està donant en l'actualitat.

En bona part, aquest increment de la demanda de serveis socials és fruit de la crisi econòmica; això són paraules meves, però són compartides per algun alt càrrec del seu Departament. També cito unes declaracions d'un alt càrrec del seu Departament a un mitjà de comunicació, fa referència a la prestació de la PIRMI, a les sol·licituds de la PIRMI, la renda mínima d'inserció. Aquest alt càrrec diu: «L'increment és notable i clarament atribuïble als efectes de la crisi econòmica i a les restriccions establertes en els subsidis d'atur.» Afegeix un alt càrrec del seu Departament: «El PIRMI és sols un indicador més, però tots els serveis socials sofriran l'increment d'una demanda que si no es modifica la política econòmica pot arribar a proporcions molt i molt elevades.»

Senyors del Govern, i senyora, el que vostès estan fent és sumar-se per la via dels fets a les veus més reaccionàries del món neoliberal, que qüestionen la viabilitat del manteniment d'unes conquestes socials importants, fruit de la lluita de molta gent durant molts anys. És l'anunci d'un gir en la política social que vostès havien intentat iniciar amb la Llei de sanitat i que en el procés de negociació parlamentària, en el qual el nostre Grup es va implicar i va entrar a fons, vàrem aconseguir un determinat nivell de consens. Per què vàrem aconseguir aquest consens amb el Govern? Vàrem aconseguir aquest consens amb el Govern perquè vostès feren marxa enrere en la imposició de les taxes per a la prestació dels serveis sanitaris. Avui, l'aposta seva és més decidida; en aquest tema no han volgut entrar ni a negociar. Llavors, a costa de trencar un dels principis bàsics de l'Estat social, el consens per al nostre Grup és impossible.

Per altra banda —i segueixo amb la mateixa idea—, estem davant d'un projecte socialment injust perquè deixa fora de l'accés als serveis socials especialitzats les persones immigrants no regularitzades o en procés de regularització. En un moment en què estem vivint les conseqüències del procés de regularització fet l'any 91, del qual varen quedar fora, abocats a viure en pitjors condicions, milers de persones; en un moment en què sabem que els tràmits per accedir a la residència, tot i tenir les condicions, són llarguíssims —poden durar de sis a vuit mesos—, vostès opten per deixar el sector social que segurament viu en pitjors condicions a Catalunya

sense els serveis socials especialitzats; fan grans discursos d'integració i apliquen polítiques profundament insolidàries.

Mirin, en la presentació del Pla interdepartamental d'immigració vostès diuen: «Catalunya té un nou repte, el repte d'acollir i integrar aquestes persones que avui arriben al nostre país aportant el seu treball i les seves il·lusions al progrés col·lectiu. Aquesta és una tasca de tots, dels que ja hi són i dels que hi arriben; una tasca en què el Govern de Catalunya vol tenir un protagonisme destacat per mitjà de les mesures i actuacions que ara presentem.» Diuen: «Les propostes d'actuació que preveu el Pla interdepartamental tenen com a finalitat aconseguir la plena integració de les persones immigrades al nostre país i assolir les condicions adients per al seu desenvolupament personal i social amb plenitud.»

Totes les persones, totes, molt qualificades, que han comparegut a la Comissió d'estudi per a la integració de treballadors estrangers que tenim aquí al Parlament s'han cansat de dir que dues de les coses més importants, més urgents per a millorar les condicions de vida d'aquesta població són l'accés als serveis sanitaris i l'accés als serveis socials. I vostès en aquest Projecte de Llei, en comptes d'aplicar la filosofia que propugnen, estan fent discriminació, discriminació pura i dura; estan fent una injustícia i estan impeding la integració de persones immigrades en el nostre país.

El que estem plantejant no és política-ficció. Recentment, l'assemblea de Madrid ha aprovat, a proposta del Grup Parlamentari d'Izquierda Unida, una proposició de Llei de reforma de la Llei de serveis socials, en la qual es garanteix el dret de la població immigrada, regularitzada o no, a l'accés dels serveis socials. Vostè deia a la seva intervenció: «A Catalunya hem estat capdavanters en els serveis socials.» Sento dir-li que en aquest tema ens ha passat per davant la Comunitat de Madrid. Mirin, Catalunya ha estat històricament un país d'acollida on ha estat possible l'intercanvi i l'enriquiment intercultural; avui ho continua essent, però el Govern no està a l'alçada.

La segona gran raó –recordin-ho: la primera era que aquest era un projecte socialment injust– del nostre rebuig és que és un projecte institucionalment prepotent. Vostès han fet un projecte de Llei que reflecteix prepotència institucional, una prepotència que no els permet escoltar la veu municipal que a través de nombrosos acords de plenaris els reclama diàleg i acord, ni la veu d'un nombre molt important d'entitats socials i professionals i sindicals que han demanat la retirada d'aquest Projecte. Senyor conseller, no ens faci referència a l'acord del plenari, que ha citat ja el senyor Quim Nadal, com a mostra de consens, a l'acord del Consell General de Serveis Socials; insisteixo que estan falsejades les seves dades, que a més a més es va celebrar fa un any; no s'ha convocat cap altre consell general de serveis socials des de fa un any. Per tant, no s'ha pogut opinar en relació amb això; no ens faci referència en aquell acte per parlar d'acord. És molt més evident i molt més contundent que estem davant d'un projecte de Llei, segurament del Projecte de Llei que més contestació social ha tingut per part del món

municipal i per part de les entitats socials; entitats socials de tipus professional, de tipus sindical i de tipus social.

Aquesta prepotència fa també que vostès no reconeixin l'esforç fet pels ajuntaments de tots els colors polítics, des de 1979, en la prestació dels serveis socials. Han jugat un paper fonamental en la prestació d'aquests serveis socials, per damunt de les seves possibilitats i competències. Aquest esforç, l'han fet els ajuntaments a partir de l'extraordinària sensibilitat de molts regidors i regidores, que, conscients de les dificultats socials de sectors molt importants de la població, han endegat programes i serveis, moltes vegades –hi insisteixo– sense tenir-ne cap obligació, perquè la vivència propera de les dificultats és el millor esperó de les respostes solidàries. I els ajuntaments, senyors del Govern, han tingut una resposta solidària.

Els vull mostrar, perquè també fa referència al que vostè ha dit... Vostè ha dit: «Jo aplico el programa de Convergència i Unió.» Sí, senyor conseller, en això té raó –en això té raó–: vostè aplica el programa de Convergència i Unió. Saben què diu el programa de Convergència i Unió d'aquest Projecte de Llei? Mirin, el programa de Convergència i Unió –que, tot sigui dit de pas, de cent trenta-tres planes en destina mitja a parlar d'un sistema integral de benestar social–, quan parla d'aquest Projecte de Llei, diu exactament el següent: «Elaborar un projecte de Llei de descentralització dels serveis socials cap a les comarques i seguir en la línia d'impulsar el diàleg i la cooperació com a instruments bàsics de necessària coordinació i complementació.» És a dir, la filosofia de Convergència i Unió pel que fa a la descentralització dels serveis socials és: elaborar un projecte de Llei de descentralització cap a les comarques i seguir la línia del diàleg; o sigui, descentralitzar, per Convergència i Unió, els serveis socials és ni mencionar els ajuntaments –programa de Convergència i Unió. (*Remor de veus*).

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

La Sra. MAYOL: Vostès, en aquest Projecte de Llei, estan atemptant constantment contra el principi d'autonomia local, autonomia que vol dir competències i recursos i que la Carta europea d'autonomia local defineix com el dret i la capacitat efectiva de les entitats locals d'ordenar i gestionar una part important dels assumptes públics en el marc de la llei, sota la seva responsabilitat i en benefici de la ciutadania, i especifica en el punt 3 de l'article que l'exercici de les competències públiques de manera general ha de respondre preferentment a les autoritats més properes als ciutadans.

Miri, que vostès atempten contra l'autonomia local és una evidència. La seva prepotència, fins i tot l'ha posat de manifest el Consell Consultiu. Mirin –ho deia abans també el senyor Quim Nadal i jo ho comparteixo–, la seva relació amb els ajuntaments frega la inconstitucionalitat i en alguns casos la trepitja del tot. En aquest cas és el cas de la disposició addicional tercera, que el Consell Consultiu, a petició dels grups parlamentaris d'Esquerra Republicana i d'Iniciativa per Catalunya, va dictaminar com a inconstitucional. Avui, paradoxalment, hem d'expressar satisfacció per quelcom que és un desastre; hem d'expressar satisfacció perquè

el Consell Consultiu –hi insisteixo, a demanda d'Esquerra Republicana i d'Iniciativa per Catalunya– els ha obligat a rebobinar, els ha obligat a modificar la punta de l'iceberg d'un projecte de llei que en la relació amb els ajuntaments frega la inconstitucionalitat.

Miri, vostès, en comptes de respectar el principi aquest que dèiem ara, d'autonomia local, el que fan és: adscriuen les competències dels serveis socials especialitzats als consells comarcals i allunyen així la prestació d'aquestes de la realitat quotidiana de la població; a més a més, donen el mateix tractament a municipis de 20.000 habitants que els que en tenen 100.000, 200.000 o 1.700.000. Molts d'aquests ajuntaments grans hauran de traspasar els serveis socials especialitzats que estan prestant a unes estructures comarcals, i això, evidentment, repercutirà negativament en la prestació dels serveis.

De l'estudi que ha fet la senyora Teresa Massons –crec que molt interessant i rigorós–, se'n desprèn que aquesta aposta que fan vostès, senyors de Convergència i Unió, és ben diferent de la que es fa a Europa, on a països com Anglaterra, Suècia, Itàlia, Països Baixos la competència de la prestació dels serveis socials, de la majoria, és municipal i les competències que són provincials són assumides també per les grans ciutats, i es constitueixen, de fet, per aquestes qüestions en província. Estic parlant de ciutats com Londres, on hi ha trenta-dos districtes d'entre 150-300.000 habitants que tenen competències plenes en serveis socials; estic parlant de Copenhaguen, Frederiksborg, a Dinamarca; estic parlant de Malmö, Göteborg, l'àrea metropolitana d'Estocolm, a Suècia; totes elles tenen les mateixes competències que les províncies.

Vostè diu: «La proposta que fa algun grup de la cambra» –en aquest cas nosaltres– «que els ajuntaments de menys de cinquanta mil habitants tinguin les mateixes competències que les comarques és irracional.» Senyor Comas, vostès que s'emmirallen tant amb Europa, a partir d'aquí pot dir que la proposta europea és irracional.

Per altra banda, vostès escanyen econòmicament els ajuntaments quan els fan finançar tot el cost de l'atenció primària i pretenen de manera absolutament inconstitucional que els de més de vint mil habitants financin totes les necessitats en matèria de serveis socials de la seva població. El primer és injust i inacceptable políticament; el segon és una barbaritat –és una barbaritat. La literalitat d'aquest text faria que els ajuntaments financessin competències que vostès mateixos assignen als consells comarcals i a la Generalitat.

Mirin, del tema del finançament –a més, se m'està acabant el temps– no en parlaré més; n'hem parlat a bastament en aquest Parlament, i crec que ja ha quedat prou clar. Però voldria acabar aquest apartat dient que mentre que avui, a Europa, a Brussel·les, s'està fent una conferència de reafirmació del paper fonamental dels ajuntaments en la construcció de la Unió Europea, mentre el senyor Pujol, que tinc entès que hi assistirà o hi ha assistit, segurament deu estar parlant en aquests moments, fent grans discursos, del paper del poder local, aquí, en el Parlament de Catalunya estem

aprovant un projecte de llei que atempta constantment contra l'autonomia local i deixa els ajuntaments en pitjors condicions financeres i administratives per prestar serveis socials que les que tenien abans.

La tercera gran raó –breument– per demanar la retirada d'aquest Projecte de llei és que és tècnicament dolent, és un text tècnicament dolent. És tècnicament dolent en la matèria de serveis socials i és tècnicament dolent com a text jurídic. En matèria de serveis socials, és un conjunt de despropòsits; les prestacions que dedica a l'atenció primària i a l'atenció especialitzada no segueixen cap criteri tècnic; la diferència de nivells que es distingeix dintre de l'atenció especialitzada, l'assignació arbitrària que fa de les prestacions dintre els nivells de l'atenció especialitzada en són un bon exemple. Com a text jurídic, el text que tenim ara ha millorat tècnicament de manera substancial, gràcies a la incorporació d'esmenes dels grups de l'oposició, gràcies al treball intens de la lletrada senyora Esther Andreu i dels ponents del Grup de la majoria, senyor Codina i senyora Tarruella, que han fet que un text inacceptable políticament, com a mínim, es pugui llegir, la qual cosa se'ls ha d'agrair. (*Remor de veus.*)

Tot el conjunt d'arguments que he expressat fins ara han fet que el Grup d'Iniciativa per Catalunya, donada la importància d'aquest tema de discussió, volguéssim, a més de rebutjar el Projecte, presentar un text alternatiu, fer la nostra proposta en positiu. Senyor conseller, això no és fer política de confrontació. Nosaltres hem dit: «No estem d'acord amb això», però posem sobre la taula un text alternatiu; un text alternatiu que segur que és imperfecte, que segur que es pot millorar molt i molt, però en ell s'explicita la nostra proposta política. És una proposta feta amb molt esforç i que recull l'experiència de molts professionals i de molts regidors i regidores que durant molts anys han estat responsables de la prestació dels serveis socials a llocs significatius del nostre país. Fins avui, vostès no han volgut entrar a considerar-lo, no han volgut fer possible el debat.

Senyors i senyora del Govern, retirin aquest Projecte de llei, retirin-lo; retirin-lo perquè és socialment injust, institucionalment prepotent i tècnicament dolent. Aquestes raons expliquen el rebuig del nostre Grup al Projecte, però també el rebuig de la majoria del món municipal i de les entitats socials i professionals que s'hi oposen. Retirin-lo i tornin-ne a presentar un de nou; un que a partir del diàleg institucional i social serveixi veritablement per a millorar les condicions de vida del conjunt de la població de Catalunya.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. Torn en contra: té la paraula el diputat senyor Codina.

El Sr. CODINA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, pujo a la tribuna per, en nom de Convergència i Unió, fer el posicionament del nostre Grup respecte a les esmenes a la totalitat presentades pels diversos grups, i d'una forma especial per la presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, per la feina que ha representat no només fer el que han fet els altres grups, que ha estat presentar una es-

mena a la totalitat de retorn, sinó per la feina que suposa anar a elaborar un text alternatiu que en el fons el que fa és recollir –i és el lògic– les mateixes esmenes que el Grup d'Iniciativa per Catalunya, doncs, després ha presentat d'una forma desgranada –és natural que sigui així–, però que ha fet, doncs, aquest esforç de presentar un text alternatiu. Jo voldria dir com a..., m'agradaria poder contestar totes les intervencions que hi ha hagut, o, millor dit, a totes les intervencions ho faré, tot el que s'ha dit en cadascuna de les intervencions em serà molt difícil: per una banda, hi ha coses que es repeteixen i, per altra banda, seria tan dens que no tindria..., i possiblement no tindria capacitat tampoc per a poder-ho fer. Però intentaré contestar aquelles coses més importants, a partir de dir, com a premissa, com a primera qüestió que quedi molt clara, que, a mi, m'ha costat molt, molt, entendre els motius que de debò hi ha hagut per decidir presentar aquestes esmenes a la totalitat. I m'ha costat perquè, encara que he fet l'esforç de poder..., no seguir les explicacions –que només faltaria–, sinó intentar saber de debò, de debò, què és el que pretenen amb aquestes esmenes a la totalitat, m'ha costat perquè jo diria que no hi ha prou gruix –i ho dic, com sempre, des del respecte i des de la màxima sinceritat–, no hi ha prou gruix per arribar a presentar les esmenes que s'han presentat i amb el to amb què s'ha fet.

Si analitzem –i, això, ho farem al llarg d'aquesta tarda, suposo– les esmenes a l'articulat, les cent cinquanta-vuit esmenes..., i aprofito aquest moment per comentar tot el que s'ha dit respecte que no hi ha hagut voluntat de consens o que no hi ha hagut negociació: vull recordar que aquest és un Projecte que en el seu naixement, abans d'entrar en el procés parlamentari, hi va haver un procés que alguns de vostès han qualificat de no suficient, i jo intentaré en la meua intervenció aportar un to de la intervenció que ajudi que aquesta tarda, quan reprenguem la discussió de l'articulat, doncs, ho puguem fer d'una forma assossegada, però vostès, alguns de vostès, han aportat elements, com el de la negociació, dient que no hi ha hagut prou voluntat política perquè la negociació fos eficaç. En aquest Projecte de Llei, deia, abans d'entrar en el procés parlamentari ja hi va haver tot un procés de converses amb el Consell General de Serveis Socials, amb entitats, també amb la Federació de Municipis de Catalunya –no hi van haver acords, però hi van haver contactes–, amb sindicats –UGT, Comissions Obreres..., de passada, també dir que tant UGT com Comissions Obreres es van abstenir, no van fer un vot en contra–, hi va haver un procés. Pot semblar-los, a vostès, que no és suficient, i potser no sigui suficient, però hi ha estat. I, després, quan ha entrat aquí dintre, quan hem estat en el tràmit parlamentari, vull recordar que van ser dues-centes i escaig les esmenes que es van presentar; n'han quedat cent cinquanta-vuit, i, en percentatges, els puc dir que estem al voltant del 33% de les esmenes admeses.

Parlar de percentatges i de nombre d'esmenes admeses de vegades és poc significatiu, perquè depèn del gruix que tenen les esmenes perquè això tingui consistència o no tin-

gui consistència –és clar, per les que s'accepten, però també per les que queden. Voldria dir, de passada també, que recorde –i, això, ho veurem al llarg d'aquesta tarda– que esmenes del Grup Socialista es repeteixen, perquè hi ha un concepte que ells opinen que hauria de dir-se «serveis secundaris» i nosaltres pensem que s'han de dir «serveis especialitzats», i, d'aquestes, n'hi ha un reguitzell. És a dir, que quedi clar que ni les que s'han transaccionat o s'han acceptat per part del grup de la majoria, ni aquelles que encara queden, ens han de fer desviar que el seu nombre sigui excessivament significatiu pel que volem dir. Ara, dir que no hi ha hagut voluntat de negociació, no ho ha dit tothom. Vull significar que el diputat Nadal ha fet referència a la voluntat que hi ha hagut per part del Grup de la majoria per intentar arribar a acords. El Grup de la majoria té l'autonomia que té –que és molta–, però mai entrarà en contradicció amb la voluntat del Govern; és a dir, si no hi hagués una voluntat del conseller Comas, en aquest cas, que arribéssim a punts d'acord, no hauríem arribat ni als que hem arribat. Per tant, aquesta voluntat és una voluntat extensiva, que el Grup Parlamentari fa que sigui una realitat a partir, com no podia ser d'altra manera, d'una acció conjunta entre el Grup Parlamentari i el Govern.

Dir també que s'ha volgut fer un èmfasi excessiu, jo crec que excessiu, a dir que es treuen competències dels ajuntaments. De competències dels ajuntaments, no se'n treu cap. Ja ho discutirem. No se'n treu cap. Què fa aquesta Llei? Aquesta Llei ordena els serveis socials, donant competències a segons qui; és a dir, hi ha unes competències que, d'una forma obligatòria... –no, no ens confonguem; ja ho entenc, que hi hagi aquesta voluntat d'interpretar-ho diferent. Els ajuntaments, diguem-ho ara i per sempre més en el debat d'aquesta Llei, poden fer el que fan més el que vulguin, sempre que puguin –sempre que puguin. Aquesta Llei no limita les voluntats dels governs municipals –que també, sigui dit de passada, «governar» vol dir «prioritzar»–, i cadascun dels ajuntaments podrà fer la seva política, la seva política, en funció d'allò que cregui convenient –política general, també de serveis socials, també de serveis socials. Què fa aquesta Llei, doncs? Partint de la Llei marc de serveis socials, que recordàvem que feia nou anys que havíem discutit, i que va ser una bona llei, consensuada per un ampli ventall de la cambra –no tant com s'ha volgut dir: aquesta és una llei que el seu debat s'ha magnificat–, va ser una llei amb un ampli consens, però no va ser com la Llei de barres arquitectòniques, per exemple; va ser una llei que va costar, vam estar tota una tarda debatent les esmenes que quedaven, i van quedar coses pel camí, fruit que les voluntats dels partits, dels grups parlamentaris en aquell moment, cadascú –com avui–, arribarem on puguem arribar.

Per tant, aquest incís i aquesta idea que el que fa aquesta Llei és treure competències als ajuntaments, no. El que fa aquesta Llei és marcar mínims, és a dir, diu: «els ajuntaments d'aquestes característiques, amb aquest nombre d'habitants, tindran com a mínim l'obligació de...» I en aquest cas és l'atenció primària. La resta, el que són els serveis es-

pecialitzats, passa a un altre nivell, passa a un altre nivell la seva obligatorietat, la seva obligatorietat.

Aquesta Llei, en cap moment, senyora Mayol –em dirigeixo a vostè com ho podia fer a qualsevol dels altres intervinents, però en aquest moment potser els seus signes m'atreuen i li puc... (*rialles*), els signes de desacord, els signes de desacord m'atreuen i em fan dirigir-me més a vostè–, en cap moment aquesta Llei preveu la possibilitat que avui s'està donant, i que estic segur que es continuarà donant, que el Govern de la Generalitat pugui convenir, pactar, subvenir, el que sigui, serveis que en aquest moment, avui, estan en el territori, estan en el municipi, l'obligació avui no està definida, avui no està definida, i després de l'aprovació de la Llei diem que els serveis especialitzats passaran al segon nivell. És això el que diu aquesta Llei, és això. No priva que cap ajuntament deixi de fer res del que fa: cada ajuntament podrà continuar fent allò que vulgui i, en cada cas, en cada cas, s'haurà de pactar o s'haurà de negociar si volen anar més enllà del que són les seves obligacions.

El tema... Toco els grans temes perquè, després, aquesta tarda, tindrem cent cinquanta esmenes per parlar-ne i ja ho anirem fent. L'altre tema que ha sortit a bastament és el tema de l'obligatorietat o no de pagar els serveis socials. La Llei preveu la possibilitat que el Govern de la Generalitat pugui, en alguns casos, cobrar els serveis socials; és a dir, algú deia: «obre la porta que els serveis socials siguin...», sí, permet la possibilitat que es puguin cobrar. Ho ha dit el conseller, també. El Projecte de Llei, el Projecte de la carta municipal de Barcelona, amb majoria entre el Grup Socialista i el Grup d'Iniciativa per Catalunya, preveu també la possibilitat que els serveis socials es puguin cobrar. Això no vol dir que s'hagin de cobrar, sinó que obre una possibilitat, obre una possibilitat, i, en tot cas, pel seguiment que es pugui fer des del mateix Parlament es veurà si aquesta possibilitat es confirma, es fa o no es fa, i deixa molt clarament definit que ningú, que cap persona –ho diu textualment–, cap persona no podrà no ser atesa perquè tingui mancances econòmiques, perquè no tingui els recursos econòmics adients. I això són..., em sembla que és l'article sisè que parla de l'accés als serveis socials per part dels ciutadans, i no, en aquest cas, dels ciutadans, sinó de tothom: dóna la possibilitat que tothom pugui accedir-hi. I és el que volem, i és el que volem.

Aquest Govern i el Grup que li dóna suport, segurament –i des de l'oposició no pot ser d'una altra manera– se'l pot criticar per moltes coses, però que, des de la perspectiva de la política del benestar social i de la política dels serveis socials, el conjunt històric que aportem ja a hores d'ara, no només de textos legislatius, sinó d'activitat, de presència i de debò d'acció de govern pel que fa al camp del benestar social, es pot o no estar-hi d'acord, pot semblar curt o pot semblar llarg, però el que no es pot discutir és que ha estat un govern molt preocupat pel tema de la política social. I la senyora Mayol deia: «Home, i ara fem passes enrere». Passes enrere, per què? Jo voldré, m'agradarà que aquesta tarda vostè pugui explicar-me en quins conceptes, per quines raons vostè pensa que s'han fet passes enrere en matèria de

política social. I jo, francament, no ho veig; jo, francament, no veig que s'hagin fet passes enrere. Què s'ha fet? Aclarir les competències que el que és ajuntament sigui ajuntament i el que és consell comarcal sigui consell comarcal, i que, per part dels grups de l'oposició es pensés i els semblés que podien estar ubicats en un altre sector i no en el que proposem en aquest Projecte de Llei? Això és absolutament discutible, això és absolutament discutible. Però discutir que el marc de la política general que s'ha fet des de Convergència i Unió en matèria de política social ha estat una política tèbia o ha estat, com ara es diu, que s'han fet passes, avui, amb aquesta Llei, passes enrere, doncs no hi estic absolutament d'acord. Però no és que no hi estigui perquè formo part d'un Grup que dóna suport al Govern, sinó que no hi estic perquè, objectivament, no hi puc estar, objectivament no hi puc estar, perquè els que fa una temporada que treballen en aquests temes podem estar comparant què és el que es fa, també el que no es fa, però si comparem el que es fa i el que no es fa, segur que és molt més positiu i molt més avançat el que hem fet, el que hem avançat, que no pas el que ha quedat en el camí.

Temes que han anat sortint... Al senyor Ariza, m'agradarà, en tot cas, aquesta tarda, quan entrem en el debat de les esmenes, poder-li contestar amb més profunditat, perquè he tingut la sensació –i, senyor Ariza, des del màxim respecte–, m'ha fet la sensació..., voldria gairebé creure que aquest no és ni el discurs de vostè ni el del Grup Popular –li ho dic sincerament–, perquè el que vostè ha plantejat en el seu discurs em sembla que no lliga, em sembla que ni lliga amb la mateixa filosofia del Grup Popular en matèria social, ni em sembla que lligui amb la de vostè mateix. Ha deixat anar algunes afirmacions que a mi m'ha semblat que són del tot exagerades i que justifiquen, en tot cas, la presa de posició que fan avui, que aquest matí vostès han fet, d'una esmena a la totalitat; quan es fa una esmena a la totalitat s'han de dir coses i si poden ser gruixudes millor, i, per tant, justifica el seu discurs amb el que ha dit, però no crec que vulgui..., jo vull creure que no es justifica amb el seu posicionament, per temes de preus –perquè al final deia vostè mateix que hi estava d'acord– i per altres temes que ja aniran sortint, i si ara els expliquéssim tots..., vostès el que han fet una mica ha estat un resum de la idea de totes les seves esmenes, i ara seria inútil que intentés anar-les contestant una per una.

Però sí que el senyor Bosch m'ha desafiat que hi haguessin algunes..., m'ha fet el repte que li contestés coses puntuals; jo ho faré perquè penso que estic en condicions de poder-ho fer, perquè si, a més, això el tranquil·litza i el pot fer canviar i reflexionar d'aquí que votem el conjunt de la Llei, doncs, ja ens anirà bé. Ha fet esment, senyor Bosch, a una certa contradicció fins i tot dintre del mateix Grup que dóna suport al Govern. Jo, aquesta contradicció, no l'he sabut veure en absolut; hem estat ponents d'aquesta Llei la senyora Tarruella i jo mateix –ella d'Unió i jo de Convergència. La voluntat del Govern i del Grup és la que és, els representants de les diputades i els diputats de Convergència i Unió avui votarem tots unànimement, i voler introduir

aquest discurs de desacord entre Convergència i Unió en aquesta Llei, em sembla que, en tot cas, l'ha de tranquil·litzar. És a dir, vostè em deia: «contesti-m'ho»; doncs, jo li contesto: cap problema, senyor Bosch; des d'aquest punt de vista, cap problema.

Deia també el descontent dels consells comarcals. Escolti'm, jo crec que amb això, amb aquesta afirmació o amb aquesta pregunta que vostè fa, entra una mica en contradicció amb el seu propi discurs, o amb el discurs general. S'ha dit: el que fa aquesta Llei és treure competències dels municipis i portar-les cap als consells comarcals. Home, si això fos així, no semblaria massa lògic que els consells comarcals estiguessin disgustats perquè això fos així, ni tampoc quan vostè fa referència que si estem a la volta d'uns eleccions municipals, ara correm-hi tots. Vostè ho ha dit: estem a un any d'eleccions municipals, i, per tant, ara què?, ara traiem competències? Oi que tampoc tindria...? Em sembla a mi que no tindria massa sentit. No. El que ens hauria entrat, senyor Bosch, és, equivocadament o no, la voluntat de donar al poble de Catalunya uns serveis socials i una organització dels serveis socials que a nosaltres ens sembla que és la que cal, la que toca.

Teníem un compromís tots, des de l'any que es va aprovar la Llei de serveis socials teníem el compromís, totes les forces polítiques, d'un dia descentralitzar-los, d'un dia configurar des de l'experiència que ha donat l'aprovació d'aquella llei i els anys han transcorregut i les activitats que hi han hagut per part del mateix Govern de la Generalitat, dels ajuntaments, de les entitats privades amb afany de lucre, les d'iniciativa social, entre tots s'ha adquirit una experiència, senyor Bosch, que feia convenient que un dia veiéssim aquesta Llei, i aquesta Llei —ho repeteixo— el que fa és col·locar els temes en un nivells determinats, que es pot no estar d'acord, però, en canvi, jo crec que hem de reconèixer que l'esforç que es fa amb aquest compliment de la Llei de serveis socials —jo vull portar-ho a debat en aquesta cambra—, doncs, no els hauria..., els hauria de preocupar pel que pugui ser de desacord del seu plantejament polític amb el nostre, això és obvi, per això vostès són oposició i nosaltres, avui per avui, donem suport al Govern, per això som models diferents, però no ens poden criticar el fet que avui designem unes competències a ajuntaments i a consells comarcals en funció d'uns interessos provinents d'unes eleccions municipals o provinents de contents o descontents fins i tot en el si de la pròpia coalició. Des d'aquest punt de vista, doncs, tampoc hi hauria de tenir cap mena d'angúnia.

Senyor Nadal, a mi m'ha sabut greu una cosa que ha dit, que no hi sucarré pa perquè em sembla que no cal, però vostè ha fet referència a una conversa privada que hi va haver entre vostè i el conseller Comas i altra gent i ha fet referència que el conseller va dir que el que vostès deien..., no sé en aquest cas a qui es referia en el seu conjunt, però el que vostès deien li relliscava en un noranta-cinc per cent de les seves afirmacions. Home, treure les coses de context en el moment en què es produïen, vostè ho sap perfectament, doncs, no cal; una cosa és una conversa de passadís, una al-

tra és una conversa en un despatx, però parlant abans de començar una reunió, i que si a més, doncs, això s'escriu i s'envia als ajuntaments i se'ls diu: «Mireu el que diu el conseller de Benestar Social», home, no ajuda, senyor Nadal. (*Remor de veus.*) En això hauríem d'estar d'acord, perquè si hagués d'ajudar els aclareixo que hauríem de fer una segona part d'aquesta acta, que serien...

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. CODINA: Que serien les manifestacions que per part de l'altra banda de la taula també es van fer i que també era lògic que es fessin en un moment de distensió, i les opinions que el senyor Nadal va fer en aquell moment jo no les faré en aquesta tribuna, perquè em sembla que vaig entendre que era, doncs, això, una mica *off the record*, i molt menys se m'acudiria fer-ho per escrit. Però si s'ha d'explicar..., i els companys del seu Grup que s'esvalotaven perquè, senzillament, hi van haver comentaris també des de l'altra banda de la taula —també des de l'altra banda de la taula— que em sembla que... No, de veritat, em sembla que no cal.

El que em sembla que és important..., em sembla que és un moment de reflexió, senyor Nadal, i crec que vostè ho entendre i els dos ho podrem entendre perfectament. Aquest moment, quan encara s'està volent la negociació —quan encara s'està volent la negociació... Nosaltres, aquesta tarda, quan debatem l'articulat encara oferirem sis propostes de transacció més que en bona part tranquil·litzaran, crec, alguns dels aspectes que preocupaven molts grups o el Grup Socialista, per exemple. Home, doncs quan s'està intentant negociar fins a última hora, de vegades, l'ambient que es crea al seu entorn tampoc ajuda massa, però amb tot i això he volgut entendre que en la intervenció que ha fet el senyor Nadal, en el seu conjunt..., això li ho havia de dir perquè vostè n'ha tornat a parlar, si no jo no li ho hauria tret, però ja que n'ha volgut parlar li ho he dit i en el seu conjunt, doncs, el respecto perfectament; tenim profundes visions diferents de com entendre la forma de descentralitzar i des-concentrar els serveis socials, és lògic que sigui així, però, en qualsevol cas, cap dels arguments que ens han donat fins a aquest moment fa canviar al Grup de Convergència i Unió l'opinió i la idea que aquest sigui un text que s'hagi de retornar al Govern. Ens sembla que és un text que ben segur que no és perfecte, que segurament seria millorable —segurament: tot és millorable i sempre i en cada moment és millorable—, però en el seu conjunt em sembla que no només hem complert amb un compromís, no un compromís electoral, sinó un compromís que vam adquirir tots els membres i tots els grups d'aquesta cambra quan vam aprovar la Llei de serveis socials, sinó que ho reclamava la societat, que ho reclamaven els mateixos municipis, encara que en alguns casos, aquests municipis, no es vulgui estar d'acord amb la proposta que fa la Llei.

Senyor president, senyores i senyors diputats, els agraeixo la seva atenció; el meu to no ha volgut ser polèmic, però sense cap mena de dubte, al llarg d'aquesta tarda, al moment que entrem en debats puntuals haurem de repetir part d'aquest debat en moltes ocasions.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Codina.

Ara es passa a la votació del retorn del Projecte de llei.

Vots a favor del retorn?

Vots en contra?

Abstencions?

El retorn del Projecte de llei ha estat rebutjat per 43 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

Fins a dos quarts de cinc d'aquesta tarda, se suspèn la sessió.

(És un quart de tres de la tarda i vuit minuts.)

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i tretze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i la lletrada Sra. Andreu.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat acompanyat dels consellers d'Economia i Finances, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Comerç, Consum i Turisme i de Benestar Social.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Passem al debat de la part dispositiva del Projecte de llei que ens ocupa.

La primera esmena és a l'article primer i és presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Per a la seva defensa, té la paraula la senyora Mayol.

La Sra. MAYOL: Senyor president, si m'ho permet, jo voldria agrupar les esmenes 5, 19 i 20.

El Sr. PRESIDENT: 5, 19 i 20.

La Sra. MAYOL: Sí.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. MAYOL: Fan referència a dos articles, però la idea que voldria expressar és la mateixa, i per tant ho ajunto.

La idea d'aquestes esmenes és una preocupació que ja hem expressat a l'esmena a la totalitat i és que al nostre parer aquesta Llei deixa un buit i és que les persones immigrades que no estan regularitzades no poden accedir als serveis socials, segons diu el Projecte..., als serveis socials especialitzats, perdó. O sigui, a nosaltres ens sembla que seria oportú que de la mateixa manera que sí que poden accedir a l'atenció primària i, per tant, poden gaudir d'aquest dret, poguessin també gaudir del dret als serveis socials especialitzats. En aquest sentit, vull fer menció especial, perquè em preocupa especialment, al que significaria, si s'aprojava la Llei tal com està en aquests moments, de contradicció, fins i tot amb afirmacions que vostès han fet en aquesta cambra de manera reiterada.

Darrerament, el Govern va respondre una interpellació del Grup Socialista sobre el tema dels drets de l'infant i allà vostès varen reafirmar amb contundència que donaven suport i que acataven la Convenció de les Nacions Unides sobre els drets dels infants. En el Pla que vostès han fet d'immigració diu, textualment, que «en l'article 2 d'aquesta

Convenció, la Convenció dels Drets dels Infants, s'estableix que els estats respectaran els drets enunciats en la present Convenció i asseguraran la seva aplicació a tot nen subjecte a la seva jurisdicció». Per tant, del mateix articulat del conveni es desprèn que les obligacions de l'Estat ho són envers tots els nens que es trobin en el territori estatal, sense consideració del títol en virtut del qual ho facin. Els drets de l'infant són, per tant, drets que corresponen a l'infant en tant que infant, sense consideració de si els seus pares o tutors estan o no en situació de residència legal.

Si nosaltres diem això, si estem d'acord amb aquest principi de la Convenció, no té raó de ser que en una llei nostra els nens immigrants no regularitzats no puguin accedir als serveis socials especialitzats. Per tant, la nostra esmena va en aquesta direcció, que puguin accedir a tots els serveis socials, tothom, estiguin o no regularitzats, tothom que visqui a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Mayol. Torn en contra? *(Pausa.)* El senyor Codina té la paraula.

El Sr. CODINA: Sí, senyor president. Li demano disculpes, perquè just quan començava a intervenir la diputada Mayol no he tingut temps de..., estava intentant, precisament per donar satisfacció a una de les seves esmenes, resoldre que posteriorment presentarem una transacció, i, per tant, ja em disculparà també la senyora Mayol si en aquesta intervenció no estic tot el correcte que es mereixeria pel que fa a la resposta de les esmenes..., m'ha semblat número 5...

El Sr. PRESIDENT: 5, 19 i 20.

El Sr. CODINA: La 5 correspon a l'article 1 i la 19 i la 20 corresponen al 6.

El Sr. PRESIDENT: Al 6.

El Sr. CODINA: Justament a aquestes dues esmenes que corresponen a l'article 6 dintre d'uns moments estarem en condicions d'oferir-li una transacció que li garantirà tot allò que a vostè la preocupava, a vostè i a altres grups de la cambra, en la línia que pel que fa al dret a l'accés als serveis socials tal com estava plantejat inicialment en el text que avui encara tenim en aquest moment com a vàlid del Projecte hi havia la garantia que totes les persones podien accedir als serveis d'atenció primària, i el segon punt restringia –si es vol– l'accés als serveis especialitzats als residents i als transeünts, i des de la perspectiva de la diputada Mayol semblava que li quedava un buit d'aquelles persones que no tinguin les condicions ni de residents ni de transeünts. En aquesta línia ja li anuncio que presentem, li oferirem, li ofereixo una transacció, en què siguin totes les persones –totes– les que puguin accedir tant als serveis d'atenció primària com als serveis especialitzats, amb l'afegit, lògic, per altra banda, que s'haurà de determinar per reglament. Ja ho farem. I aleshores el segon punt i el tercer quedarien tal com estaven previstos en el Projecte. En aquest moment estem acabant de redactar la transacció. Si el senyor president no hi té cap inconvenient, abans de sotmetre-la a votació ja la hi lliurarem –i espero que hi estigui d'acord la senyora diputada, amb aquesta transacció.

I pel que fa a la primera esmena, a la número 5, li he de dir que en aquests moments no la hi votarem a favor, perquè entenem que el seu projecte amb el nostre no és coincident.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Codina. Passem al debat de l'article tercer, perquè l'article segon no té cap esmena. Esmenes socialistes números 6 i 7: per a la seva defensa, té la paraula la senyora Barenys.

La Sra. BARENYS: Sí, gràcies, senyor president. Defensarem la 6 i la 7.

Aquesta esmena —que es repetirà al llarg de tot el text legislatiu— és una esmena de concepte. Creiem —i així opinen els experts i professionals consultats— que el segon nivell de serveis socials hauria de denominar-se «serveis socials d'atenció secundària», raonament, per altra part, lògic donat que el primer nivell l'anomenem «serveis socials d'atenció primària». En tot cas, la diferència entre el concepte d'especialització que estableix la Llei i el concepte de gradació que proposa la nostra esmena creiem que respon i clarifica la dependència i la correlació entre un i l'altre nivell. Així està establert en el sistema sanitari, ja que existeix aquesta dependència i correlació entre els dos nivells, i també ha sigut un terme utilitzat en el sistema educatiu per les mateixes raons.

La Llei que aprovarem avui vol definir la interdependència entre els serveis socials d'atenció primària i els serveis socials especialitzats o secundaris, segons el nostre criteri. És una llàstima que el Grup de la majoria no hagi fet un esforç per entendre el contingut d'aquesta esmena, que estem convençuts que milloraria conceptualment el text de la Llei.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Barenys. Torn en contra: el senyor Codina té la paraula.

El Sr. CODINA: Gràcies, senyor president. Per contradir les esmenes números 6 i 7, del Grup Socialista, que en definitiva, com deia molt bé la senyora Barenys, l'únic que fa és que el que nosaltres en diem «serveis especialitzats» el Grup Socialista proposa que siguin «serveis d'atenció secundària». Sembla —segons la seva opinió— que els professionals últimament s'estan decantant més per l'expressió de «serveis d'atenció secundària» que no pas «especialitzada». Jo li vull recordar, que per altra banda és balder, perquè la senyora Barenys —vam ser ponents tots dos de la Llei de serveis socials— ho recordarà perfectament, que ja en aquell moment parlàvem de «serveis d'atenció especialitzada». Per tant, era una opció fer-ho d'una manera o fer-ho d'una altra, jo crec que no té més valor que el que se li vulgui donar i ens sembla més coherent per part nostra mantenir això de «servei especialitzat».

I per aquesta raó, senyora Barenys, amb aquestes dues esmenes i d'altres a altres articles que reincideixen en la denominació de «servei d'atenció secundària», i nosaltres mantenim l'«especialitzada», ens trobarem amb la mateixa disjuntiva. Ja li anuncio des d'ara que mantindrem la voluntat del Grup de Convergència i Unió, que és mantenir la denominació de «serveis especialitzats».

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Codina. Esmena número 8, del Grup d'Iniciativa: la senyora Mayol té la paraula.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. En aquesta esmena nosaltres volem explicar dues idees fonamentals. La primera fa referència, l'article, a la composició dels equips d'atenció primària. A nosaltres ens sembla que seria bo que hi constés, en aquesta composició dels equips, quins són els professionals que els integren. I això té una raó de ser molt senzilla i és que sovint són equips infradotats, a vegades es considera un equip d'atenció primària un assistent social; això no és un equip d'atenció primària, és un assistent social. Nosaltres aquí explicitem el que fa consens en el món municipal i en el món professional, que un equip d'atenció primària vol dir diplomats i diplomades en treballs socials, educadors i educadores, treballadors i treballadores familiars i personal administratiu. Per tant, ens sembla que és realment definir què ha de ser un equip d'atenció primària.

I el segon criteri és que la zonificació de l'atenció primària que s'ha de fer, per respondre millor a les necessitats de la població, s'ha de fer amb un criteri; no es pot fer una zonificació que sigui arbitrària o pel motiu que a cadascú li sembli, i amb aquest criteri és, en el nostre cas, crec que som coherents dir que han de ser amb dispersió geogràfica, els indicadors de necessitats i el nombre d'habitants. Per tant, crec que és una esmena que enriqueix un article que, per altra banda, ens sembla correcte.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. Torn en contra: el senyor Codina.

El Sr. CODINA: Gràcies, senyor president. Efectivament, per fer un torn en contra de l'esmena número 8, del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Jo li voldria fer ressaltar a la senyora Mayol —i suposo, segur que n'és conscient— que de tot el nou redactat que ha fet a l'esmena de modificació hi ha tot el primer paràgraf i el tercer que són exactament iguals que el projecte que tenim actualment discutint, és igual que el Projecte de llei.

On hi ha unes modificacions..., i ella el que fa és desgarnar què és el que s'entén per equips multiprofessionals, nosaltres creiem que amb l'expressió..., que a més vull deixar clar que va ser després d'una esmena presentada pel Grup Socialista i també d'Iniciativa per Catalunya, que quedés clar el mot «multiprofessional», amb l'esperit que l'expressió «multiprofessional» ja vol dir això, són diferents professions que hi estan integrades. Ens sembla que no cal baixar al detall, que si li sembla convenient a la senyora Mayol a nosaltres ens sembla que no cal i que en tot cas per reglament aquests detalls ja es podran anar polint.

Per aquesta raó votàrem en contra també de l'esmena número 8, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Codina. Passem al debat de l'article quart. Esmenes socialistes números 9, 11 i 15: per a la seva defensa, té la paraula la senyora Barenys.

La Sra. BARENYS: Gràcies, senyor president. Jo defensaré la 9, l'11 i la 15, efectivament.

Bé, aquest és el primer article de fons del qual aquest matí ja n'hem parlat a bastament a les esmenes de retorn del Projecte al Govern. Defineix els serveis que han de constituir cada un dels nivells d'atenció i a la vegada quelcom més important, defineix quines prestacions constituïran un dret per a la població catalana i quines seran, com a conseqüència, les obligacions de les administracions.

Al respecte nosaltres volem fer diverses observacions. Una primera, és a dir, com s'ha establert aquesta classificació, aquesta classificació de serveis entre els dos nivells i per quines raons, senyor diputat. Preguntem si és fruit d'una anàlisi conceptual o de l'experiència de tots aquests anys en el desenvolupament dels serveis socials o bé respon a un plantejament que ens ha de portar a una major eficàcia i rendibilitat administrativa i política, o bé si és una simple divisió política en funció del que ens interessa traspasar a les administracions locals i del que l'Administració de la Generalitat es vol quedar.

Nosaltres opinem que aquesta és la raó, aquesta tercera, que el mòbil del Consell Executiu, Conselleria de Benestar Social, ha fet una divisió-repartició en funció de determinats interessos, i podem analitzar algunes d'aquestes prestacions, que podem veure que són incongruències. Per exemple, els serveis de transport adaptat, que formen part del primer nivell, són un servei social o no? Si vostès pregunten veuran que en el nostre país i en molts països de la nostra àrea europea els serveis de transport adaptat —de transport— no són un servei social, en tot cas és una competència municipal dels ajuntaments de més de cinquanta mil habitants, però no un servei social. Això està claríssim. Els centres oberts d'infància i d'adolescència formen part en aquest text legislatiu del primer nivell, la qual cosa vol dir que són competències municipals. Els centres oberts i centres de dia per a la gent gran formen part del segon nivell i el mateix equipament per a persones amb disminució forma part del tercer nivell. Per altra part, els centres residencials per a gent gran formen part del segon nivell, que és una competència comarcal, i els centres residencials per a persones amb disminució formen part del tercer nivell, que és una competència regional, competència del Departament.

Tots els equipaments i serveis d'atenció a la família, infància i adolescència, els col·loquen en el tercer nivell, és a dir, es queda tal com està, sense traspasar cap d'aquests equipaments al territori. Aquesta —pregunto— era una Llei de descentralització i desconcentració, aleshores com és possible que si anem a acostar els serveis als ciutadans hi hagi serveis d'una determinada direcció general que es queden a la mateixa Conselleria de Benestar Social, sense traspasar-ne cap?

En el nivell primari, a la vegada, ometen serveis que actualment ja funcionen, com són els serveis de promoció, participació comunitària i prevenció de problemes socials, i aquí voldria dir, respecte a aquest servei, que tots els grups parlamentaris han presentat com a esmena al nivell d'atenció primària que l'article 3 de la Llei i a causa d'una esmena

presentada al Consell General de Serveis Socials pel Col·legi de Diplomats en Treballs Socials i Assistents Socials, s'hi va incloure com a funcions dels equips multiprofessionals el treball social comunitari, una funció que no té materialització en una prestació o concreció de servei. Ens agradaria també que ens expliquessin aquesta contradicció. Per altra part, l'article 4 de la Llei 26/85, de serveis socials, deixa molt clar aquest nivell d'intervenció.

També els casals de gent gran han desaparegut del mapa de serveis socials, hem discutit d'aquest tema ja amb el senyor conseller en la Comissió de Política Social, ell diu que això, que vostè ho ha dit, no és un servei social, que és un lloc per a l'esplai i per al lleure i vostè sap —si pregunta, si s'informa, si reflexiona sobre la qüestió— que en els casals per a la gent gran s'hi fa lleure, però també s'hi fa treball de promoció i desenvolupament comunitari, d'ajut social a la gent, i fins ara en els casals hi havia una prestació de servei social que vostè l'ha fet desaparèixer, l'ha fet desaparèixer traspasant aquesta competència a la Direcció General d'Acció Cívica.

No inclouen entre el conjunt de prestacions i serveis els que fan referència als centres i serveis per al tractament i reinserció de la delinqüència juvenil ni els serveis específics per als reclusos i alliberats, ni l'atenció social als jutjats ni a les víctimes del delictes, donat que depenen d'una altra conselleria, del Departament de Justícia de la Generalitat.

Bé, espero que en això potser arribarem a algun acord, però m'agradaria ja al començament d'aquest debat que quedés clar el posicionament sobre aquesta qüestió.

També han oblidat els serveis específics per a minories ètniques i poblacions immigrants.

La llista encara podria ser més llarga, però només pretenem deixar paleses en aquest debat la incongruència i la incoherència del Departament de Benestar Social, la manca de visió —crec jo— interdepartamental, la manca de plantejament integral del que han de ser els serveis socials en el moment que vostès estableixen aquesta gradació entre el que han de ser els serveis socials d'atenció primària i els serveis socials especialitzats.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Barenys. Torn en contra o vol fer torn en contra a totes les esmenes referents al mateix article? (*Pausa.*) Molt bé, doncs, passem ara a les esmenes del Grup Popular. Les números 10, 14 i 17; el senyor Ariza té la paraula.

El Sr. ARIZA: Gràcies, senyor president. Senyor president, el nostre Grup defensarà conjuntament les esmenes números 10, 14, 17, 22, 26, 30, 35, 45, 48...

El Sr. PRESIDENT: Espera. 45, 48...

El Sr. ARIZA: ...51, 60, 62, 66, 70, 78 i 81.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. ARIZA: Senyores i senyors diputats, el nostre Grup ha vertebrat la defensa de les esmenes a l'articulat en cinc blocs fonamentals.

El primer bloc, en què s'enquadra aquesta primera intervenció, fa referència a l'estructura del Sistema Català de

Serveis Socials; després abordarem la coordinació, col·laboració i cooperació; el finançament; el bloc de les disposicions addicionals i les disposicions finals, i, per fi, l'exposició de motius.

Una de les qüestions cabdals a debat d'aquest Projecte de llei ha estat la concreció de les competències que en matèria de serveis socials correspon exercir als ajuntaments, així com els serveis que conformen els mínims de prestació obligatòria per part dels municipis de més de vint mil habitants.

Es conté en aquest bloc temàtic de les nostres esmenes –tal com he manifestat en la meua intervenció de l'esmena a la totalitat– la necessitat de garantir la plena i efectiva aplicació del principi de subsidiarietat en les relacions interadministratives dins del Sistema Català de Serveis Socials, així com la consideració de l'àmbit territorial comarcal com un element més de l'estructura local de serveis socials, és a dir, com l'element complementari pel que fa als serveis socials locals, sigui quant a serveis primaris per a municipis de menys de vint mil habitants, sigui per a serveis socials primaris no obligatoris o per a serveis especialitzats, quan no han estat assumits pels mateixos municipis en l'exercici de la seva autonomia.

Només pel que fa als serveis especialitzats, podem parlar de l'àmbit comarcal com quelcom diferenciat de l'àmbit local. Si un ajuntament de gran importància demogràfica vol assumir aquestes funcions especialitzades en el seu àmbit territorial, no ha d'actuar el consell comarcal, perquè això suposa anar en contra del principi d'autonomia de les corporacions municipals. Tanmateix, el nostre Grup Parlamentari s'oposa a la creació *ex novo* de les entitats administratives regionals, que són unitats descentralitzades de l'Administració autonòmica i no organismes de representació dels municipis, quan, tal com proposen les nostres esmenes, les àrees especialitzades han d'adaptar-se a la realitat del país i a la seva pròpia organització territorial; el contrari és generar una nova organització territorial de l'Administració de la Generalitat en crear artificiosament nivells regionals.

Ja tenim a Catalunya municipis, entitats metropolitanes, els consells comarcals, les províncies, els serveis territorials de la Generalitat –que varien segons les conselleries i les entitats autònomes– i, finalment, l'Administració perifèrica de l'Estat. Ara sembla ser que tot això és insuficient i s'inventen una nova estructura, quan per aquesta via només s'incrementen les despeses sense millorar els serveis, la qual cosa implica, en èpoques de crisi, una greu responsabilitat política. El nostre Grup Parlamentari planteja l'increment de la capacitat d'actuació de les corporacions locals, municipals i comarcals pel que fa a la participació en la gestió de les àrees de prestació de serveis especialitzats i en les de l'àmbit territorial de Catalunya per corregir una clara marginació de les corporacions municipals en benefici dels consells comarcals de les àrees de prestació de serveis especialitzats d'àmbit regional i de les estructures autonòmiques, i eliminem la referència a la zonificació i ubicació dels serveis socials primaris pel fet de contradir-se amb les competències pròpies dels municipis.

Amb el disseny que proposem, les actuacions dels consells comarcals sempre haurien de ser consensuades amb els municipis afectats; això està ja, en el cas de les corporacions locals de més de vint mil habitants, reconegut tant per la legislació bàsica de l'Estat com per la legislació catalana en matèria de serveis socials. Pertorbar aquests dos nivells territorials provocarà confusió, en el sentit de considerar que els consells comarcals poden actuar sobre els municipis com aquests actuen sobre el seu propi territori, plantejament que rebutja de ple el nostre Grup Parlamentari. El que cal, en tot cas, és integrar de forma definitiva les estructures autonòmiques i locals dins de l'Estat de les autonomies i evitar que el centralisme estatal sigui substituït, tal com pretén el Projecte de llei, per un altre centralisme, no per més proper menys centralista i rebutjable.

Existeixen municipis –en principi, tots els de més de cinquanta mil habitants, però també molts de menys de cinquanta mil habitants– que han demostrat al llarg d'aquests anys la seva capacitat per gestionar i prestar serveis socials especialitzats. És en aquesta línia que van les nostres esmenes, i és en la que s'ha de desenvolupar la Llei 26/85, de serveis socials, per la qual les corporacions de més de vint mil habitants poden actuar amb autonomia pel que fa a la programació i gestió dels serveis especialitzats i realitzar les prestacions socials especialitzades pròpies basant-nos en allò que disposen els articles 26.1 de la Llei orgànica 7/85, reguladora de bases de règim local, i el 64.c de la Llei 8/87, municipal i de règim local de Catalunya, sobre les funcions de suplència de les administracions locals, que només per raons pressupostàries delimiten l'obligació d'aquesta delegació als municipis de més de cinquanta mil habitants i deixen en la resta dels municipis obertes les dues possibilitats.

Les nostres esmenes pretenen també eliminar les limitacions dels municipis i comarques en el control i coordinació de la prestació dels serveis socials de primer nivell, corresponents a institucions d'iniciativa social o mercantil. Entenem que els municipis i les comarques han de poder aplicar les normes autonòmiques i garantir que aquestes siguin respectades per les entitats d'iniciativa social i mercantil, a l'efecte d'evitar situacions com les que es donen, per posar un exemple, en el cas de les residències per a gent gran o dels centres de rehabilitació de toxicòmans, on no sempre existeixen garanties suficients per al compliment de la nostra legislació en la matèria i s'arriben a produir situacions que repugnen qualsevol consciència.

El Grup Parlamentari Popular considera que la Llei ha de garantir el dret dels municipis a exercir les competències que li reconeix la legislació local catalana i estatal en matèria de serveis socials; defensem l'aplicació del principi de subsidiarietat als serveis socials, pel qual les corporacions municipals esdevenen els òrgans d'execució territorial de l'Administració autonòmica, aspecte aquest perfectament coherent amb la voluntat de l'Administració autonòmica catalana d'arribar a ser l'òrgan d'administració delegada del major nombre possible de competències estatals.

L'altre criteri seguit pel Grup Parlamentari Popular en aquest bloc d'esmenes ha estat el convenciment que cal homogeneïtzar el nivell de prestacions d'atenció especialitzada que reben els diferents col·lectius afectats: família, infància i adolescència, persones amb disminució, gent gran i toxicòmans. Amb les nostres esmenes a aquest títol proposem l'ampliació de les funcions de diagnòstic, tractament, suport o rehabilitació que s'ofereixen als col·lectius afectats, amb la voluntat de facilitar a qualsevol ciutadà un servei de qualitat que doni resposta a les seves necessitats específiques.

Volem fer esment especial a dues d'aquestes propostes d'ampliació: els centres residencials d'estada limitada per a dones en situacions extremes i els serveis residencials de re-inserció de toxicòmans en comunitats terapèutiques. Els primers poden ser una resposta activa i positiva de l'Administració al drama que representa la maternitat infantil i, en general, la maternitat no desitjada, oferint sortides alternatives a l'avortament, que és sempre indesitjable, sense violentar els drets subjectius de l'embarassada, que tindria veritablement una alternativa positiva. Els segons representen reconèixer el paper que han tingut les comunitats terapèutiques pel que fa a la rehabilitació dels toxicòmans, reconeixement que, a més a més, ens permetria exercir una tutela administrativa d'homologació de la qualitat dels seus serveis i recursos.

Entenem que cal determinar tot un seguit de funcions de valoració, diagnòsi, dinamització i assessorament, com la informació i l'assessorament a tots els ciutadans sobre els serveis, recursos i prestacions socials, la valoració, diagnòsi i tractament de les problemàtiques socials, la dinamització, promoció i desenvolupament comunitari, entre d'altres, per tal que tots els ciutadans tinguin el mateix dret a rebre informació i assessorament sobre els serveis, recursos i prestacions que l'afecten, a disposar d'uns serveis residencials i assistencials d'igual qualitat i nivell de prestació i a rebre una valoració objectiva de la seva situació. Entenem que amb les nostres esmenes evitaríem, per una banda, la disgregació dels nivells de prestació dels diferents col·lectius, i, per una altra, clarificar els nivells de prestació de serveis i els àmbits competencials que corresponen a les corporacions locals.

Finalment, proposem també que l'institut autònom, l'In-cavol, que desenvolupa funcions de foment i formació del voluntariat social, integri les seves accions en el Sistema Català de Serveis Socials per tal de garantir la seva efectivitat com a organisme de generació de recursos, de recursos humans altruistes per a tasques d'assistència i serveis socials. Crec que tots els grups parlamentaris som conscients de la impossibilitat de mantenir, només mitjançant personal professional, tots els serveis socials que requereix la nostra societat.

En el seu conjunt, aquest primer títol del Projecte de llei, sense negar formalment el dret a intervenir dels municipis de més de vint mil habitants en l'àmbit material dels serveis socials no primaris, arbitra diferents mecanismes i procediments de control de l'exercici de les competències locals i

respecta només formalment l'autonomia local, però deixa a la pràctica sense contingut el *quantum* mínim de competències determinat per la legislació orgànica de l'Estat i la legislació autonòmica pel que fa als principis de descentralització i màxima proximitat de la gestió administrativa als ciutadans.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ariza. Esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya a l'article quart, esmenes números 12 i 13. Per a la seva defensa, té la paraula la diputada senyora Mayol.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president, per nosaltres aquestes són dues esmenes importants, són dues esmenes que defineixen una part essencial d'aquesta Llei i, és més, necessàriament ho hem de fer més llarg que en altres articles perquè és una de les parts de la Llei que, malauradament, en el procés previ no hem pogut entrar a debatre a fons, i per això m'allargaré una mica més.

Nosaltres pensem que darrere d'aquests articles, d'aquest article que avui estem debatent, hi ha una concepció tècnica important i que la definició que aquí fem del tipus de serveis que posem a l'atenció primària o a l'atenció especialitzada pot desvirtuar la mateixa caracterització dels serveis. M'explico: en primer lloc, jo voldria dir, atenent les nostres esmenes, que és bo que quan es parla de quines funcions, quins serveis incloure en l'atenció primària, és bo que aquí s'incloguin les funcions de prevenció, dinamització comunitària, etcètera; és a dir, una de les tasques essencials de l'atenció primària, a part de l'acollida, que és molt important, i de la possible derivació, és el treball de dinamització comunitària, atenció social, etcètera, que es fa fora del despatx, per entendre'ns, que es fa amb la gent. Seria bo que això constés en les competències de l'atenció primària.

Per altra banda, tenim discrepàncies serioses entre el que vostès incorporen com a atenció primària i com a atenció especialitzada, i en posaré dos exemples.

El tema dels casals d'avis —ja vam tenir motiu de polemitzar amb el conseller en la seva compareixença fa uns dies a la Comissió—: els casals d'avis, compartim la idea que és un recurs bàsic, és veritat, és un recurs bàsic; és un recurs bàsic que, precisament perquè és tan bàsic, hauria d'estar a l'atenció primària, perquè l'atenció primària —i aquí discrepo del que deia el conseller aquell dia— no és assistencial, l'atenció primària no és un recurs assistencial; pot ser-ho quan fa acollida, però és un recurs de dinamització social, és un recurs de suport a la població. En aquest sentit, els casals d'avis són un recurs que forma part de l'atenció primària, perquè no és un recurs assistencial —aquí coincideixo amb vostès—, però, com que no és assistencial, és un recurs bàsic que hauria d'estar dintre l'atenció primària. Llavors, el que no entenc és que vostès diguin —el senyor conseller m'ho deia aquell dia—: és un recurs bàsic, per tant no ha d'estar en l'atenció primària perquè no és especialitzat, i, en canvi, ens el quedem nosaltres, el Departament, i el gestionarà l'ICASS. En què quedem? Si precisament el que gestiona l'ICASS i el que té el Departament són recursos de tercer ni-

vell, d'un tercer nivell d'especialització! Això no és congruent; no és congruent, això; hauria de ser competència municipal, hauria d'estar a l'atenció primària.

Per altra banda, els programes de suport a la integració laboral, això és un programa d'atenció primària. El suport perquè la gent de diferent nivell, de diferents dificultats, s'incorpori al mercat de treball és un recurs de l'atenció primària, no és un recurs especialitzat.

Per altra banda, aquesta diferència que fan vostès dintre dels serveis especialitzats..., s'han inventat, dintre els serveis especialitzats, dos nivells: el segon i el tercer. Si el criteri que vostès han fet per fer això –m'ha semblat entendre-ho del que deia aquest matí el senyor conseller i també del que deia el senyor Codina–, si el criteri és que no tots els serveis especialitzats poden estar a totes les comarques, jo ja hi estic d'acord, en això, això ja és normal; no cal que hi hagi cases d'acollida de dones maltractades a totes les comarques. Però escolti, això no és un criteri suficient per ser un segon nivell; posem-nos d'acord, diguem: dintre del segon nivell, hi haurà recursos que per la seva necessitat hauran d'estar a totes les comarques i n'hi haurà d'altres que no estaran a totes les comarques i que faran el servei i faran un servei per a altres comarques, però llavors no creem un nivell d'especialització absolutament artificial en funció d'això.

En aquest sentit, la pregunta és, per exemple: per què els centres residencials són de tercer nivell i no ho són els centres de dia, de casals d'avis? Quina diferència hi ha? Si l'única diferència que hi ha és dormir; és dormir, l'única diferència que hi ha. Com podem establir un nivell d'especialització en base a tan poc criteri?

Per altra banda, el tema de les cases d'acollida de les maltractades. Si en aquests moments les dues cases que hi han en funcionament estan gestionades pel consell comarcal, com és que ara les posem a un tercer nivell? Si ja *de facto* avui dia estan gestionades pels consells comarcals. I a més aquí els vull dir una altra cosa –pot semblar una qüestió de matís però no m'ho sembla–: nosaltres, en la nostra esmena, diem «recurs d'atenció per a dones» –em sembla–, i aquí dintre incorporem les cases d'acollida per a dones maltractades. Vostès, en canvi, posen «serveis d'atenció a la família, infància i adolescència», i colloquen les cases per a dones maltractades. Home, no ens vinculin sempre les dones a la família, només; les dones tenim una entitat al marge de la família. Per tant, si vostès fan uns recursos..., vostès classifiquen «serveis d'atenció a la gent gran», «servei d'atenció a les persones disminuïdes», «serveis d'atenció a la família, a la infància i a l'adolescència» i aquí dintre colloquen un recurs de dones. No, si només és un recurs de dones, posem «servei d'atenció per a dones». És a dir, les dones no només som membres de la família, també som persones amb una identitat pròpia, i si tenen identitat pròpia la infància i l'adolescència, també tenen identitat pròpia les dones. No és un matís, és una qüestió de concepte.

I per últim –per últim–, el transport adaptat. Aquí hi ha dues discussions diferents. Hi ha una primera discussió, i és: el transport adaptat és competència dels ajuntaments de més

de cinquanta mil habitants en tant que aquests ajuntaments tenen competència en matèria de transport. Aquí hi ha una segona discussió i és: és competència dels ajuntaments el transport discrecional; en canvi, no és competència dels ajuntaments el transport porta a porta. Aquell que depèn..., per exemple, el transport escolar; això no és competència municipal. Aquesta és una discussió, però és que n'hi ha una altra: el transport adaptat, quan és competència municipal, el que segur que no és és competència de l'atenció primària de serveis socials; el transport és competència del servei municipal de transport. Quin sentit té que el transport normal, els autobusos normals, siguin competència del servei municipal de transports i l'adaptat sigui competència dels serveis socials? No, aquí no hi podem entrar, en aquest discurs. De la mateixa manera que tenen dret a moure's per la ciutat les persones que no tenen dèficits de cap mena, físics o psíquics, per què les persones que tenen problemes de transport i necessiten transport adaptat han d'anar a uns serveis socials? No; això són dues idees diferents que per a nosaltres fan que, si ens aprovessin la nostra esmena, el Projecte quedaria millor tècnicament.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. Esmena del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, número 16. Senyor Bosch, té la paraula.

El Sr. BOSCH: Gràcies, senyor president. Des de l'escó per dir..., bé, en la mateixa línia que els grups que han intervingut fa un moment, nosaltres hem proposat una esmena de modificació de la llista de funcions o de serveis que es puguin prestar des del segon nivell, de manera que ja hem dit, quan hem defensat l'esmena a la totalitat, que el fet d'escriure un catàleg de serveis té l'inconvenient, en una llei, que es poden deixar serveis a fora. Nosaltres hem proposat la inclusió també en aquest segon nivell d'una sèrie de serveis bastant diferents entre ells, però que hem inclòs en una mateixa esmena. Es tracta tant de la incorporació de les aules taller o pre-tallers com a servei social que ens sembla imprescindible que estigui esmentat en algun d'aquests nivells i que no sortia en el Projecte de llei. Després també ens sembla fonamental, per tal d'evitar la duplicitat de xarxes, que qualsevol sistema d'informació d'atenció al públic que pugui donar dades o facilitar a les persones, a la població amb possibilitats d'accés als serveis socials, estigui també incorporat dins d'aquesta Llei en un d'aquests nivells. Ens sembla que les oficines de Benestar Social haurien de fer aquesta funció i que, malauradament, en el Projecte de llei no les veiem incorporades en cap d'aquests nivells.

I finalment, també dir que proposem la incorporació del treball social adreçat als presos a l'interior dels centres penitenciaris. Ens sembla que no es poden discriminar les persones pel fet d'estar o no estar detingudes, de ser al carrer o d'estar en una presó; tant unes com les altres es mereixen tenir accés als serveis socials i, per tant, ens sembla que qualsevol atenció social als interns penitenciaris, dintre dels centres penitenciaris, cal que estigui regulada també dintre d'aquesta Llei.

Doncs, per tant, aquests són els tres elements que demanem que s'incorporin a través d'aquesta esmena en aquesta llista de serveis que la Llei regula o que el Projecte de llei regula.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Bosch. Torn en contra: el senyor Codina té la paraula.

El Sr. CODINA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, reprenem —jo diria— el debat d'aquest matí. Aquest matí, en el debat a la totalitat, s'ha pogut constatar per part dels diferents grups que un dels temes que segurament portaria més discussió —i de fet ja s'ha anunciat i per part meua he fet el que he pogut per explicar quin era el nostre posicionament— és precisament l'article 4.

L'article 4 és un d'aquells..., és l'article —jo diria— en tota la Llei que pot portar, doncs, més discussió. Senzillament, per què? Perquè hi ha un concepte i una voluntat i una forma d'entendre la forma de descentralitzar els serveis socials, concretament, que és el que ens ocupa avui, diferenciada. És a dir, nosaltres tenim un concepte del que han de ser els serveis d'atenció primària; tenim un concepte del que han de ser els serveis especialitzats. La senyora Barenys parla, continua parlant, també en aquesta esmena, dels serveis secundaris; però la definició en aquest cas no varia quin és el concepte. I a partir d'aquí, doncs, és clar, les diferències que hi han entre la proposta, les propostes que se'ns fan des de l'oposició, diverses per altra banda; és a dir, des del Grup Popular, que ens parla, inclou dintre del mateix article un article que parlem d'obligacions, parlem d'obligacions dels ajuntaments, parlem d'obligacions dels consells comarcals, parlem d'obligacions del Departament o de la Generalitat concretament —del Departament corresponent, en aquest cas Benestar Social, o de la Generalitat en el seu conjunt—, i vostès ens introdueixen un nou element, que és un concepte de voluntariat. És a dir —hi insisteixo—, en una llei que el que fem, en aquest article, és marcar les obligacions que tenen cadascuna d'aquestes diferents administracions, vostès introdueixen un nou element, que és absolutament lícit de poder-ho fer, però que introdueixen aquest element de voluntariat, que en principi hauria d'entrar en una certa contradicció amb l'esperit de la Llei.

Tot i així, jo, senyor Ariza, li vull agrair molt el fet que ens permeti —ara ho formalitzarem, però a les converses prèvies que hem tingut...— poder presentar conjuntament una transacció amb base en una esmena, precisament, del Grup Popular i en la línia dels serveis de voluntaris, dels que no són obligatoris, perquè això ens permetrà donar satisfacció no només a vostès, que ja contemplaven aquesta possibilitat, sinó també al Grup d'Iniciativa, al Grup Socialista, i he de dir amb tota cordialitat i confiança que el mateix Grup Parlamentari i el mateix conseller, una vegada redactat el Projecte final, doncs, també pensem que es pot millorar, com tot.

Aquest matí ho dèiem, i aquesta tarda els he anunciat que acceptaríem al voltant de sis o set transaccions més; ja ho he fet a l'inici de la sessió d'aquesta tarda, i aquí també, per un

dels aspectes que ha estat criticat especialment pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, però també pel Grup Socialista, que fa referència al que en principi el Projecte de llei contemplava com el servei de transport adaptat dintre del primer nivell. Nosaltres els oferim una transacció perquè el servei adaptat passi a ser responsabilitat del segon nivell, és a dir, dels consells comarcals, perquè entenem, una mica en la línia de discurs que feia la senyora Mayol, és a dir, els ajuntaments de més de cinquanta mil habitants tenen l'obligació, per competència de la Llei municipal i règim local de Catalunya, tenen l'obligació de fer, de tenir el transport públic.

Si això és així, nosaltres això volem que continuï sent així. És a dir, a base d'aquesta transacció mantindrem aquesta obligació en els ajuntaments de més de cinquanta mil habitants. Però, en canvi, hem reconsiderat que és bo que el que és el servei de transport adaptat, en lloc de ser una responsabilitat de tots els ajuntaments, passi a ser una responsabilitat dels consells comarcals. Per tant —i en aquest moment ho faig públic—, la proposta que fa el Grup de Convergència i Unió al Grup Popular per a transaccionar aquest aspecte —i ho lliuraré a la Mesa tot seguit— seria que l'article 4.1, que és el dels nivells, i que és que els ajuntaments tenien aquesta competència, hi hagi la supressió del transport adaptat; hi hagi una addició en el 4.2, que serà la responsabilitat, doncs, dels consells comarcals, i finalment, que en l'article 21 s'hi faci l'afegit que l'obligació que tenen els ajuntaments de més de cinquanta mil habitants la mantinguin.

Per tant, lliuro aquesta transacció que el senyor Ariza ja m'ha permès, doncs, de dir que hi estavem d'acord, i amb aquest esperit de trobar punts d'acord encara a última hora i amb aquest afany de poder pactar tot allò que sigui pactable; però en el conjunt i en la resta de l'article número 4 —dir que és un article molt important—, nosaltres no podrem votar a favor de les esmenes que se'ns proposen, per dues raons bàsiques: una, perquè seria molt difícil trobar una esmena consensuada que donés satisfacció a tots els grups, perquè, les propostes que se'ns fan, poques són coincidents, per una banda, i per altra banda, perquè —per què no dir-ho?— desmuntaria el criteri que té el Govern i que tenim el Grup Parlamentari de Convergència i Unió d'aquesta distribució que hem anat fent per nivells: atenció primària, atenció secundària i l'atenció, el tercer nivell, que representa la regió i, per tant, competència en aquest cas del Govern de la Generalitat.

Repassem-ho un pèl: què hi ha en el primer nivell? Serveis bàsics d'atenció primària, que hi estem absolutament tots d'acord —això és el que contempla el Projecte—, serveis d'atenció domiciliària —ningú ho discuteix—, servei de transport adaptat —que és el que en aquest moment acabem de passar als consells comarcals—, serveis residencials d'estada limitada, serveis de menjador i els serveis d'assessorament tècnic d'atenció social primària i els serveis de centres oberts per a infància i adolescència. I això vull lligar-ho perquè més d'un grup ens ha dit: «Home, i per què ens poseu

els serveis d'atenció a la infància, ens els col·loqueu en el primer nivell, i en canvi els centres per a la gent gran no ens els col·loqueu en el primer nivell i ho col·loqueu en el segon i en alguns casos en el tercer, pel que fa referència a les residències?» Home, perquè hi ha una raó que a nosaltres ens sembla de pes —a nosaltres ens sembla de pes—, i és que tot el que fa referència a l'atenció a la infància i a l'adolescència té una connotació de prevenció molt important.

És a dir, quin és el nostre criteri? El criteri de Convergència i Unió en aquesta matèria quin és? Que tot el que és prevenció, tot el que sigui acció preventiva sobre el conjunt de la població pugui estar el màxim possible en el primer nivell. Els centres d'atenció a la infància i l'adolescència és bàsicament una tasca de prevenció més que d'altra cosa. Quan ens traslladem als serveis d'atenció a la gent gran, aquesta condició de prevenció, en principi, hem de pensar que és menys cautelar, diguem-ho així; no és el mateix; la prevenció, amb el concepte de prevenció que tenim per a la infància tots, i a l'adolescència, en el cas de la gent gran no és exactament el mateix; des de la nostra perspectiva no és el mateix. I aquesta és la raó per la qual sí que els centres d'infància i d'adolescència els volem mantenir en el primer nivell i, en canvi, els de la gent gran, no. Jo ho sé, perquè ha sortit al llarg del debat d'aquest matí també, que poden no estar-hi d'acord, amb aquest concepte; és clar, ja és lògic, cadascú tenim el nostre i actuem en funció del que nosaltres pensem. Però ens sembla —hi insisteixo— que aquest concepte de prevenció queda clar que ha d'estar en el primer nivell; en canvi, el que és atenció sense la prevenció, i en aquest cas de la gent gran, no té per què estar en el primer nivell.

Però no es vulgui veure en això —com ja s'ha dit en alguna de les intervencions d'aquesta tarda, també— que es volen detreure competències als ajuntaments. El tema és un altre. Jo els pregaria que aquesta idea, que aquest matí vostès han procurat que anés planant en l'ambient i que aquesta tarda ha tornat a sortir, de dir: «Escolti, és que vostès el que estan intentant amb aquesta Llei és treure competències dels ajuntaments i així ho posen en els consells comarcals.» No, no té res a veure, això. És a dir, el concepte, el criteri que hem emprat per a utilitzar què va on ha estat un criteri racional des del nostre punt de vista i el que respon més a la nostra interpretació dels serveis socials —a la nostra interpretació dels serveis socials—; no a cap altra voluntat de voler treure ni donar més atribucions als consells comarcals, ni de treure'n als ajuntaments. Aquest és un exemple, em sembla, absolutament clar.

El segon nivell: àrea d'actuació en el cas de la família, de la infància, de l'adolescència; servei d'atenció a la infància i a l'adolescència en el seu conjunt; l'àrea d'actuació pel que fa a les persones amb disminució; serveis de suport a la integració laboral. El senyor Ariza reclamava que l'atenció laboral es portés al primer nivell. Miri, doncs, l'argument és el mateix d'abans; és a dir, a vostès els pot semblar que això és una acció que s'hauria de portar des dels ajuntaments, a nosaltres ens sembla que no, però sobretot ens ho sembla des de la pràctica; és a dir, aquests anys de govern i d'acció política

de la Generalitat en el camp dels serveis socials sí que ens han servit, entre d'altres coses, per poder constatar la realitat del país quina és i què passa quan això està en pràctica. És a dir, no és fruit només d'una voluntat de dir què és el que passarà, què és el que farem. Aquests serveis, no n'inventem cap de nou; els serveis pràcticament hi són tots i fa anys que hi són i que s'estan donant. Precisament per aquesta acció que s'està fent és el que ens ha portat des del Govern, i en aquest cas des del Grup Parlamentari, a donar-hi suport, a una distribució que és la que és més racional des de l'experiència d'haver executat aquesta feina durant tots aquests anys des de l'any 80. I així successivament.

Jo penso que entrar... És un debat que ens queden moltíssimes esmenes; són 158, estem al voltant encara de la 13, de la 14 i de la 15 i, per tant, ens queda molt per discutir, però jo voldria que s'introduís aquest element de reflexió que per part dels grups de l'oposició deixin de veure d'una vegada per totes ja en el discurs d'aquesta Llei cap voluntat que no obeeixi senzillament a racionalitzar, des d'un punt de vista determinat —des d'un punt de vista determinat—,

quina és la feina que s'ha de fer, amb quines matèries i a quins sectors són els que corresponen cadascuna d'elles. I res més, no hi ha cap altra voluntat que no sigui aquesta. Podríem fer-ho, doncs, anant desgranant cadascuna de totes aquestes accions que vostès proposen. Jo també els he de dir, com ha dit la senyora Barenys des de la seva perspectiva, que jo entenc que hi ha un aiguabarreig entre serveis i funcions. Des de les seves propostes mateixes hi ha confusió entre el servei i la funció. Segurament és lògic i és possible que des de la seva perspectiva entenguin que a la nostra proposta també hi pot haver aquest error, o pot haver-hi aquesta confusió. A nosaltres ens sembla que no, de la mateixa manera que a vostès els deu semblar que no quan fan propostes que, des de la nostra perspectiva —hi insisteixo—, també es produeixen aquestes confusions. Per tant, en l'article 4, senyor president, totes les esmenes de l'article 4, les votarem en contra llevat de l'esmena número 10, del Grup Popular, que —hi insisteixo— volem tornar a agrair la voluntat que ha tingut de permetre, amb la seva esmena transaccional, recuperar una acció que estava dirigida, que estava dirigida als ajuntaments, descarregar-los-en i portar aquesta competència als consells comarcals.

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, gràcies per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Codina. Procedirem a un bloc de votacions. En primer lloc, esmena número 5, del Grup d'Iniciativa per Catalunya a l'article primer.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 8 vots a favor, 65 en contra i 16 abstencions.

Es vota ara l'article primer segons Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article primer ha quedat aprovat per 77 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions.

A continuació se sotmet a votació l'article segon, que no té cap esmena.

Vots a favor?

Aquest article ha quedat aprovat per unanimitat.

Esmenes a l'article tercer; esmenes socialistes número 6 i 7, es poden votar conjuntament? Doncs, conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 19 vots a favor, 65 en contra i 4 abstencions.

Esmena número 8, del Grup d'Iniciativa per Catalunya, també a l'article tercer.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 20 vots a favor, 65 en contra i 4 abstencions.

Es vota ara el text de l'article tercer segons Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article tercer ha quedat aprovat per 65 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions.

Passem a les votacions de l'article quart; esmenes del Grup Socialista 9, 11 i 15, conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 21 vots a favor, 65 en contra i 4 abstencions.

Se sotmeten ara a votació les esmenes 12 i 13 del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 21 vots a favor, 65 en contra i 4 abstencions.

Esmena número 16, d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 21 vots a favor, 65 en contra i 4 abstencions.

Es voten ara les esmenes 14 i 17 del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 4 vots a favor, 65 en contra i 21 abstencions.

A continuació, el senyor secretari procedirà a la lectura de l'esmena transaccional a la número 10 del Grup Popular.

El Sr. SECRETARI SEGON: Esmena transaccional a l'article 4.1; supressió: «serveis de transport adaptat». Article 4.2, àrea d'actuació: atenció a persones amb disminució; addició: «serveis de transport adaptat». Article 21, addició, lletra d: «als ajuntaments dels municipis de població superior a cinquanta mil habitants i atès el que disposa l'article 64.d de la Llei 8/87, del 15 d'abril, municipal i de règim local de Catalunya, els correspondrà la prestació i gestió dels serveis de transport adaptat previstos en l'article 4.2».

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor secretari. Procedirem a votar aquesta esmena transaccional.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta transaccional ha quedat aprovada per 69 vots a favor, cap en contra i 21 abstencions.

A continuació, se sotmet a votació el text de l'article quart segons Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article quart ha quedat aprovat per 65 vots a favor, 14 en contra i 13 abstencions.

Passem al debat de l'article cinquè; esmena número 18, del Grup d'Iniciativa per Catalunya. Senyora Mayol, té la paraula per a defensar-la.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Aquesta esmena fa referència a la necessitat que qualsevol servei concertat que formi part de la Xarxa Bàsica de Serveis Socials estigui acreditat. Nosaltres pensem que aquesta és una responsabilitat molt important del Govern. És a dir, el Govern té responsabilitat sobre els serveis privats, tant els que concerta com els que no concerta, i el que fa que un país tingui veritablement un sistema social de responsabilitat pública és poder garantir que qualsevol servei que existeixi –hi insisteixo, sigui privat concertat o privat no concertat– reuneixi les garanties, reuneixi la qualitat com per poder prestar un servei. En aquest sentit ens sembla que és afegir una garantia més en aquest article, que per altra banda trobem correcta, el fet d'explicitar que qualsevol servei concertat serà part del sistema, de la xarxa bàsica –perdó– un cop estigui acreditat.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. Torn en contra? El senyor Codina.

El Sr. CODINA: Gràcies, senyor president. No pas per fer un torn en contra, sinó per dir que els arguments que ha exposat la diputada Mayol ens han convençut i, per tant, la votarem a favor.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Passem a l'article sisè; hi havien dues esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya a les quals s'ha presentat una transaccional, a la qual el senyor secretari donarà lectura.

El Sr. SECRETARI SEGON: Esmena transaccional; nova redacció dels apartats 1 i 2 de l'article 6.

Primer. «Tota persona té dret d'accés als serveis d'atenció primària i als serveis especialitzats, d'acord amb les condicions que per reglament es determinin.»

Punt 2. «L'accés es farà a través dels serveis d'atenció primària o, eventualment, de forma directa, d'acord amb les condicions que per a cada moment es determinin.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. La senyora Mayol retira les seves esmenes per donar lloc a aquesta transaccional, eh? La 19 i 20.

La Sra. MAYOL: Sí, senyor president. Però m'agradaria explicar el perquè accepto la transacció.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, té dos minuts per fer-ho.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. He volgut sortir solemnement a la tribuna per agrair aquesta transacció. Penso que és molt important; una part del meu discurs d'aquest matí l'he fet dient que aquest Projecte de Llei era socialment injust, una part del qual..., el motiu que em duia a fer això era perquè no reconeixia el dret als serveis socials especialitzats de les persones immigrants no regularitzades. Jo, en aquell moment, he acusat el Govern d'insolidari i d'injust en aquest sentit. I, per tant, crec que és de rebut que de la mateixa manera que en aquell moment he acusat d'això, em felicit, agraeixi la transacció i penso que hi sortirem guanyant tothom i, sobretot, en aquest cas, unes persones que viuen a Catalunya en molt males condicions en general. Per tant, em felicito d'aquesta transacció i crec que tothom hi sortirà guanyant.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. Passem... Sí, el senyor Codina.

El Sr. CODINA: Sí, senyor president, si em permet. Perquè per fer-li adonar que aquesta transacció —suposo que la Mesa se n'ha adonat ja— correspon als punts 1 i 2; el punt tercer, que es manté, que no ha sigut motiu d'esmena ni de transacció, a l'hora de votar...

El Sr. PRESIDENT: Serà votat...

El Sr. CODINA: Seria votat. I aprofitant, si em permet, senyor president, doncs, dir-li a la senyora Mayol que la voluntat ha estat demostrada fins a l'últim moment i que a vegades les acusacions fetes un parell d'hores abans, doncs, poden portar a una reflexió i a una voluntat d'arribar a acords com ho hem demostrat vostès i nosaltres.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Codina. Article setè, esmenes socialistes números 21, 24... 21 i 24, i també la 27, que fa referència al títol de l'article.

La Sra. BARENYS: Sí, senyor president. La 21, 24 i 27. La 21, la retirem, per tant queden només dues esmenes.

El Sr. PRESIDENT: Queda retirada.

La Sra. BARENYS: Exactament. Aquest és un altre article clau, com ha sigut l'article número 4, perquè estableix l'estructura territorial del Sistema Català de Serveis Socials.

Per nosaltres aquesta sectorització es basa..., és a dir les nostres esmenes es basen en tres unitats territorials: les àrees bàsiques compostes pels ajuntaments de més de vint mil habitants, aquells de menys de vint mil habitants que es vulguin constituir en àrea bàsica i la comarca, que faria una

funció subsidiària; les àrees secundàries compostes pels ajuntaments de més de cinquanta mil habitants, els de menys de cinquanta mil que es vulguin constituir en àrea secundària i el consell comarcal, en aquest cas fent una funció de complementació o secundària, i per altra part, el tercer nivell territorial, que seria el Servei Català de Serveis Socials, que el conformen totes les àrees d'atenció primària i d'atenció secundària. És a dir, és un plantejament amb un respecte total del municipi i de la comarca, és a dir, del món local.

Davant del Projecte de Llei nosaltres ens preguntem quins objectius tenen en crear uns nous sectors regionals, que no hi ha l'article que els defineix però que a l'annex de la Llei, a l'annex 1 es perfilen els sis sectors regionals. Perquè a l'annex ha quedat configurat el que ha de ser la regionalització futura, perquè creen a la vegada aquesta sectorització diferent de plans o projectes ja aprovats pel Consell Executiu de la Generalitat. En aquest moment tenim entès, hem pogut comprovar que hi ha més de trenta planificacions diferents al Consell Executiu de la Generalitat, trenta mapa diversos que posen en evidència —i perdoni l'expressió— el desgavell de divisions territorials que afecten Catalunya. Cada departament ha anat fent el seu mapa, un mapa propi, ha augmentat la confusió no entre el mateix Govern de la Generalitat, sinó entre els administrats.

La política de «tants caps, tants barrets» és una mala política, cada conselleria no pot tenir la seva sectorització, perquè el ciutadà —com dèiem— és una individualitat i no podem complicar-li la vida administrativa fins a l'infinit.

Voldria recollir alguns dels exemples que han sortit durant tot aquest temps del debat de la Llei als mitjans de comunicació i un diari important fa uns quants mesos plasmava el que això podria suposar. Diu: «Un senyor, un ciutadà que resideix a Hostalets de Pierola ha de saber que el seu municipi, a més de la comarca de l'Anoia, pertany al partit judicial d'Igualada i a la província de Barcelona; com a conseqüència, pertany a l'àmbit de planificació número 6 del Pla territorial de Catalunya que s'ha d'aprovar, que està en debat; a la regió sanitària número V del Servei Català de la Salut i al futur sector regional de serveis socials número III, i a la zona A del Pla de sanejament.» És a dir, queda en evidència que hi ha una proliferació de divisions funcionals de Catalunya que està portant a cap la Generalitat i això es transforma en un galimaties administratiu i, com a conseqüència, funcional.

Per sobre de tot, senyores i senyors diputats, la sectorització ha de servir per acostar els serveis al ciutadà i per simplificar aquestes funcions administratives, però sembla ser —i així ho hem anat vivint en el debat d'aquesta Llei— que el principi de simplificació i eficàcia administrativa no forma part en aquest cas de la seva filosofia.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Barenys. El Grup d'Iniciativa per Catalunya té dues esmenes, la 23 i la 25. Senyora Mayol, té la paraula per defensar-les.

La Sra. MAYOL: Senyor president, jo voldria agrupar més esmenes, si m'ho permet.

El Sr. PRESIDENT: Sí.

La Sra. MAYOL: Voldria agrupar les esmenes, a més de la 23 i la 25, les 37, 38, 40, 43, 50, 53, 64, 65, 69, 74, 75, 83, 87, 88, 91 i 110.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

La Sra. MAYOL: I segur que, a més del senyor president, m'ho agrairan moltes senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor president i els senyors diputats i senyores diputades.

La Sra. MAYOL: Aquestes esmenes fan referència a dues grans qüestions, per això les he volgut agrupar. Fan referència al tema de l'estructuració que aquesta Llei aporta. Com deia la senyora Barenys –jo comparteixo aquesta reflexió– és un dels aspectes claus d'aquesta Llei, de desacord; també m'hi vull estendre una mica, perquè no ha pogut ser objecte de debat en el període anterior al Ple. És a dir, hi ha hagut uns quants temes que se'ns ha dit: «això no es pot tocar» i per tant no hem entrat a debatre-ho. I aquí jo voldria explicar els arguments de fons de per què ens oposem a aquest model d'estructuració. Hi ha una segona part, que és el tema dels organismes de participació i direcció, que explicaré després.

En el tema de l'estructuració; aquí hi ha dos temes fonamentals: el tema de les regions. Aquí em sumo al que aquest matí hem dit i seré breu. Aquest tema, el tema de l'estructuració de Catalunya hauria de ser un tema de molt consens. El problema territorial ja existeix en aquest país des de l'aprovació de la LOT, sense acord. Per altra banda, hi ha hagut un incompliment del Govern i un retard en el pla territorial que al nostre parer, francament, reflecteix incapacitat política per gestionar una qüestió d'aquesta importància.

Per altra banda, queda pendent també una racionalització del mapa municipal. Tots els països europeus que aquest tema l'han resolt favorablement l'han resolt a partir d'una racionalització del mapa municipal i d'una estructuració dels serveis socials en base a aquesta racionalització.

No pot ser –ho han dit abans i no m'hi estendré, perquè és la mateixa argumentació–, no pot ser que cada nova llei que apareix, cada nova conselleria hagi d'estructurar de manera, diguem-ne, pròpia el país. En aquest sentit, també ens sumem a les propostes que, com a mínim, la Llei de serveis socials tingui la mateixa estructura que la sanitària.

En aquest sentit, aquest és el primer bloc d'argumentació. Cal que en aquest tema trobem el consens, cal que hi hagi un model d'organització territorial de Catalunya que sigui de tot el Parlament i cal que les lleis que es vagin fent després s'adeqüin a aquest model territorial.

Segon bloc d'argumentació: el tema dels serveis especialitzats, i aquí entraré a polemitzar amb el senyor Codina quan em feia el retorn aquest matí al vot en contra de l'esmena a la totalitat. El tema que els serveis especialitzats estiguin als consells comarcals sí que treu competència als ajuntaments, senyor Codina. I per què n'hi treu? No es tracta de la filosofia que vostè ha expressat i que no compartim, que cadascú faci... Si vostè diu: «Els ajuntaments poden

continuar-ho fent, ningú els ho prohibeix». I jo li deia: «Oh, i qui paga?» Ho poden fer mentre paguin ells.

Aquesta és una de les reflexions que jo li volia fer, però n'hi ha una altra, i és que si nosaltres reclamem que els serveis socials especialitzats es puguin prestar des dels ajuntaments de més de cinquanta mil habitants no és només per reivindicar tossudament una competència, és perquè un servei social especialitzat es pot prestar millor des d'una administració més propera als ciutadans; quina raó hi ha per pensar que un centre de dia –que avui dia està moltes vegades gestionant-se pels ajuntaments de Sabadell, de Rubí, d'Hospitalet–, per què aquests centres que s'estan gestionant des d'aquí ara han de passar a un consell comarcal?, per quin motiu?, quan segurament està en millors condicions la gent que està més a prop dels ciutadans de prestar aquests serveis.

Els habitatges protegits: el mateix. Si la idea és dir: «un govern ha de pensar i ha de decidir quina és la millor manera de prestar els serveis», a nosaltres ens sembla i crec que aquest criteri és compartit per molta gent, i a Europa arreu, que com més a prop està de l'usuari el servei amb millors condicions es pot prestar. Per tant no es tracta de dir: «que cadascú faci el que vulgui», no hi estariem d'acord, tampoc, en això; no és un problema que l'Administració de la Generalitat digui: «no treiem competències als ajuntaments perquè cadascú pot continuar-ho fent, si vol». No, no, decidim, posem-nos d'acord sobre qui pot prestar amb millors condicions un servei.

En aquest sentit, jo insisteixo que seria positiu per al país que els ajuntaments de més de cinquanta mil habitants que tenen condicions per fer-ho poguessin prestar els mateixos serveis que la comarca, com es fa arreu d'Europa.

Per altra banda –segon criteri–, hi ha una manca d'homogeneïtzació entre les àrees poblacionals d'un mateix nivell. Miri, en el primer nivell, els serveis d'atenció primària, aquí l'àrea poblacional va des de 3.000 habitants fins a 1.700.000 habitants, i als serveis especialitzats aquesta àrea poblacional va des de 50.000 habitants a 2.130.000 habitants; és una dispersió brutal en aquests dos nivells de població. En altres països la distància màxima és molt menor: a Anglaterra els nivells van des de 19.000 habitants fins a mig milió d'habitants; a Dinamarca, des de 5.000 habitants fins a 700.000 habitants; a Israel, des de 9.000 habitants fins a 600.000 habitants, i aquí estem parlant de nivells que van de 3.000 habitants a 1.700.000, o de 50.000 a 2.130.000. Això no és útil, no pot ser que organitzem el país a nivell de serveis socials amb aquesta manca d'homogeneïtat poblacional.

Per altra banda, bé, la idea aquesta del principi de subsidiarietat, que ja he explicat a bastament i per tant no cal que repeteixi.

Per últim, el tema de la participació. Nosaltres hem fet en aquesta llei una proposta –perquè ens ha semblat que era una absència important per part de vostès– i és que de la mateixa manera que a la Llei de sanitat hi ha –i és positiu– un nivell de participació a cadascuna de les estructures de la

xarxa sanitària –als sectors sanitaris, a les regions sanitàries i a nivell central–, hi ha una estructura de participació, una estructura de participació que vam consensuar amb el Govern en aquell moment, una estructura de participació on hi ha l'organisme competent de l'Administració, on participen les organitzacions sindicals, on participen les entitats més representatives a nivell social i allà hi ha un espai de debat i de participació, tant dels usuaris com de les administracions local en la gestió dels sectors sanitaris, de les regions sanitàries i el nivell central.

Aquest mateix criteri que ha servit per a la Llei de sanitat hauria de servir per a la Llei de serveis socials, és a dir que a nivell d'àrees bàsiques hi hagués un consell de direcció –o com en vulguin dir– on hi pogués participar l'administració que ho porta –presidint-ho, evidentment, amb una majoria de vots, per entendre'ns; també així passa a sanitat– i que a més a més s'hi pogués afegir l'administració local corresponent i s'hi poguessin afegir les organitzacions privades, entitats privades que estan gestionant aquests serveis i les organitzacions sindicals. Això, fer-ho a nivell d'àrea bàsica, fer-ho a nivell de sector i fer-ho a nivell català.

Aquí nosaltres introduïm, a més, la figura del Servei Català dels Serveis Socials, que és homologable d'alguna forma al Servei Català de la Salut, i també insisteixo que és la voluntat que en organismes d'aquesta importància i que agrupen quantitat de recursos dispersos que gestionen diferents administracions, on participa de manera activa el sector privat, aquesta realitat es reflecteixi en la direcció d'aquests serveis –hi insisteixo–, com fa el Servei Català de la Salut, on hi ha una majoria del Govern –perquè és normal que tingui majoria, perquè mana–, però a més a més hi poden participar activament les organitzacions sindicals, les organitzacions del món municipal i les organitzacions privades.

Per tot plegat –hi insisteixo–, crec que aquestes esmenes racionalitzen en part la proposta que en aquests moments hi ha sobre la taula.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Mayol. Torn en contra? (Pausa.) No, les del Grup Popular han estat defensades, que són la 22 i la 26.

El Sr. CODINA: Sí, senyor president. Efectivament, vostè té raó, aquestes havien estat..., el fet que cada grup empri un sistema determinat de defensa, personalment..., té una certa dificultat.

El Sr. PRESIDENT: És l'acusació que està fent al text de la Llei l'oposició.

El Sr. CODINA: Sí, bé, en qualsevol cas, contestarem les esmenes. Jo hauré de fer-ho per articles, perquè si no ens perdríem, i contestaré als arguments que se'ns han donat a l'article setè.

Malgrat tot, sí que, per si..., quan toquin les esmenes corresponents a altres articles que la senyora Mayol ha defensat, doncs, m'agradaria aportar dos elements si no de reflexió, d'aclariment, si em permet, senyora Mayol. Vostè m'ha posat com a exemple Anglaterra, que els serveis so-

cials estan bàsicament als ajuntaments, és a dir molt a prop del ciutadà. A prop del ciutadà hi estan igual, el que passa és que en un país com Anglaterra, que no sé exactament els municipis que té, però que en té molt pocs, perquè té unes grans... (Pausa.) Exactament, com que la configuració és diferent és lògic que amb la superfície, amb la densitat de població que tenen cadascuna d'aquestes àrees i, per tant, cadascun d'aquests municipis abasta molt sobradament el que seria en nombre d'habitants i en superfície el que és una comarca del nostre país. Jo crec que en aquest exemple d'Anglaterra s'ha de tenir aquesta prevenció, és a dir estem parlant a Anglaterra de dos-cents i escaig municipis, no gaires més.

I després, pel que fa a la participació, senyora Mayol, home!, a Catalunya tenim el Consell General de Serveis Socials. Jo sé el que vostè m'està dient –no fujo d'estudi– però la garantia de la participació, de la representació municipal, la garantia de representació sindical, la garantia de la representació dels usuaris, la representació de les entitats ja hi és al Consell General de Serveis Socials. O sigui, aquest òrgan que vostè reclama i que el trasllada a un nivell més baix, més baix pel que fa a població i a proximitat, ho trasllada més a nivell municipal, no per això hem de perdre de vista que en el cas de Catalunya i a nivell de tot Catalunya tenim el Consell General, que permet obtindre les garanties que vostè desitja que es tinguin, i es tenen a un nivell superior al que vostè voldria per la superfície, però en canvi la garantia ja hi és.

Pel que fa a l'article 7, certament, si l'article 4 era important, en el 7, que és l'estructura territorial del Sistema Català de Serveis Socials, entrem en una dinàmica molt similar a quan parlàvem de la sectorització. És a dir, és lògic que models diferents de política tinguin també diferents models, en el seu conjunt, de la forma d'aplicar-ho. Aquesta, la de l'article 7, concretament..., les esmenes que presenta són..., del Grup Socialista n'hi ha dues, la del Grup Popular, que ja ha estat comentada, i la d'Iniciativa per Catalunya, van en una línia –jo diria– molt coherent amb el seu projecte. I vostè, senyora Mayol, precisament, quan ha fet la redacció del text alternatiu al text del Projecte del Govern, doncs, recollia aquestes inquietuds que, per nosaltres, no estan en la nostra línia. És a dir, és per això que tenim dos models diferents i tenim dos projectes de llei diferents. Les modificacions que vostès proposen, tant vostès com el Grup Socialista, a aquesta Llei, si s'hi introduïen, modificarien el que és el nostre model. Per tant, no és possible, en aquest cas, poder arribar ni a l'acceptació, ni a la transacció d'esmenes, perquè desvirtuaria el model, el nostre model, que és el que plantegem en aquesta Proposició de llei. I això és vàlid tant per a vostès com vàlid per al Grup Socialista.

Per aquesta raó, les esmenes que fan referència a l'article setè, senyor president, les votarem en contra.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Codina. Passem al debat de l'article vuitè; esmena 28 del Grup Socialista. Senyora Barenys, té la paraula per defensar-la.

La Sra. BARENYS: Sí, senyor president. Defensaré la 28, la 32, la 33 i la 34.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. BARENYS: Aquests dos articles configuren l'àrea bàsica de serveis socials. Les nostres esmenes pretenen addicionar més funcions a aquestes àrees bàsiques compostes pels ajuntaments de més de vint mil habitants o per aquells que, amb menor nombre d'habitants, vulguin configurar-se com a tals. En aquests articles, especialment en l'article número 9, queda clarament reflectida l'actitud *anti-municipalista* de la Conselleria de Benestar Social, de la qual aquest matí hem parlat a bastament i, en conseqüència –com dèiem–, del Consell Executiu. Objectiu de vostès: reduir al màxim les funcions municipals; s'ha fet ja amb l'atribució dels serveis socials d'atenció primària i ara es vol fer també amb la concreció de les funcions a desenvolupar.

Nosaltres ens preguntem per quin motiu les funcions a desenvolupar a l'àrea bàsica, per exemple, no inclouen la participació en la presa de decisions i en la formulació de la planificació, la programació dels serveis socials de l'àmbit comarcal, regional o del conjunt del territori, quan aquesta sí que és una funció del nivell comarcal, però no del nivell local?; com es poden plantejar els programes de serveis socials quan el primer pas que s'ha de fer, programar i planificar, deixa de banda les àrees bàsiques, és a dir, les administracions municipals? Es poden programar i planificar els serveis socials de Catalunya sense comptar amb els ajuntaments? És una pregunta que els fem. Per altra part, senyors de la majoria, per què l'Administració local no ha de participar en la gestió de les diverses prestacions econòmiques i les subvencions i poder exercir a la vegada, per la seva proximitat al ciutadà, un seguiment acurat de la seva aplicació? I per què, senyors de la majoria, les administracions locals no poden assumir voluntàriament les funcions d'assessorament i formació, supervisió i control dels serveis socials sens perjudici de les competències atribuïdes a altres administracions?

Jo no sé si vostès han intentat imaginar-se els ajuntaments de més de cinquanta mil habitants que estan a hores d'ara exercint aquestes funcions i que les hauran de delegar a un consell comarcal generalment irrellevant al costat de ciutats com Barcelona, Tarragona, Lleida o Girona. Aquest consell comarcal és el que ha de participar en la planificació de les necessitats de les ciutats esmentades; ha d'assessorar el Departament competent en la matèria. Jo els demano de veritat que reflexionin sobre aquesta qüestió perquè em sembla que, si s'aprova aquest article tal com està redactat en la Llei, estem aprovant un gran disbarat organitzatiu.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Barenys. Esmenes d'Esquerra Republicana de Catalunya als articles 8 i 9; esmenes 29 i 31? Senyor Bosch?

El Sr. BOSCH: Sí, senyor president, 29 i 31. Bé, abans vull aclarir que el nostre posicionament global ja ha estat manifestat aquest matí en el debat a l'esmena a la totalitat i que, per tant, aquesta tarda ens..., almenys la voluntat

d'aquest diputat és simplement d'exposar concretament el motiu de les diferents esmenes parcials, però no entrar de nou en el fons. En tot cas, per a aquest tema em remeto al debat del matí.

Simplement manifestar que les dues esmenes que hem presentat, la 29 i la 31, fan referència al principi de subsidiarietat. La 29 vol deixar ben clar que el Govern de la Generalitat s'ha d'abstenir de participar directament en el tema dels serveis socials en qualsevol nivell d'àrea bàsica –això és fruit de l'experiència no massa positiva tinguda per molts ajuntaments que es veuen constantment amb ingerències per part del Govern i més en concret de la Conselleria de Benestar Social en temes relacionats amb els serveis socials–; i que, per tant, es tractava que la Llei definís clarament i d'una manera expressa que l'Administració de la Generalitat s'abstindrà d'exercir tota actuació administrativa de prestació, gestió o servei d'informació en el nivell d'àrea bàsica de serveis socials. Això és l'esmena 29.

I l'esmena 31, que de fet una petita part ja ha estat incorporada, el fet de demanar que les funcions de l'àrea bàsica siguin gestionar i prestar –això va ser incorporat en una transacció d'un altre grup parlamentari, crec recordar–, però sí que va quedar pendent el punt d), que és que demana que l'àrea bàsica ha d'actuar subsidiàriament en tots aquells aspectes i sempre que es disposi del finançament adequat on no quedi ben determinada l'adscripció d'una competència. Potser el redactat no és el més afortunat que es podia fer, però en tot cas la intenció era deixar clar que la plena sobirania dels ajuntaments en el seu àmbit, en el tema de les àrees bàsiques i en el tema dels serveis socials en el nivell d'àrea bàsica, ha de ser prioritari i element fonamental, i ha de recollir qualsevol, diguem-ne, servei anomenat residual o qualsevol tema que no hagi estat expressament adjudicat a una altra administració, perquè, d'entrada el responsable ha de ser l'Administració municipal, que és, en definitiva, la més propera al ciutadà.

Això és tot; gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bosch. Torn en contra? El senyor Codina té la paraula.

El Sr. CODINA: Sí, gràcies, senyor president, per fer torn en contra d'aquestes esmenes a l'article 8 i 9 i per a tranquil·litzar en part, si més no, la diputada Barenys, per oferir-li una transacció a l'esmena 33, la preocupació que té la senyora diputada de la participació; la garantia de la participació dels ajuntaments pel que fa tant a l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials com al conjunt del Departament la hi garantíem i, si em permet el senyor president, li ho llegiré textualment i em sembla que la senyora diputada hi podrà estar d'acord. Seria, en aquest cas, afegir-hi una lletra c a l'article 21 i modificar l'article 20 –l'article 20 fa referència als consells comarcals; l'article 21 fa referència als ajuntaments. I en els dos casos un seria l'addició d'una lletra c, en aquest cas seria a l'article 21, i la modificació a l'article 20, també, de la lletra c, que textualment diria..., i el mateix text repetit per als dos articles, diria: «col·laborar, d'acord amb allò que s'establirà reglamentàriament, en la

gestió de les prestacions econòmiques i les subvencions de l'Institut Català d'Assistència i de Serveis Socials».

La preocupació que mostrava la senyora diputada i que qualificava que, si no es tenia en compte aquesta petició, que se'n feia per part del Grup Socialista, podíem incórrer, doncs, en algun tipus de contrarietat important, pensem des del Grup de la majoria que amb aquesta transacció li queda garantida, tant pel que fa als ajuntaments, com també pel que fa als consells comarcals. Això és el que faria referència a l'esmena 33.

El Sr. PRESIDENT: 33.

El Sr. CODINA: L'esmena 33 seria aquesta transacció, si el Grup Socialista l'accepta, que em sembla que sí.

I la resta de les esmenes, li voldria fer una remarca a la senyora diputada Barenys, també; que a l'esmena 28 hi ha una part de l'esmena, que suposo que ha estat perquè ella no se'n deu haver adonat, que ja està recollida en el text. És a dir, és una esmena que presenta una modificació i una supressió; pel que fa a la modificació és una..., jo crec que és un error perquè és una esmena que no hauria de ser, perquè està recollit ja; va ser fruit d'una esmena anterior en els debats en comissió, i pel que fa a la supressió, doncs, no la podríem..., no l'acceptem. Per tant, penso que amb l'admissió a tràmit d'aquesta esmena transaccional entre el Grup Socialista, en aquest cas, i el Grup de Convergència i Unió podem, si no tranquil·litzar al cent per cent les inquietuds de la diputada Barenys, sí que en molt bona part, doncs, deixem garantides aquelles preocupacions que ella ha anat demostrant al llarg de la intervenció de la defensa de les esmenes de l'article 8 i 9.

La Sra. BARENYS: Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Senyora Barenys.

La Sra. BARENYS: Per anunciar que retirem l'esmena 28 perquè, efectivament, m'havia passat per alt que està recollida ja en l'article corresponent.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. I pel que fa a la 33, vostè la retira per a donar lloc a la transaccional?

La Sra. BARENYS: Evidentment, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. A l'article 10 només manca per defensar una esmena, que és la 36, del Grup Socialista. Senyora Barenys, té la paraula.

La Sra. BARENYS: Sí, senyor president. Jo volia defensar..., bé, en aquest torn, les esmenes 39, 41, 42 i 46.

El Sr. PRESIDENT: 39?

La Sra. BARENYS: 39, 41, 42 i 46, que fan referència totes elles al sector comarcal, àmbit i funcions.

El Sr. PRESIDENT: A l'article 10...

La Sra. BARENYS: 10 i 11, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: 10 i 11, sí senyora.

La Sra. BARENYS: Perquè aquests dos articles posen a discussió l'àmbit del sector comarcal i les funcions que han de desenvolupar. L'esmena 36, d'addició, que sigui dit de passada, senyor president, no és d'addició, sinó de modificació perquè hi va haver tot un canvi amb una esmena tècnica que fa que algunes de les esmenes tinguin un altre sentit. Aquesta esmena 36 defineix aquesta àrea de serveis socials

secundaris que ha d'estar constituïda pels municipis de més de cinquanta mil habitants o els de població inferior que així ho decideixin i que tinguin capacitat per prestar aquests serveis assignats.

Voldria posar un exemple per fer entenedora aquesta esmena: l'article 10 diu el que el conjunt d'àrees bàsiques compreses en una comarca conformen el sector comarcal de serveis socials; nosaltres fem aquesta addició dient que són els municipis de més de cinquanta mil habitants els que han de tenir un tractament especial per la seva experiència, per la seva competència i per la seva tradició en el desenvolupament dels serveis socials secundaris.

Jo voldria que fessin un exercici d'imaginació, que el diputat senyor Codina fes un exercici d'imaginació en relació amb les ciutats de Barcelona, Girona, Lleida, Badalona, Sant Adrià, Santa Coloma..., és a dir, ciutats de més cinquanta mil habitants que han de conformar el sector comarcal de serveis socials a partir de cada una de les seves àrees bàsiques. Aquests municipis hauran de traspassar els serveis socials especialitzats a la comarca corresponent; imagini's vostè què pot suposar això de disbarat i galimaties organitzatiu. Crec que en la pràctica no serà practicable aquest traspass i aquesta realització o execució dels serveis socials especialitzats per compte del consell comarcal. En parlarem més endavant en la defensa d'altres esmenes, però pensin que, en aquest moment —i ho torno a repetir i ho repetiré a bastament—, amb el seu vot estan aprovant una estructura que jo li podria dir..., és a dir, me la imagino de cartró pedra, que no té fonament, no té racionalitat i no té lògica.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Barenys. Esquerra Republicana té una esmena a l'article 11, afegir noves lletres; esmena 44. El senyor Bosch...

El Sr. BOSCH: Sí, gràcies, senyor president. Només..., és a dir, la proposta és d'afegir un punt j, que no sé si amb el nou redactat coincidiria amb aquesta lletra, de manera que l'àmbit comarcal o el nivell comarcal pugui promoure i prestar els serveis de tercer nivell que escaiguin. Això està en consonància amb la intervenció que ha fet aquest matí el senyor Codina dient que qualsevol institució pot gestionar o pot desenvolupar, promoure o prestar, en aquest cas, serveis superiors als que d'entrada els correspon per la llei. Per tant, doncs, es tracta de deixar-ho per escrit, que quedi clar que els consells comarcals també puguin assumir, si poden, si tenen els mitjans i la capacitat, tasques especialitzades de nivell superior.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bosch. Torn en contra, senyor Codina?

El Sr. CODINA: Sí; molt breu, senyor president, perquè l'esforç d'imaginació que em demanava la diputada Barenys, doncs, l'he intentat fer i l'he fet, i realment em deixaria molt preocupat i pensaria que té tota la raó i que s'hauria d'arbitrar alguna altra solució si no fos que tinguéssim un article 16 de la mateixa Llei que ho contempla a bastament i

que dóna totes les possibilitats de poder resoldre les qüestions que planteja la senyora Barenys.

Jo estic convençut que en aquest moment li deu haver passat per alt, però la clàusula general d'apoderament de l'article 16 li garanteix que aquest esforç d'imaginació que em demanava, doncs, l'hagi pogut superar sobre la base, senzillament, de recordar l'article 16 de la present Llei.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Codina. Prego a la senyora secretària que procedeixi a la lectura de l'esmena transaccional a la 33, del Grup Socialista.

La Sra. SECRETÀRIA PRIMERA: Esmena transaccional entre el text del Dictamen, article 21, addicionant lletra c, article 20, modificant lletra c, i esmena 33 del Grup Socialista. Text proposat: «Col·laborar, d'acord amb allò que s'establirà reglamentàriament, en la gestió de les prestacions econòmiques i les subvencions de l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora secretària.

Procedim ara a les votacions a partir de l'article cinquè.

Esmena número 18, del Grup d'Iniciativa per Catalunya, a l'article cinquè.

Vots a favor?

S'ha dit que es votaria a favor, senyor portaveu.

El Sr. CODINA: Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Divuit, a l'article cinquè.

El Sr. CODINA: Sí, sí, hi ha hagut un error per part de qui parla, i he confós l'article per l'esmena; per tant, la votem a favor.

El Sr. PRESIDENT: Aquesta esmena ha quedat aprovada per unanimitat.

I ara es vota l'article cinquè, segons el Dictamen.

Vots a favor?

L'article cinquè ha quedat aprovat per unanimitat.

Esmena transaccional a les números 19 i 20, del Grup d'Iniciativa per Catalunya, a l'article sisè.

Vots a favor?

Aquestes esmenes han quedat aprovades per unanimitat.

Ara es vota la resta de l'article sisè, segons Dictamen.

Vots a favor?

L'article sisè ha quedat aprovat per unanimitat.

Passem ara a les esmenes a l'article setè. Esmenes del Grup Popular, números 22 i 26.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 22 vots a favor, 62 en contra i 8 abstencions.

Esmenes números 23 i 25, del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 27 vots a favor, 64 en contra i 3 abstencions.

Procedirem ara a la votació de les esmenes socialistes, que són les números 24 i 27, perquè la 21 ha estat retirada.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 29 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

Ara se sotmet a votació l'article setè, segons Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article ha quedat aprovat per 62 vots a favor, 29 en contra i 7 abstencions.

Passem ara a la votació, les votacions de l'article vuitè. Només resta una sola esmena viva, que és la d'Esquerra Republicana, la 29.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 26 vots a favor, 64 en contra i 3 abstencions.

Se sotmet ara a votació l'article vuitè, segons Dictamen.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

L'article vuitè ha quedat aprovat per 90 vots a favor, cap en contra i 11 abstencions.

Passem a les votacions de l'article novè. Esmena número 30, del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 23 vots a favor, 64 en contra i 8 abstencions.

Passem ara a votar l'esmena número 31, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 27 vots a favor, 64 en contra i 4 abstencions.

Ara se sotmeten a votació les esmenes 32 i 34, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 31 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

Es vota ara l'esmena transaccional a la 33.

Vots a favor?

Aquesta esmena transaccional ha quedat aprovada per unanimitat.

I ara se sotmet a votació l'article 9, segons Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article novè ha quedat aprovat per 87 vots a favor, cap en contra i 8 abstencions.

Passem a les votacions de l'article 10. Esmenes del Grup Popular, la 35.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 23 vots a favor, 64 en contra i 7 abstencions.

Esmena número 36, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 23 vots a favor, 64 en contra i 7 abstencions.

Esmena 37, del Grup d'Iniciativa per Catalunya. (*Remor de veus. Pausa.*) 37 i 38, del Grup d'Iniciativa, que són del mateix article.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 31 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

Es vota l'article 10, segons Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article ha quedat aprovat per 64 vots a favor, 24 en contra i 7 abstencions.

Passem a les votacions de l'article 11. En primer lloc, esmenes socialistes números 39, 41, 42 i 46, conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 27 vots a favor, 64 en contra i 4 abstencions.

Esmenes números 40 i 43, del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 31 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

Es vota ara l'esmena 44, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 22 vots a favor, 64 en contra i 9 abstencions.

Es vota l'esmena 45, del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 31 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

Se sotmet ara a votació el text de l'article 11, segons Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 64 vots a favor 31 en contra i 7 abstencions.

Passem al debat de l'article 12. L'esmena 48, del Grup Popular, ha estat defensada. Esmena 49, del Grup Socialista: per a la seva defensa, té la paraula la senyora Barenys.

La Sra. BARENYS: Gràcies, senyor president; no sé si la 47 ha estat defensada... Bé, jo no tenia consciència, senyor president, d'haver defensat l'esmena 47.

El Sr. PRESIDENT: No l'ha defensada, de manera que té l'oportunitat de fer-ho ara.

La Sra. BARENYS: Justament. Aleshores, en aquest torn defenso la 47, la 49 i la 52, que fan referència als articles 12 i 13, del sector regional.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. BARENYS: Una vegada més posarem en evidència la contradicció d'aquesta estructura de sectorització que la Llei vol establir, les funcions que s'assignen als sectors regionals són les pròpies dels serveis socials especialitzats que vostès divideixen en dos nivells; fa un moment, la senyora Mayol, en la seva intervenció parlava de la incongruència d'establir dos nivells dintre dels serveis socials especialitzats, tema amb el qual coincideixo plenament. Vull dir, els serveis socials especialitzats són uns i, com a conseqüència, establir dos nivells no té cap mena de sentit; una altra cosa és que vostès, a causa de l'alta especialització de determinats serveis, els assignin a un territori específic i no en tots, com podria ser el servei de refugis per a dones maltractades; però el que no té sentit és que els serveis especialitzats els divideixin vostès en dos nivells.

Vostès diuen que els serveis socials de l'estructura regional els conformen tots aquells que són d'abast superior, que impliquen funcions –ho diu la Llei textualment– de valoració, diagnòstic, tractament, suport o rehabilitació. Bé, jo crec –i vostè, senyor Codina, coincidirà amb mi– que tots els serveis socials impliquen aquestes funcions, en més o menys grau: valoració, diagnòstic, tractament, suport o rehabilitació; tots els serveis socials, no els d'abast superior, impliquen aquestes funcions. Ara bé, si ens ho llegim amb atenció ens podem adonar que l'assignació de serveis a l'estructura regional té com a objectiu –i d'això ja n'he parlat abans– no descentralitzar els serveis que ja es presten des de la Conselleria de Benestar Social, per interessos, podria ser, per desconfiança dels altres sectors territorials. Vegem, si més no, quins són aquests serveis que vostès assignen al sector regional: centres d'acolliment de menors, centres residencials d'acció educativa, serveis d'integració familiar, centres de dia de persones amb disminució o centres residencials de persones amb disminució. A mi m'ha cridat molt l'atenció una intervenció del senyor Codina que deia: «home, tenim un model i el model vol dir que quan es fan polítiques de prevenció aquests serveis s'apliquen o s'assignen».

nen al primer nivell, en canvi, en el segon nivell es fan» –he entès– «polítics potser més de tractament o funcions de tractament».

Bé, la prevenció és un contingut específic del desenvolupament dels serveis socials i un fa prevenció sempre, estigui treballant en centres oberts per a la infància o estigui treballant en centres de dia per a gent gran; sempre hi ha un nivell de prevenció que es pot aplicar en la intervenció dels serveis socials, amb més o menys grau, però la prevenció forma part consubstancial de la intervenció en els serveis socials. Seria lògic que vostès, en un àmbit territorial superior, i per nosaltres seria el Servei Català de Serveis Socials, per vostès és l'àmbit territorial de Catalunya, hi assignessin serveis que per la seva alta especialització i cost no es poguessin desenvolupar en àmbits territorials inferiors, però aquests no són els serveis als quals vostès fan referència quan parlen de serveis socials de nivell regional.

En cada esmena que anem debatent i desgranant jo penso –i ho torno a dir– que anem embolicant la troca. Jo crec que estem muntant, estem aprovant un immens embolic administratiu i funcional del qual rebrem les conseqüències quan s'hagi d'aplicar aquesta Llei.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Barenys. Torn en contra, perquè les altres esmenes han estat ja defensades i podria fer el torn en contra als articles 12 i 13, a les esmenes dels articles 12 i 13.

El Sr. CODINA: Efectivament, senyor president, perquè són esmenes a la totalitat que no ens han aportat res diferent del que ha estat el model defensat al llarg de tot el dia d'avui per la diputada Barenys, i, per tant, el que fan aquestes esmenes no és introduir cap element nou, sinó que proposen radicalment la supressió del que és el nivell regional, sector regional.

Nosaltres, quan hem discutit a primera hora de la tarda l'article 4 i hem explicat les raons per les quals pensàvem –pensem i estem convençuts– que és convenient dividir en aquest sentit en tres nivells el primer, l'especialitzat i després el tercer nivell, que és el regional, entenem que és una forma que vostè, al llarg de tota la seva explicació d'avui ens ho ha anat centrant sempre en dos nivells: vostè ha fet centres especialitzats, per una banda; serveis d'atenció primària, per una altra.

Nosaltres pensem que hi ha serveis especialitzats que possiblement vostè mateixa m'ha donat la resposta quan ha fet el comentari respecte a les cases d'acollida per a dones maltractades; l'experiència de la senyora diputada, m'atreveiria a dir que més que per diputada, per la seva professió, sap que en aquests moments a les cases que hi ha d'acollida per a dones maltractades hi ha places de sobres, és a dir, s'ha volgut i es va voler, quan es va iniciar aquest procés, fer-ho d'una manera determinada i després la realitat, com els deia també en una de les meves intervencions d'aquesta tarda, l'experiència ha anat demostrant que cal anar acomodant les accions que es facin a les realitats que tenim a casa nostra. Avui és clar que les cases d'acollida per a les dones, amb

l'experiència d'avui, ens demostra que ha d'estar en un abast superior al comarcal, senzillament perquè no en fan falta tantes com comarques tenim a Catalunya, i aquest exemple que li poso per a les cases d'acollida de dones maltractades els en podria posar en altres aspectes, és a dir, quan vostè intenta –«intenta», i ho dic entre cometes– confondre'm, quan em recorda que jo li deia aquesta tarda a primera hora que els temes d'infància i adolescència tenien un tractament de prevenció, i és cert que hi ha un aspecte que és de prevenció i que per això entenem que la prevenció ha d'estar en un primer nivell, però vostè tampoc perdrà de vista que dintre de l'àmbit de la infància i l'adolescència no només hi ha temes i equipaments que fan referència al tractament pel que fa a la prevenció, sinó que són tractaments que requereixen un altre tipus d'especialització i que l'abast territorial aconsella, des de la nostra perspectiva, que tinguin un àmbit superior al comarcal.

Vostè ha anat posant de relleu durant tot el debat d'avui que aquesta és una llei que serà un embolic, que a l'hora d'aplicar-ho ja veurem què és el que passa, i qui s'hi entendre i si, això, avui estem votant una llei que serà útil o no serà útil o si serà àgil o no ho serà... Miri, l'experiència ens ho demostrarà; hem discutit altres lleis del món dels serveis socials i altres temes que la prevenció per part dels grups de l'oposició, que és molt lícita, per altra banda, que defensen models diferents, tinguin precaucions respecte a la bona funcionalitat o no després de l'aplicació de la Llei.

Nosaltres estem convençuts quan ho fem, mal aniria que penséssim que no ha de funcionar i volguéssim muntar un entramat que després estiguéssim convençuts que no ha de funcionar, pensem que sí que ha de funcionar, i la nostra voluntat en fer aquest model i en fer aquesta distribució, tant per nivells com per sectors, és perquè tenim la convicció que és el millor que podem aplicar, donada l'experiència que tenim d'aquests llargs anys de govern.

Malgrat tot, tampoc ens passarà res si després resultés que l'experiència i els fets mostressin que ha estat un error del Govern i també del Grup Parlamentari d'assumir-ho, si aquesta fos la situació. Però avui per avui estem convençuts que el que cal és fer-ho d'aquesta manera i per això, tot i que respecto moltíssim el que vostè pensa, que hauria d'estar en dos nivells, pensem mantenir el nivell regional perquè hi ha un aspecte dels serveis especialitzats que sobrepassa l'àmbit de la comarca i del consell comarcal i ens fa necessari recórrer a aquest altre nivell, que pensem que és el que ens ha de fer funcionar en lloc de les prevencions que vostè té, que aquesta Llei per això no anirà bé, nosaltres pensem que precisament per això aquesta Llei complirà els seus objectius.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Codina. Passem a la secció quarta. Esmena socialista número 54: senyora Barenys, vol defensar-la?

La Sra. BARENYS: Sí, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: En defensa algunes altres?

La Sra. BARENYS: Sí, 54, 56 i 58, 59 i 63, que fan referència als articles 14 i 15. Aquestes esmenes ho són en coherència amb tot el discurs que venim desenvolupant; per nosaltres fins que no s'aprovi la regionalització de Catalunya, l'estructura del Sistema Català de Serveis Socials és la conformada per les àrees bàsiques, és a dir, els municipis i els serveis socials secundaris i el Servei Català de Serveis Socials, model que he explicat abans en una intervenció, i en aquesta direcció van les nostres esmenes 54 i 56.

Pel que fa a les funcions, l'esmena 63, explicita clarament el que manifestàvem en la intervenció anterior, l'estructura territorial superior ha de prestar tots aquells serveis que no puguin ésser atesos per les estructures territorials inferiors, i viceversa, tot allò que puguin fer les estructures inferiors no ho han de fer les superiors; el principi de subsidiarietat és el que defensem amb aquest argument.

Jo crec que a vostès els costa molt d'entendre aquest principi de subsidiarietat, i els voldria fer una referència a la Carta europea de l'autonomia local, on es manifesta que les entitats locals són un dels principis fonamentals d'un règim democràtic i que l'enfortiment de l'autonomia local és una contribució essencial en la construcció europea, basada en els principis de democràcia i de descentralització. Això és el que diuen els principis de la Carta europea de l'autonomia local i que creiem que aquesta Llei no respecta.

No podem, con a conseqüència, estar d'acord que les funcions que s'estableixen en l'àmbit territorial de Catalunya deixin oberta la possibilitat de prestar serveis socials que es poden desenvolupar en altres nivells, per principi democràtic, però també per eficàcia i per eficiència.

Aquests són els arguments d'aquestes esmenes, senyor president.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Barenys. Esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya a aquests articles 14 i 15, són les esmenes 55 i 57. La senyora Mayol té la paraula per defensar-les.

La Sra. MAYOL: Senyor president, jo voldria anunciar la retirada d'unes quantes esmenes i aprofitaria ara per fer-ho.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. MAYOL: Nosaltres retiràrem les esmenes 55, 57, 72, 73, 77, 76, 85, 87, 88...

El Sr. PRESIDENT: Com, la 87?

La Sra. MAYOL: Sí. La 88...

El Sr. PRESIDENT: Em sembla que les havia defensades, la 87 i la 88, però és igual, i la 91...

La Sra. MAYOL: Sí, m'he equivocat. Ho sento. Si les he defensades, doncs, no...

El Sr. PRESIDENT: Vostè té defensades la 87, la 88 i la 91.

La Sra. MAYOL: Doncs, llavors, ho sento, eh? M'he equivocat. La 95 i la 147.

El Sr. PRESIDENT: La 95...

La Sra. MAYOL: I la 147.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Esquerra Republicana té l'esmena 61 a l'article 15.

El Sr. BOSCH: Sí, senyor president...

El Sr. PRESIDENT: El senyor Bosch té la paraula.

El Sr. BOSCH: Sí, ara que em sembla que hi ha menys esmenes a rebatre, confio que el portaveu del Grup de la majoria, el senyor Codina, es dignarà a rebatre'm també les esmenes d'Esquerra Republicana.

Només dir que la proposta de l'esmena 61 a l'article 15, sobre les funcions de l'àmbit territorial de Catalunya, proposa que en l'apartat que fa referència a la promoció d'iniciativa social, o sigui, la iniciativa privada de caràcter social, es tinguin en compte les funcions que puguin pertocar als municipis o comarques en aquesta matèria; és a dir, que bàsicament la funció de l'àmbit territorial de Catalunya sigui a totes aquelles entitats d'àmbit nacional o d'àmbit de tot el territori de Catalunya i que deixi el..., diguem-ne, no competeixi amb municipis i comarques en els seus àmbits respectius.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bosch. Torn en contra, el senyor Codina té la paraula.

El Sr. CODINA: Senyor Bosch, lamento que m'hagi dit... (*Veus de fons.*) Senyor Bosch, dic que lamento que m'hagi dit que no li havia contradit les esmenes. Jo crec que si no ho he fet d'una manera puntual ho he fet aquest matí a l'esmena a la totalitat, i molt puntualment, precisament, a la intervenció d'Esquerra Republicana, i el que estic fent en aquest moment és desgranar una sèrie d'esmenes que no tinc cap inconvenient d'anar-les contestant d'una en una amb el mateix estil que ho ha fet vostè. Vostè s'ha limitat a llegir textualment el que diu l'esmena i jo, molt telegràficament, també li contestaré, però em semblava que aquest no era el to. Malgrat tot, de totes maneres, intentaré estar a la seva alçada.

Abans, però, deixi'm que contesti a la diputada Barenys, perquè ara jo crec que estem entrant en un moment del debat de la Llei que pràcticament fins que no arribem als temes competencials, però bàsicament al tema del finançament, una mica és anar repetint —i jo agraeixo moltíssim a la diputada Mayol que hagi decidit fer una retirada determinada d'un paquet d'esmenes—, perquè els arguments sempre es van repetint. És a dir, a partir que no ens entenem o tenim visions diferents de quines són les competències que hi ha d'haver en un nivell determinat, això ho anem repetint, als ajuntaments, als consells comarcals, al regional, i ho repetim en l'àmbit, ho repetim en les funcions... És a dir, és absolutament repetitiu; és molt important, però, quan ho hem debatut una vegada, a la resta d'articles que van en la mateixa línia els arguments no poden ser altres que repetitius.

Però, de totes maneres, senyora Barenys, sí que hi ha un tema que vostè m'ha anat traient al llarg del debat que m'agradaria expressar-li el nostre posicionament d'una forma molt clara. M'ha recordat el principi de la subsidiarietat, i això vostè ho lliga amb el fet que es treuen competències

dels ajuntaments i es porten als consells comarcals. Jo no sé veure la manca de principi de subsidiarietat; coneixent el principi, no ho sé veure, perquè vostè afegeix a això la garantia –si no ho diu explícitament, ho diu tàcitament– que els serveis que facin els ajuntaments, que es fessin en el primer nivell, estan més garantits –ve a dir– que no pas aquells que es facin des del segon nivell, per aquesta idea que està més a prop del ciutadà i, per tant, doncs, el servei serà millor. Jo penso que, de garantia, en aquest sentit no n'hi ha cap. Pot ser un servei que sigui competència d'un ajuntament i que sigui absolutament extraordinari, que estigui molt ben portat, i que el mateix servei portat per un consell comarcal, doncs, sigui un desastre, o al revés. És a dir, no està garantit el fet que un servei estigui a mans d'un ajuntament, o d'un consell comarcal, o del mateix Departament, que sigui millor gestionat; estarà en funció d'altres coses: dels professionals, dels criteris..., de moltes altres coses. I el principi de subsidiarietat, que és portar el servei al ciutadà al més a prop possible, el servei pot estar exactament igual de prop possible, perquè –a veure si ho deixem clar d'una vegada–, quan diem que és competència o diem que no és obligació d'un ajuntament un servei especialitzat, no vol dir que està col·locat en un lloc eteri, en un racó que no se sap on; físicament, està dintre d'un municipi, i per tant aquest servei es dona, des de la perspectiva que vostès ho plantegen de proximitat al ciutadà, es dona sempre. És a dir, quan la competència és d'un consell comarcal, físicament, encara que la competència sigui del consell comarcal o sigui d'un departament de la Generalitat, el servei s'està donant en el territori concret, en un municipi concret. Per tant, quina és la por que els fa que si això, a més de ser competència d'un o de l'altre, es doni o no en el mateix territori? Em sembla que aquí hi ha hagut penso que una volguda confusió en aquest tema, i, per tant, d'una vegada per totes, que vostès hi estiguin d'acord o no, que els hagi convençut o no això, ja és aliè, però sí que vull que sàpiguen quin és el nostre plantejament en això i que quedi molt clar que res té a veure, des de la nostra perspectiva, de qui és la competència que el servei es doni més a prop o menys a prop del ciutadà; físicament es donarà al mateix lloc.

I, senyor Bosch, l'esmena 61, que és la que vostè té en aquest article, li diré que el foment de la iniciativa social ha de ser obert a les diferents administracions de la xarxa, d'acord amb les respectives competències.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Codina.

Passem al títol segon del Projecte de llei, capítol primer, esmena 67, del Grup d'Iniciativa. 67 i 68, 74 i 75. Senyora Mayol, em sembla que no han estat ni defensades ni retirades. (Pausa.) 67, 74, 75.

La Sra. MAYOL: Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Les dona per defensades?

La Sra. MAYOL: Les he argumentat. Sí, les dono per defensades, perquè les he argumentat, sí.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Del Grup Socialista, hi ha l'esmena 71.

La Sra. BARENYS: Sí, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Proposa nous articles, eh?

La Sra. BARENYS: Sí, és a l'article 18; hi ha la 71 i la 79, que defensaré conjuntament... Sí, em sembla que sí.

El Sr. PRESIDENT: A veure, aclareixi...

La Sra. BARENYS: L'esmena 71 i la 79...

El Sr. PRESIDENT: La 71 i la 79. La 79 és a l'article 18, però la 71...

La Sra. BARENYS: És a l'article...

El Sr. PRESIDENT: ...és a nous articles d'aquest capítol primer i del títol segon.

La Sra. BARENYS: Sí. Bé, en tot cas, senyor president, defenso conjuntament les dues esmenes.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. BARENYS: Senyor Codina, jo crec que vostè no l'entén, el principi de subsidiarietat, vostè perdoni. És a dir, evidentment que els consells comarcals són administracions locals –evidentment–, però, per la mateixa raó que vostè em diu que el consell comarcal, qualsevol municipi del consell comarcal o el consell comarcal com a tal ha d'operar en el municipi prop dels ciutadans, si el Govern de la Generalitat, la Conselleria de Benestar Social té una xarxa de serveis pròpia en el nivell superior, evidentment haurà d'anar al municipi a desenvolupar aquell servei; no ho pot fer de cap altra manera. Però, aleshores, què passa? Que es creen dobles xarxes: la xarxa d'atenció primària dels ajuntaments de més de vint mil habitants, una altra xarxa a nivell de comarca, una altra xarxa a nivell de l'àmbit regional i una altra xarxa a nivell de l'àmbit territorial, duplicant serveis, duplicant funcions per una mateixa matèria. I, si vol, en acabat, quan s'acabi el debat, podem fer un exercici pràctic, i veurà com el que li dic té molta raó en l'anàlisi de l'experiència i de la pràctica de cada dia, de la pràctica quotidiana del desenvolupament dels serveis socials.

És en aquest sentit que jo dic que vostè no ho entén, perquè, és clar, evidentment que la Conselleria de Benestar Social, quan munta les oficines d'informació al ciutadà, que no són serveis socials –diuen que són de la Direcció General d'Acció Cívica–, ha d'anar a posar les oficines en els territoris, però està muntant una doble xarxa, que en moltes ocasions està fent funcions paral·leles a les que fan els serveis socials d'atenció primària. És en aquest sentit que la meua intervenció anava en defensa del principi de subsidiarietat, en tant que és l'Administració que presta el servei la que ha d'estar més a la vora del ciutadà.

La defensa d'aquestes esmenes, senyor president, la 71 i la 79, tenia per finalitat definir les competències del departament competent en la matèria i deixar clar que aquest podrà gestionar els serveis de la seva competència amb participació de les comarques o bé mitjançant consorcis que actuïn a la regió o qualsevol altra fórmula de gestió establerta. El departament competent en la matèria, és a dir, la Conselleria de Benestar Social, és el primer –creiem nosaltres– que té de complir la Llei que estem debatent i que com a objectiu té desconcentrar i descentralitzar serveis. A qui ha de desconcentrar els seus serveis? A la comarca i al municipi, i només

quedar-se aquells –com hem dit anteriorment, i em repetiré fins a l'infinit, però és que, si no em repeteixo, no té lògica la defensa i la presentació d'aquestes esmenes– que per la seva alta especialització i cost no és factible ni administrativament ni funcionalment el seu traspàs.

El que ha succeït, senyores i senyors diputats, és que la desconcentració de serveis s'ha produït únicament en un organisme, en l'ICASS. Les residències i centres de dia per a gent gran i els equipaments de disminuïts provinents dels traspàsos de la Seguretat Social, aquests serveis sí que s'han desconcentrat; el que no s'ha desconcentrat són els serveis socials que vénen prestant en aquest moment algunes direccions generals de la Conselleria de Benestar Social. És aquest el motiu d'aquestes esmenes que aquí presentem, i, a més a més, tot això que estem dient ho podem comprovar amb les memòries que acompanyen la Llei de pressupostos, que podem veure quines competències té la Secretaria General, el Gabinet del Conseller, aquestes direccions generals, les quals no hi ha intenció de moure-les del lloc on estan ubicades, a pesar que aquesta Llei és una llei de descentralització i de desconcentració dels serveis socials.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Barenys. Torn en contra, el senyor Codina té la paraula.

El Sr. CODINA: Bé, gràcies, senyor president. No tornaré al tema de la subsidiarietat perquè em sembla que –com ella m'ha dit molt bé– quan acabem la sessió ja em farà una demostració pràctica de com s'entén.

A veure, de les dues esmenes, una és una esmena de supressió que el que fa és suprimir tot l'article. Bé, i pel que fa a l'esmena 79, de fet, vostè, jo crec que..., ja li contestaré tot seguit, però en aquest moment vostè planteja una esmena *in voce* que no es correspon a l'esmena presentada, a l'esmena 79, perquè vostè, diputada Barenys, està fent referència a un apartat, l'apartat d de l'article 17, que no existeix tal apartat d. És a dir, jo crec que hi ha hagut una confusió. (Pausa.) Tinc raó? Gràcies.

Però, com que no es tracta de qüestions de forma, sinó de fons, doncs, no tinc cap inconvenient a recollir el guant quan vostè em diu: «Home, el que feu amb aquesta Llei és que, els serveis socials de l'ICASS, sí que els desconcentreu, però, en canvi, altres serveis socials del Departament, no els desconcentreu.» És que aquesta és la Llei de serveis socials, de desconcentració de serveis socials, no és la llei de desconcentració del Departament de Benestar Social. La política de Benestar Social és quelcom més ampli que els serveis socials; els serveis socials són molt importants en una política de benestar social, però no són sols.

Jo ja entenc que vostès i altres membres d'aquesta cambra –especialment de l'oposició–, doncs, veurien amb bons ulls que el que es fes fos una descentralització no només dels serveis socials, sinó del Departament; ja ho entenc, perquè forma part del seu discurs polític. Però vostès també han d'entendre que avui el que estem debatent és la Llei de descentralització dels serveis socials, i en aquesta línia no se'ns

pot dir que no ho estem fent. Sí que se'ns pot dir que no fem d'altres coses, com és la desconcentració d'altres serveis del Departament, i també li puc dir que per molts anys no ho farem, perquè entenem que una cosa són els serveis, i –com li deia abans– la política de Benestar Social és molt més àmplia, els serveis de Benestar Social són molt més amplis que només els serveis socials.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Codina. Esmena 80, del Grup Socialista, a l'article 19.

La Sra. BARENYS: Sí, si em permet, senyor president. Tal com deia el senyor Codina, retiro l'esmena 79, perquè aquest punt de l'article, que hi fa referència, ha desaparegut i a la vegada, també, retiro l'esmena número 80, a l'article 19.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Anem seguint, doncs, perquè les altres de l'article 19 ja han estat defensades. Passem a l'article 20, esmenes 82, 84 i 90, del Grup Socialista.

La Sra. BARENYS: En aquest torn defensaré la 82, la 84, la 90, la 92, la 93 i la 94. Tot aquest conjunt d'esmenes fa referència a les competències dels consells comarcals i a les competències dels ajuntaments.

El Sr. PRESIDENT: I la 96 també la deu defensar, no?, per acabar el capítol?

La Sra. BARENYS: A veure, un moment, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: És a l'article 22.

La Sra. BARENYS: Sí, puc defensar també la 96, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Així acabarem el capítol.

La Sra. BARENYS: Sense cap problema.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. BARENYS: Dir-li al senyor president que en el supòsit que alguna d'aquestes esmenes fos acceptada, que ho dubto, però aviso, per si de cas, la 92, la 93, o bé la 82, hauríem de donar un redactat diferent a la Mesa, en tant que aquestes esmenes van ser fetes abans de procedir a l'esmena tècnica de la Llei i en aquest moment s'haurien d'ajustar al nou redactat. En cas que fossin acceptades, li passaria el nou redactat a la Mesa perquè fos congruent amb l'article corresponent, amb l'article 20 i amb l'article 21.

El Sr. PRESIDENT: I aprofito l'avinentsa, senyora Barenys, per recordar que hi ha unes esmenes tècniques, de les quals tenen coneixement tots els grups de la cambra, i per consegüent s'entenen incorporades al Dictamen.

La Sra. BARENYS: Sí, si em permet, doncs, senyor president, respecte a les esmenes, suposo, tècniques, lingüístiques, del text, suposo que vol dir això...

El Sr. PRESIDENT: Tècniques i lingüístiques...

La Sra. BARENYS: I lingüístiques. I li voldria demanar..., bé, li voldria dir, senyor president, que el Grup Socialista va passar la seva aportació als diferents grups parlamentaris; va presentar una correcció a unes observacions al text d'esmenes lingüístiques; ens hem posat d'acord amb els tècnics del Servei, i, si no hi ha inconvenient per

part de la Mesa i per part dels altres grups parlamentaris, aquest text que tenim a la mà quedaria modificat en alguns aspectes més o menys importants. Jo no sé si li he de passar a vostè aquesta nova redacció...

El Sr. PRESIDENT: M'ho ha de passar...

La Sra. BARENYS: El que passa és que està en esborrany, però intentaré que ens ho passin en net ràpidament i li passaria a la Mesa totes les aportacions i observacions que han fet sobre el nou text.

El Sr. PRESIDENT: Amb la signatura de tots els grups, eh?

La Sra. BARENYS: D'acord, senyor president. Doncs, ho farem ràpidament i ho passarem a la Mesa.

Bé, respecte a les esmenes de les competències del consells comarcals no tornarem a repetir els arguments que ja hem estat desgranant en la defensa del sector de serveis socials secundaris, respecte a les competències que haurien de tenir els ajuntaments de més de cinquanta mil habitants; però volfem posar l'accent en aquest moment en una altra qüestió també per a nosaltres preocupant. La nostra esmena proposa que paral·lelament o al marge del consell comarcal els municipis es puguin mancomunar. Aquesta és una competència de la Llei municipal, de la Llei de bases de règim local, que els municipis es puguin mancomunar per prestar serveis de nivell secundari o especialitzat, actuació legítima de tota administració local, que es pot exercir d'acord amb la Llei municipal de Catalunya.

Nosaltres hem estat defensant durant tot el debat de la Llei que es recollís aquesta possibilitat que els municipis mancomunats podien exercir competències paral·lelament al consell comarcal, però se'ns ha negat poder introduir, no s'ha acceptat poder introduir aquesta possibilitat que continua vigent perquè la Llei municipal així ho estableix, però que ens hauria agradat que la Llei de descentralització de serveis socials també hagués fet referència a aquest aspecte.

Pel que fa referència a les competències dels ajuntaments, va en la mateixa direcció: salvaguardar que els ajuntaments de menys de vint mil habitants puguin mancomunar-se per formar una àrea bàsica i prestar els serveis que estableix aquesta Llei. Volem deixar clar que mantenim el criteri de desapoderament de competències als municipis, el criteri que aquest matí defensava el meu company de Grup, Joaquim Nadal: traspasar als consells comarcals un bon gruix de les matèries que són competència en serveis socials. No en repetim més, però queda patent del que estem dient l'aprovació de l'article 4, dels nivells de serveis socials que acaben vostès d'aprovar amb el vot en contra de tots els grups de l'oposició.

En el fons i en la forma vostès són molt conscients del que estan legislant. Si més no, com a exemple, senyor Codina, senyor conseller, vostè que està aquí, espero que em doni la raó. Els he de recordar les paraules que un i altre aquest matí han dit..., deien: «No és cert que retallin les competències dels ajuntaments. La Llei concreta els serveis mínims dels ajuntaments.» Atenció, senyors diputats, a l'ex-

pressió «serveis mínims». En tot cas, seran «serveis bàsics». Ens referim al primer nivell d'atenció al ciutadà; no són serveis mínims els que estem regulant, són serveis bàsics, i aquests serveis bàsics vostès els retallen. El que passa és que en la seva concepció parlen de serveis mínims i no és el mateix, senyor diputat; no és el mateix parlar d'un servei bàsic que d'un servei mínim. Reflexioni sobre aquesta qüestió i contesti'm si és que té un raonament adequat al que li estic plantejant.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Barenys. Esquerra Republicana de Catalunya té a l'article 20 dues esmenes que no han estat defensades, la número 86 i la 89. El senyor Bosch té la paraula per defensar-les.

El Sr. BOSCH: Gràcies, senyor president. Les dues esmenes fan referència i incideixen en el tema del principi de subsidiarietat i en el respecte de l'autonomia municipal. Es tracta, una vegada més, de deixar-ho clar i per escrit i present a la Llei. A l'esmena 86, quan parla dels acords o de la col·laboració entre els consells comarcals i l'ICASS demanem que s'hi inclogui la referència que diu «juntament amb l'àrea bàsica», perquè es puguin incloure en les negociacions i en aquestes col·laboracions.

I en l'esmena 89 demanem que s'hi inclogui que els consells comarcals puguin exercir, doncs, tot una sèrie de competències i funcions, etcètera, i deixant clar, també, a excepció d'aquells serveis singulars promoguts pels ajuntaments. I també vull agrair, doncs, l'esforç que ha fet abans el senyor Codina per donar-me una explicació a la..., per rebatre la meua esmena i, en tot cas, dir que no és qüestió d'alçada, simplement de tenir la informació de per què el Grup majoritari, doncs, vota en un sentit o en un altre.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bosch. Torn en contra? (Pausa.) El senyor Codina té la paraula.

El Sr. CODINA: Gràcies, senyor president. Primer, pel que fa referència a una proposta que ens feia des de la presidència d'acceptar les esmenes tècniques i les lingüístiques. En aquest sentit, senyor president, m'agradaria cridar l'atenció de la Mesa en el sentit que, les esmenes tècniques, el Grup de Convergència i Unió estem absolutament d'acord amb les proposades pels serveis de la cambra i, per tant, les votem favorablement. Però, de les lingüístiques voldríem deixar clar que en l'article 28..., no sé si toca ara, però com que vostè ha fet referència al conjunt, em permeto de dir que en l'article 28 no acceptaríem l'esmena proposada pels serveis lingüístics de la cambra perquè desvirtua, des de la nostra perspectiva, la proposta que feia el Projecte de Llei. I, per tant, llevat de tota la..., llevat d'aquesta, la resta de les propostes que fan els serveis de la cambra, els serveis lingüístics, doncs, hi estem d'acord, però pel que fa referència a l'article 28 no hi estem d'acord. És a dir, en tot cas, si s'ha de votar tot conjuntament, que quedés clar que aquesta del 28 l'hauríem de votar.

El Sr. PRESIDENT: No, és que en principi no es voten les esmenes de tipus tècnic...

El Sr. CODINA: ...perquè tradicionalment...

El Sr. PRESIDENT: ...es consideren incorporades si hi ha l'assentiment. Si no hi ha l'assentiment, doncs, llavors, evidentment, aquesta de l'article 28 no queda incorporada al Dictamen.

El Sr. CODINA: Molt bé, gràcies. Senyora Barenys, jo en aquest moment no puc recordar què és el que..., però gairebé estaria segur de dir-li sense equivocar-me, però no n'estic segur, què és el que ha dit el conseller aquest matí. Del que sí que estic segur és del que he dit jo: jo he parlat d'obligacions mínimes; és a dir, aquesta Llei el que fa és que obliga els municipis o els consells comarcals a tenir aquestes competències. D'altres, les pot tenir però no hi obliga. Jo, del que he parlat ha estat d'això, d'obligacions, no de serveis mínims, en cap cas. I si aquesta hagués estat la meva expressió, jo des d'aquest moment demanaria que es retirés —que sé que no ha estat així—, perquè la meva voluntat i el meu esperit en aquest tema el tinc molt clar. És a dir, he parlat —com deia— no de serveis mínims, sinó de les obligacions que aquesta Llei marca amb qui toqui; en aquests cas, doncs, amb els ajuntaments o els consells comarcals.

Les competències a què vostè fa referència, als consells comarcals, ho hem anat debatent a bastament, i jo li voldria cridar l'atenció, senyora Barenys, que en un d'aquests articles, a l'article 21, que vostè també hi té esmenes, recordi que hi hem incorporat una esmena del seu Grup, de vostè, l'esmena 33, que modifica, amplia, s'addiciona a l'article 21 i que jo tenia el convenciment que amb l'aprovació d'aquesta esmena, la 33, que s'incorpora a l'article, doncs, a vostè li podia donar satisfacció. Si no és així, com a mínim sí que m'haurà de reconèixer, doncs, que la transacció que hem fet conjuntament entre vostès i nosaltres, en molt bona part sí que ha d'aportar, doncs, pel que fa a l'article 21, una major tranquil·litat.

I, pel que fa a l'esmena d'Esquerra Republicana..., les esmenes d'Esquerra Republicana, senyor Bosch, li agraeixo que hagi interpretat quina ha estat la meua voluntat en la contesta anterior, però en aquest cas convindrà amb mi que estem..., d'alguna manera li hauria de repetir **no** els arguments de l'anterior esmena, però sí el conjunt de l'esperit de la Llei, i, per tant, no ho entengui com una manca de respecte, sinó senzillament per no ser repetitius i no cansar tant la cambra.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Codina. Procedirem ara a fer una tanda de votacions.

Esmenes a l'article 12, les socialistes, són les números 47 i 49, conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 22 vots a favor, 59 en contra i 3 abstencions.

Esmena del Grup Popular, la número 48.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 25 vots a favor, 60 en contra i 3 abstencions.

Esmena número 50, del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 27 vots a favor, 60 en contra i 4 abstencions.

Ara es vota l'article 12 segons Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 62 vots a favor, 31 en contra i 4 abstencions.

Passem a les esmenes a l'article 13. El Grup Popular té l'esmena 51.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 31 vots a favor, 62 en contra i 5 abstencions.

Esmena del Grup Socialista, la número 52.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 31 vots a favor, 63 en contra i 5 abstencions.

Esmena número 53, del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 31 vots a favor, 63 en contra i 5 abstencions.

Se sotmet ara a votació l'article 13, segons Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 13 ha quedat aprovat per 64 vots a favor, 31 en contra i 5 abstencions.

Passem a la secció quarta. Esmenes 54, del Grup Socialista, i 56, a l'article 14.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 27 vots a favor, 63 en contra i 4 abstencions.

A continuació se sotmet a votació l'article 14, segons Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 14 ha quedat aprovat per 64 vots a favor, 29 en contra i 8 abstencions.

Passem a l'article 15. Esmenes del Grup Socialista, números 58, 59 i 63.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 27 vots a favor, 64 en contra i 8 abstencions.

Esmena número 60, del Grup Popular. 60 i 62 –les dues són del Grup Popular.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 27 vots a favor, 64 en contra i 9 abstencions.

Passem ara a l'esmena número 61, d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 36 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

Ara se sotmet a votació l'article 15, segons Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 64 vots a favor, 33 en contra i 10 abstencions.

Passem al títol segon, capítol primer. Esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya, números 64, 65, 67, 68, 69, 74 i 75 –les altres estan retirades.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 37 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

Esmenes números 66 i 70, del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 30 vots a favor, 64 en contra i 6 abstencions.

Esmena del Grup Socialista, la número 71.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 37 vots a favor, 64 en contra i 6 abstencions.

Se sotmet ara a votació l'article 16, segons Dictamen, que no té esmena viva.

Vots a favor?

L'article 16 ha quedat aprovat per unanimitat.

Esmena 78, del Grup Popular, l'única que hi ha a l'article 17.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 37 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

Ara se sotmet a votació l'article 17, segons Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 104 vots a favor, 3 en contra i 10 abstencions.

L'article 18, que no té cap esmena per haver estat retirada l'única que hi havia.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article ha quedat aprovat per 64 vots a favor, cap en contra i 33 abstencions.

Esmena número 81, l'única que resta a l'article 19, del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 33 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

Es vota ara l'article 19, segons Dictamen.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquest article ha estat aprovat per 88 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions.

Passem a votar les esmenes a l'article 20. Esmenes socialistes número 82, 84 i 90.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 33 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

Esmenes del Grup d'Iniciativa, números 83, 87, 88 i 91.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 33 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

A continuació se sotmeten a votació les esmenes 86 i 89, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes dues esmenes han quedat rebutjades per 33 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

Se sotmet ara a votació l'article 20, segons Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 64 vots a favor, 27 en contra i 6 abstencions.

Passem a l'article 21, esmenes del Grup Socialista números 92, 93 i 94.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 33 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

Se sotmet a votació l'article 21, segons Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 64 vots a favor, 27 en contra i 6 abstencions.

Passem ara a la votació de l'esmena número 96, del Grup Socialista, a l'article 22.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 30 vots a favor, 64 en contra i 3 abstencions.

A continuació es vota l'article 22, segons Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article 22 ha quedat aprovat per 67 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions.

Passem al debat del capítol segon, article 23, esmena número 97, del Grup Popular. El senyor Ariza té la paraula.

El Sr. ARIZA: Gràcies, senyor president. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. ARIZA: Defensarem conjuntament les esmenes 97, 101, 112, 113, 114 i 115.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. ARIZA: Gràcies, senyor president. Les mesures de coordinació que preveu el Projecte s'han d'analitzar a la llum d'allò que disposa l'article 58.1 de la Llei 7/85, que limita les tècniques de coordinació interadministrativa determinades per la legislació autonòmica a una coordinació de naturalesa deliberant o consultiva. Cal recordar, per una altra banda, que l'article 59 de l'esmentada Llei només permet a l'autoritat autonòmica exercir les facultats de coordinació per tal de garantir la coherència general del sistema de serveis socials, la qual cosa té la finalitat de reduir el marge de discrecionalitat.

Aquesta part temàtica..., la incorporació de les esmenes del Grup Parlamentari Popular permetria inserir aquest Projecte de llei dins de l'esperit de la Carta europea d'autonomia local, sens perjudici de les competències legislatives de la Generalitat, ja que amb aquestes esmenes intentem garantir que els serveis socials siguin considerats com un element essencial de les competències municipals i respectar la garantia que la Constitució atorga als municipis per intervenir en règim d'autonomia en aquest àmbit material, en ajustar-nos als principis de la legislació sobre règim local en matèria de coordinació.

També obren les nostres esmenes la garantia que en el desenvolupament reglamentari de la Llei es tingui en compte la necessitat de promoure la participació dels municipis en els òrgans territorials dels serveis socials de la Ge-

neralitat, d'acord amb el mandat de la Llei 7/85, que exigeix tenir en compte els principis materials de respecte a l'exercici de les pròpies competències en règim d'autonomia, i de l'article 2, que propugna els ja invocats principis de descentralització o màxima proximitat de la gestió administrativa als ciutadans.

Per posar un exemple de la manca de voluntat política de fer efectiu el principi de cooperació, col·laboració i descentralització, diré que s'ha parlat molt de l'efectivitat del conveni com a instrument de cooperació interadministrativa i això és cert en el camp del que hauria de ser; el problema radica en la deslegalització de les condicions subjectives de la concreció d'aquests convenis, deixats a la posterior regulació reglamentària i, en definitiva, a l'arbitrarietat del Consell Executiu, per la qual cosa els ajuntaments no tenen cap garantia formal ni cap seguretat jurídica, ja que el departament competent modifica de forma unilateral, via reglament, les condicions dels esmentats convenis.

Ja sé que deu ser una pura casualitat, però les *ratios* de transferències de capital i de transferències corrents als municipis per part de la Generalitat, via convenis, tendeixen a afavorir de forma notòria els municipis governats per Convergència i Unió i discriminen els municipis governats per altres opcions polítiques. Si s'aprova aquest Projecte ens trobarem amb una onada de conflictes que agreujaran encara més la ja de per si greu manca de coordinació, cooperació i col·laboració entre els poders locals i la Generalitat de Catalunya, que, en definitiva, vindrà a empitjorar la qualitat dels serveis socials, objectiu que hauria de ser l'essència de la Llei en un context de crisi i d'increment de les necessitats objectives de prestació de serveis socials.

La realitat és que el Consell Executiu i l'actual majoria parlamentària han optat per la via de negar-se a la descentralització de l'Administració autonòmica, tant en el camp del benestar social com en qualsevol altre aspecte, per dues raons: primer perquè això implicaria una reducció de la seva capacitat d'instrumentalitzar els recursos públics en sentit partidista; i segon, perquè el fons ideològic del nacionalisme de l'actual majoria parlamentària desenvolupa un discurs i una política centralistes, intervencionistes i contraris al principi de l'autonomia local. El principi de descentralització dels serveis socials enunciat a la Llei de serveis socials i al primer i segon Pla de serveis socials de Catalunya no s'ha aplicat als municipis que tenen governs locals diferents de l'actual majoria parlamentària, i això, senyor Codina, és una realitat.

El resultat és que els ajuntaments de més de vint mil habitants, amb excepcions molt puntuals, es troben amb la càrrega financera d'assumir els serveis i establiments d'atenció primària i especialitzada que formen part de la xarxa bàsica d'utilització pública, però reben uns ajuts inferiors als rebuts pels centres gestionats pels consells comarcals o per alguns centres d'iniciativa social.

Les nostres esmenes d'aquest bloc temàtic pretenen també garantir la representació dels municipis dins dels consells regionals. A l'actual redactat del Projecte de llei els municipi-

pis no tenen cap representació directa, la qual cosa suposa perdre poder polític en relació amb el que tenen els organismes de gestió de serveis socials de les diputacions provincials.

La nostra esmena 112 afegeix una representació dels municipis que no constitueixen àrea bàsica pròpia en la gestió de l'àrea bàsica a què pertanyen, a l'objecte d'evitar que la seva veu no sigui escoltada quan aquests municipis siguin governats per majories diferents de les que governen els respectius consells comarcals.

La resta d'esmenes presentades a l'article 26 pretenen garantir aquesta participació dels municipis que, al costat dels consells comarcals i de la Generalitat, completen una tríade institucional de poders territorials competents en matèria de serveis socials.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ariza. El Grup d'Esquerra Republicana té l'esmena 98...

El Sr. CODINA: Senyor president, si m'autoritza m'agradaria contestar puntualment les esmenes que ha presentat el Grup Popular en aquest...

El Sr. PRESIDENT: Doncs, torn en contra, sí senyor. El senyor Codina té la paraula.

El Sr. CODINA: Gràcies, senyor president. Senyor Ariza, primer li volia anunciar que al bloc d'esmenes que vostè acaba de defensar n'hi ha una, la 101, que li oferim una transacció, amb l'esmena 101, que vostè coneix i que suposo que ens acceptarà. Ja he dit que tot aquest paquet, doncs, no només perquè en aquest punt hem trobat l'acord, i això millora el text, i a tots ens sembla que és bo i està en la línia del pacte que parlàvem aquest matí i aquesta tarda. La resta, vostè ha fet un discurs absolutament demagògic. Aquest matí ja l'ha fet; jo he pensat que bé, que era el torn de la totalitat i que justificava la seva intervenció per, a la vegada, poder justificar el vot que vostè presentava a la totalitat; ara, em sembla absolutament agosarat..., i si no digui'm quins: no ens diguin més que estem ajudant els municipis, els ajuntaments que tenen el mateix color que té el Govern de la Generalitat; no ho diguin d'una forma genèrica; digui'ns quins; digui'ns quins municipis que tenen el mateix color que té el Govern de la Generalitat han estat especialment ajudats. Vostè fa afirmacions en aquesta intervenció que em semblen que, una de dues, o han estat demagògiques..., i si aquest no és el cas no tinc cap angúnia a retirar-ho, a canvi que em puntualitzi quins són aquests municipis que han estat tractats diferentment dels altres senzillament perquè tinguin un color polític diferent.

I ha fet referència aquest matí i ara també a les diputacions provincials. Hi ha una llei —que jo suposo que vostè coneix— que en matèria de serveis socials els traspassos de les diputacions van passar als consells comarcals i al Govern de la Generalitat; mantenir el discurs de les diputacions, dels serveis socials de les diputacions, és coherent amb els seus plantejaments —sempre vostès han defensat les diputacions—, però, a hores d'ara, encara en aquest debat, tornar a treure-ho com a punt de referència, quan ja s'ha aprovat democràti-

cament per aquest Parlament una llei de traspassos de serveis socials als consells comarcals i a la Generalitat, em sembla absolutament excessiu.

Malgrat el to que he hagut d'emprar en aquest torn, que ha estat segurament diferent de tots els que havia fet al llarg del dia d'avui, no vull acabar sense tornar-li a agrair la possibilitat de la transacció entre l'esmena 101 de vostès i el text del Dictamen, perquè, per damunt de tot, el que ha de privar és la voluntat i el desig que aquest text surti al millor possible, i si pot ser al màxim consensuat, també.

I si aquesta és una aportació —petita, però ho és— a la millora del text, nosaltres, a més de pensar que és lògic i que és bo que així sigui, li torno a repetir l'agraïment per poder millorar el text en base a una esmena presentada per vostès.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Codina. El text d'aquesta esmena transaccional hauria d'arribar a la presidència. El senyor Ariza suposo que coneix aquesta esmena transaccional? (*Pausa.*) Està signada, o sigui que l'accepta. Retira la seva? (*Pausa.*) Molt bé.

La senyora secretària procedirà a la lectura d'aquesta transaccional.

La Sra. SECRETÀRIA PRIMERA: «Esmena transaccional entre el text del Dictamen, article 24, i les esmenes 99, d'Iniciativa; 100, del Grup Socialista; 101, del Grup Popular; 105, del Grup Socialista, i 106, del Grup d'Iniciativa...

La Sra. BARENYS: Perdó, senyor president. El Grup Socialista no ha acceptat aquesta transacció. Deu haver-hi un error.

El Sr. CODINA: Perdó, senyor president. Aquesta era una transacció que estava prevista i parlada amb els tres grups, en aquest cas —Iniciativa, Grup Socialista i el Grup Popular—, però és cert que a l'hora de concretar l'acceptació d'aquesta esmena transaccional ha estat exclusivament, i per això el meu agraiement al Grup Popular, i no a Iniciativa i al Grup Socialista...

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Es modifica el títol, suprimint el que fa referència...

El Sr. CODINA: La signatura també només és dels dos grups.

La Sra. SECRETÀRIA PRIMERA: Esmena transaccional entre el text del Dictamen, article 24, i l'esmena 101, del Grup Popular. Text proposat: «Sens perjudici dels mecanismes de coordinació que aquesta Llei estableix i els criteris a què es refereixen els articles 18, 19 i 20 de la Llei 26/1985, del 27 de desembre, de serveis socials, l'Administració de la Generalitat, els consells comarcals i els ajuntaments establiran convenis de cooperació per tal d'estendre de forma progressiva la cobertura territorial de la Xarxa Bàsica de Serveis Socials, d'acord amb les previsions dels plans d'actuació social.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora secretària. Correspon ara a Esquerra Republicana defensar la seva esmena, la número 98, a l'article 23.

El Sr. BOSCH: Sí, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Si en vol acumular alguna?

El Sr. BOSCH: Sí, acumulo les 98, 103 i 109, i les dono per defensades.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. (*Adreçant-se al Sr. Codina.*) Vol fer el torn en contra ara? (*Pausa.*) No? Molt bé. Doncs passem a l'article 24. Iniciativa per Catalunya té l'esmena número 99. La senyora Mayol té la paraula.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Jo agruparé, si m'ho permet, les esmenes 99, 102, 104, 106, 107, 108, 120, 125 i 126.

El Sr. PRESIDENT: Li ho permeto.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Les primeres... Vol que li ho repeteixi, que el senyor Codina no...? La 99, 102 i 104 jo les he agrupades perquè fan referència a dues idees que vull defensar conjuntament, però les vull defensar, o sigui que encara que sigui tard vull defensar-les, perquè és un tema que crec que és molt important. Fan referència al tema de la col·laboració amb els ajuntaments i fan referència al tema del finançament. Ho he volgut ajuntar perquè m'ha semblat que el tema dels convenis i el tema del finançament tenen molt a veure una cosa amb l'altra.

Jo el primer que voldria dir és que crec, i per nosaltres, pel nostre Grup Parlamentari el model de finançament en base a convenis és un model dolent, que porta arbitrietat, que porta manca de seguretat per part de les parts que l'han de signar –sobretot per la part que no té capacitat de decisió, en aquest cas els ajuntaments, perquè si no signen no tenen diners– i crec que hauríem de trobar fórmules de finançament a través de la Llei d'hisendes locals, a través del Fons de cooperació municipal, que permetessin, per un cantó, una major autonomia municipal i, per altra banda, que no hi haguessin discrecionalitats.

Dit això, en la conjuntura actual en què ens trobem ens sembla que seria bo que quan parla de col·laboració interinstitucional quedés dit de manera taxativa que la Generalitat farà convenis de col·laboració amb els ajuntaments, que garantis el fet que la Generalitat ho farà, perquè és fonamental per al finançament dels ajuntaments que això sigui així.

En aquest sentit voldria fer dues reflexions més: una, la primera és en base a unes declaracions que va fer el conseller –que penso que són desafortunades, senyor conseller– que tenen a veure amb el tema del finançament dels ajuntaments, vostè venia a dir que vostè sol defensava els interessos municipals i ho deia fent referència a un aspecte del Plan concertado, que crec que francament ratlla la demagògia. Li diré per què: vostè feia unes declaracions en un mitjà de comunicació gironí en les quals deia que: «Jo em trobo sol defensant-los», feia referència als ajuntaments, i deia: «Com es pot trobar lògic que el Plan concertado distribueixi una part del mòdul per comunitats autònomes en funció de la superfície de la comunitat?», i a partir d'aquí feia un discurs sobre què voldria dir això.

Senyor conseller, això, si no és mentida és faltar a la veritat, en part, perquè vostè sap millor que jo que la distribució del Plan concertado el 90% és per nombre d'habitants i un 10% restant es fa per diferents criteris –em penso que és un 2,5% per superfície de la comunitat, un altre percentatge

per la renda–, per tant dir que el Plan concertado el que fa és una distribució dels diners en funció de la distribució territorial, de la superfície de la comunitat és demagògic, senyor conseller.

En aquest sentit, el que li vull dir és que això és un criteri i és discutible; és a dir, el criteri del Plan concertado és un criteri i és discutible. Vostès l'han criticat però finalment l'han consensuat. El que nosaltres critiquem –i això té a veure amb el Projecte de Llei que defenso– té a veure amb el fet que a Catalunya perquè aquest fons es reparteixi no hi ha cap criteri objectiu, no hi ha cap criteri escrit, i jo no faré, no entraré a dir que vostès estan donant més diners als de Convergència o no els han donat més diners –no entraré a dir-ho perquè no en tinc proves i per tant no vull dir-ho–, però el que sí que li vull dir, senyor Codina, o vull dir a tots els diputats i diputades, i al senyor conseller, és que no hi han criteris escrits de com es repartiran aquests diners. És discutible el Plan concertado, però el que és evident és que aquí a Catalunya no hi han criteris escrits de com es repartiran aquests diners i per tant és possible la discrecionalitat, i, si més no, és possible una dinàmica infernal, que fa que cada negociació de conveni es converteixi en un estira-i-arroxa on els ajuntaments no tenen les mans lliures –i això vull que quedi molt clar–, els ajuntaments no tenen les mans lliures, perquè un ajuntament quan ha de prestar un servei i necessita diners per prestar-lo no té la capacitat i la llibertat per poder decidir en un moment determinat no firmar un conveni encara que sigui dolent, perquè sap que a continuació haurà de tancar el servei.

Per tant, el que hem de fer és buscar fórmules de finançament que permetin la llibertat per a ambdues parts. I en aquest sentit vull també fer referència a una altra reflexió que fa el senyor conseller i que no comparteixo –i també l'ha fet vostè aquest matí–, que és dir: «No cal que s'amoïnin, tanta preocupació pel finançament municipal, no cal que s'amoïnin. En definitiva, nosaltres ja els continuarem ajudant; ho hem fet sempre i ho continuarem fent.» Escolti, no és cap favor, eh?, això, que quedi clar!, perquè sembla que a vegades sigui una concessió, que la Generalitat continuarà ajudant els ajuntaments.

Aquí hi ha dues raons de base: una, perquè els serveis socials estiguin ben prestats és fonamental que l'Administració local els presti. I aquí, senyor Codina, deixi'm-li dir que abans, quan vostè ha fet l'argumentació aquella en contra del tema de la subsidiarietat, jo crec que se n'ha anat una mica de la mà; per què?, perquè per la seva lògica del que vostè ha expressat, que totes les estructures municipals, tots els serveis socials –perdó– estarien localitzats a un lloc i per tant això garanteix la subsidiarietat, per aquesta lògica portada a l'extrem no caldria ni que existís la Generalitat, ni que existís... Vostè imagini's que només existís l'Estat i que tingués oficines delegades en els territoris; evidentment, qualsevol servei s'ubica en un territori, però la capacitat de decisió sobre el servei, la planificació, tot això és molt important que estigui a nivell primari, a nivell d'ajuntaments. No ens argumenti el principi de subsidiarietat a partir de la

ubicació d'una oficina en un municipi, perquè —hi insisteixo—, arribat a l'absurd, no caldria que hi hagués Generalitat, bastaria que el Ministeri d'Afers Socials ubicés una oficina de l'atenció primària a l'Ajuntament de Barcelona o a l'Ajuntament de Lleida.

Per tant, la idea —i tornant al finançament—, la idea aquesta que la Generalitat ha de finançar els ajuntaments parteix de la idea que és bo que els ajuntaments facin els serveis socials, els prestin, i la Generalitat té l'obligació, com a administració autònoma, de donar aquests diners.

Per altra banda, vostès saben millor que jo que el finançament dels ajuntaments en aquests moments és caòtic i jo només tinc unes dades —i acabaré aquí, perquè no els vull cansar—, dades publicades per vostès, per la Direcció General de l'Administració Local. Quan es fa una anàlisi comparativa amb els països d'Europa del nivell, diguem-ne, dels diners que tenen els ajuntaments, quina part prové dels impostos locals i quina part prové dels impostos de l'Estat o de les comunitats autònomes, les dades són absolutament il·lustratives. En països —i els parlo, no faig demagògia, els estic posant els exemples dels països que tenen unes diferències menys grans amb nosaltres—, a Dinamarca, dels diners dels ajuntaments, el 49% prové dels impostos locals i el 49% prové dels impostos de l'Estat i de les comunitats autònomes; a Gran Bretanya, els impostos locals són el 29% dels diners i els impostos redistributius, els de l'Estat, són el 45%; a Alemanya els impostos locals són el 21%, els redistributius són el 45%; a França, que és el cas més proper i per tant més dolent per comparar, els impostos locals són el 45%, els impostos que li vénen de l'Estat són el 35% del seu finançament: a casa nostra l'any 90 els impostos locals són el 51% i les transferències de l'Estat i de la Generalitat són el 24%. Estem parlant de deu punts per sota de França i vint punts per sota d'Alemanya i d'Anglaterra. És a dir, dels diners que tenen els ajuntaments a França, Alemanya i Anglaterra tenen vint punts més per sota de diners que els vénen de l'Administració autònoma i de l'Administració de l'Estat.

Per tant, estem davant d'una distribució injusta dels diners i això ho hem dit; hem parlat del 25, 25,50 —en això ja hi hem insistit— i per tant que en aquestes circumstàncies vostès, per exemple, hagin d'ajudar en l'atenció primària és evident, és una necessitat i no pot ser expressat per vostès com una concessió, com un favor; no pot ser expressat així.

Perquè jo els diré més. Si arribéssim al 25, 25,50, nosaltres no estaríem demanant aquí que els ajuntaments tinguessin un ajut per a l'atenció primària; no, perquè és una competència pròpia i l'han d'exercir i l'han de finançar. El que no podem fer, el que no podem fer és, amb l'actual distribució del finançament local, això deixar-ho així.

I per acabar, una referència que feia vostè abans, quan parlàvem dels districtes, quan parlàvem de l'organització municipal. Té raó, a Anglaterra hi ha molts menys municipis que aquí, però a Londres —a Londres— hi ha em penso que són trenta-cinc districtes que gestionen els serveis socials especialitzats. Cada districte agafa entre 100.000 a 300.000

habitants; per tant el que diem nosaltres és que ciutats com Sabadell, com Hospitalet, com Badalona, com Barcelona, tinguin funcions de província. Això és la idea que defensem. Ja sóc conscient, ja, que a Anglaterra els municipis són molt més grans.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol.

La Sra. MAYOL: Perdó, senyor president, em queda defensar una esmena, que la volia defensar a part, que és el tema de la col·laboració interdepartamental. És l'esmena 108.

Aquí la idea fonamental, jo crec que la podríem recollir, perquè és una esmena que del que parla, en definitiva, és de la idea de dir que moltes de les necessitats de la població són integrals i per tant cal fer programes interdepartamentals per donar-hi resposta. En això hi estaran d'acord, perquè el mateix programa de vostès de la immigració, el programa de la pobresa que suposo que aviat tindrem, el programa d'infància, és a dir que hi ha molts programes que requereixen la col·laboració interdepartamental. L'únic que fa aquest article és posar a la Llei això, és dir que les administracions públiques, per resoldre de manera integral les necessitats de la població segons llurs competències, realitzaran programes interdepartamentals.

La volia defensar a part, perquè és una altra lògica.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. El Grup Socialista, esmena número 100.

La Sra. BARENYS: Sí, senyor president. Defensaré les 100, 111, 116 i 145, als articles 24 i 26; més ben dit, l'esmena 100 la dono per defensada, donat que el text, degut a la transacció que s'ha signat entre el Grup Popular i Convergència, ha canviat de sentit, i manifestar a la vegada públicament —ara que tinc el torn— els motius pels quals nosaltres no hem acceptat aquesta transacció.

El senyor portaveu, el senyor diputat ja ho sap. Nosaltres en aquest article estàvem convençuts, creïem, esperàvem que qui s'havia d'obligar moralment era la Generalitat, a establir convenis, però aquesta esmena transaccional obliga a establir convenis a la Generalitat, als consells comarcals i als ajuntaments amb un terme de reciprocitat o d'igualtat. No tenen, les tres administracions, el mateix nivell de responsabilitat —ara mateix ho estava dient la senyora Mayol—, estendre la xarxa de serveis socials a tots les administracions de Catalunya, a tot el territori de Catalunya és, per sobre de tot, competència de la Generalitat i responsabilitat de la Generalitat, i també de les altres administracions, però hi ha qui té més responsabilitats que altres i en aquest cas és el Govern de la Generalitat, i per això aquesta esmena transaccional que ens presentaven no ens semblava degudament adequada al que nosaltres proposàvem en la nostra esmena.

Pel que fa a les esmenes 111, 116 i 145, que fan referència als consells regionals i que es crea un òrgan paritari de col·laboració, nosaltres fèiem una esmena en el sentit que no ens semblava adequat crear un òrgan de col·laboració, perquè això té un significat voluntarista, és a dir, no estableix la

col·laboració voluntària, ni deures, ni responsabilitats efectives. Aleshores, les nostres esmenes anaven orientades a mantenir i millorar els òrgans de participació existents en el Sistema Català de Serveis Socials, i és per això –i crec que el senyor Codina hi estarà d'acord i podria acceptar la nostra esmena– que ens remetem a la Llei 26/85, de serveis socials, que en els articles 14 i 15 crea el Consell General i els consells locals de participació de serveis socials i n'estableix les seves funcions; fem referència, a la vegada, a la participació en el Consell General de l'ICASS, regulat també per la Llei 12/1983, fent també extensiva la participació en aquest als organismes locals.

L'esmena 145, a la vegada, modifica la representació en aquest Consell General de l'ICASS i, així mateix, les seves funcions.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Barenys. Li agrairia, senyora Barenys, que em digués què passa amb la 105, del seu Grup.

La Sra. BARENYS: Senyor president, ho vaig a mirar.

El Sr. PRESIDENT: És a l'article 24.

La Sra. BARENYS: La dono per defensada, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs, defensada queda. Torn en contra, el senyor Codina.

El Sr. CODINA: Sí, senyor president, gràcies; molt breument. Accepto –vaja, accepto, entre altres coses, perquè no tinc altre remei– les explicacions que ens fa la senyora Barenys, el perquè no ha acceptat la proposta de l'esmena transaccional, però sí que m'agradaria, ja que ella ha fet el comentari..., el text, el que deia és que «l'Administració de la Generalitat *podrà* fer convenis», i vostès, tots els grups, havien presentat esmenes en la línia d'obligar que la Generalitat fes convenis amb els ajuntaments i amb els consells comarcals. Nosaltres, a la vista..., és a dir, en una primera instància, i quan ja en el text posàvem «podrà», és que hi havia una voluntat d'arribar a convenis –de fet, ja fa anys que s'estan fent–, i la voluntat hi era, però sí que semblava que podia garantir més aquest esperit amb el fet d'obligar. Però no per això podem deixar passar per alt que aquesta obligació de convenir no ha de ser només entre la Generalitat i un ajuntament, o entre la Generalitat i un consell comarcal, sinó que creiem que l'hem de fer extensiva a la possibilitat que siguin els mateixos ajuntaments, entre ells mateixos, que conveniïn, o un consell comarcal i un ajuntament.

D'aquí la nostra proposta de la transacció, i suposo que, tot i que no recollia exactament l'esperit que vostès pretenien en les seves esmenes, sí en bona part, i així el Grup Popular ho va reconèixer i va acceptar aquesta esmena.

Per a la resta, li voldria dir, a la diputada Mayol, que, l'esmena 115, la hi acceptarem perquè..., perdó... (*remor de veus*), perdó, la 108, sí que la hi acceptarem; és la que fa referència a la col·laboració interdepartamental. És una proposta que nosaltres, el Grup de Convergència i Unió, ens havíem plantejat de poder-la acceptar en el tràmit de comis-

sió; després, per raons internes, doncs, ho vam deixar fins avui, a la discussió del plenari, i li diria que no només pel fet de la seva defensa, que és òbvia amb l'explicació, sinó perquè aquesta decisió ja la teníem presa, ara, en aquest moment, la votarem a favor i, per tant, donarem resposta, una vegada més, a una de les peticions que se'ns fa des d'un dels grups de l'oposició.

I, a la senyora Barenys, dir-li que jo crec que alguna de les prevencions que ella té en les esmenes que acaba de fer, la Llei 8, la Llei de serveis socials, ho recull a bastament, i potser no s'ha dit massa, però la Llei que estem discutint al llarg del dia d'avui és una llei que és conseqüència de la Llei de serveis socials, i, llavors, repetir textos i idees que ja estan en la Llei marc, doncs, en una llei administrativa com aquesta, que el que fem és la descentralització, no cal repetir-ho.

Per aquesta raó, no votarem a favor cap altra de les esmenes defensades pels grups que han intervingut suara, però sí que ho farem, hi insisteixo, en l'esmena d'Iniciativa per Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Codina.

Passem a l'article 27, capítol tercer. Esmena 117, del Grup Socialista.

La Sra. BARENYS: Sí, senyor president: la 117, la 118, la 123 i la 124.

L'esmena 117 recull el que estableixen dues lleis anteriors sobre finançament de l'Administració de la Generalitat –la Llei 26/85 i la Llei 12/1983, d'administració institucional de la sanitat, l'assistència i els serveis socials. No té cap més objectiu, aquesta esmena, que fer referència al que està legislat i que pràcticament és coincident amb l'article 27.

Per altra part, l'esmena 118 substitueix la que havíem presentat..., és a dir, l'esmena 118 està substituïda per una altra esmena presentada subsegüentment al Dictamen del Consell Consultiu, i la 123 i la 124, conjuntament, van orientades a millorar el finançament de les administracions locals.

Hem de dir amb claredat que el que pretén la Llei, sota el nostre criteri, és debilitar –per no dir escanyar– les administracions locals, deixant-les responsables úniques del finançament dels serveis socials de competència obligatòria. En aquest sentit, volem destacar l'informe del Consell Consultiu, que avala aquesta esmena de supressió del segon paràgraf d'aquest article, en tant que presenta dubtes interpretatius i que, per raons diverses que s'exposen en el Dictamen, com en el principi d'autonomia local i la suficiència financera dels ens locals, no es pot entendre que qualsevol ajuntament de més de vint mil habitants resti obligat a finançar qualsevol servei social que estigui per sobre dels mínims legals establerts. Per tant, als municipis –diu el Consell Consultiu– només se'ls pot exigir el finançament de les competències disposades als articles 8.1 i 9, en relació amb l'article 4 –que parla dels nivells d'atenció– del Projecte de llei que estem discutint.

La fórmula financera que nosaltres proposem a l'esmena 123 és coincident amb la dels altres grups parlamentaris. Es-

taríem d'acord amb la fórmula..., estem d'acord i defensem la fórmula que la senyora Mayol acaba de defensar també, la fórmula del 25-25-50, és a dir, que la Generalitat ha de finançar els dos terços del cost dels serveis socials d'atenció primària i el cost total de l'atenció secundària. Creiem i defensem que l'Administració de la Generalitat ha d'ésser corresponsable del desenvolupament del Sistema Català de Serveis Socials, que per això en té competència exclusiva.

L'esmena 124 estableix un nou punt, en què es proposa que en els pressupostos estiguin consignades les transferències als ens locals amb claredat, a la vegada que s'estableixi la fórmula de conveni de cooperació entre les parts, per a un major control i regulació del desenvolupament del sistema públic de serveis socials.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Barenys. Pel Grup Popular, l'esmena 119, a l'article 28, la vol defensar la senyora Montserrat?

La Sra. MONTSERRAT: Bé, senyor president, aquesta, la dono per defensada, mentre espero el meu company, que ha sortit un momentet d'aquells i torna a venir de seguida.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Vol fer torn en contra el senyor Codina?

El Sr. CODINA: Sí, gràcies, senyor president. Primer, per dir a la diputada Barenys que, efectivament, hi ha una esmena del Grup Socialista a l'article 28, subsegüent al Dictamen del Consell Consultiu, i que ja anuncio en aquest moment que, encara que no siguem a l'article 28, però com que s'hi ha fet referència, que la votarem favorablement, i, per tant, quedarà incorporada sense més.

Amb això li voldria afegir només dues coses, senyora Barenys. Pel que fa a l'esmena 124, que m'ha cridat una mica l'atenció –vostè l'ha passat amb una certa brevetat, pel damunt, cosa que li agraeixo jo i suposo que li agraeixen la resta de components d'aquesta cambra–..., però diu: «A aquest efecte, l'Administració de la Generalitat i les diputacions catalanes disposaran, en els respectius pressupostos...» Tornem a insistir en el tema de les diputacions, quan en qüestions de serveis socials està clar que la Llei de traspàs, doncs, agradant o no, o no sé si vam fer-ho bé o malament, però, en qualsevol cas, les competències en serveis socials, ja no les tenen les diputacions, les té la Generalitat.

I després sí que vull entrar en un tema que la diputada Mayol ha tret en una de les seves intervencions, i la diputada Barenys també ara, en el tema del finançament, amb aquesta proposta del 25-25-50. Escoltin, tant de bo poguésser així, però no per als ajuntaments, també per a la Generalitat. És a dir, qui ha de –i vostè ho sap perfectament– fer el primer pas en tota aquesta història no és el Govern de la Generalitat, és el Govern de l'Estat, que ha de definir d'una vegada i per totes com s'han de finançar els ajuntaments, que és d'on va sortir la idea originària que els finançaments d'aquests tipus vinguin donats el 50% de l'Estat, el 25% de la Generalitat i l'altre 25% del mateix municipi. Això, per una banda.

I, per altra banda, és clar, si el que estem fent és aprovar una llei que obliga en uns aspectes concrets els ajuntaments, en altres els consells comarcals, en altres la Generalitat, dir: bé, obliga que facin aquest servei, però, per si de cas, que la Generalitat, en aquest servei que és obligatori que el faci l'ajuntament, que pagui el 25%. Això, no sé com ho poden defensar; és a dir, ho han defensat i ho han explicat, però a mi em sembla que no es pot explicar massa. És a dir, quan un servei és obligatori que el faci l'ajuntament, en aquest cas, o un consell comarcal –és igual, qui li toqui–, per què hem d'exigir d'una altra administració que hi faci una col·laboració, que hi faci una aportació? Perquè són obligatoris! És a dir, la Llei de règim local de Catalunya, la Llei municipal i de règim local de Catalunya, per una banda, i altres lleis sectorials marquen obligacions, per exemple, als municipis, molt puntuals i concretes, i vol dir que han de tenir les assignacions corresponents per poder dotar aquests serveis que són obligatoris. Si, a sobre aquests serveis que són obligatoris, hem de recórrer a d'altres administracions..., a la Generalitat o a l'Estat, al que sigui, és igual, però hem de recórrer a altres administracions perquè ho subvinguin, no té massa sentit que fossin obligatoris; hauria de ser un obligatori molt circumstancial –per una banda. I, per altra banda, això que jo els deia aquest matí: si governar vol dir prioritzar, com a mínim el que hem de prioritzar, assegurar, és allò que és obligació d'una de les administracions. Per tant, voler transmetre aquest missatge que tots els serveis, del tipus que siguin –tal com deia la diputada Barenys i vostè també, senyora Mayol–, encara que siguin d'atenció primària i, per tant, de responsabilitat dels ajuntaments, que també siguin subvinguts per la Generalitat o per l'Estat o per una altra administració –no és que em vulgui treure les responsabilitats de sobre, sinó per concepte–, em sembla que no lliga massa. El que siguin serveis obligatoris, allò que és obligació que facin els ajuntaments –no mínims: els obligatoris–, que en tingui la responsabilitat qui li toqui, però no demanem, al damunt, que d'altres administracions, que prou escadusseres van, aportin allò que forma part de les obligacions d'administracions de rang inferior.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Codina. (*El Sr. Ariza demana per parlar.*) Sí, el senyor Ariza ara té la paraula per defensar les esmenes a l'article 28 i següents.

El Sr. ARIZA: Gràcies, senyor president. Disculpi'm, senyor president, degut a l'última imputació que m'ha fet el senyor Codina, i donada la meua sensibilitat, he hagut de sortir a prendre una mica d'aire un moment per reposar-me. (*Remor de veus.*) En qualsevol cas, senyor president, m'agradaria defensar conjuntament les esmenes 119, 121 i 127, referides al finançament.

Senyor Codina, jo ho sabia, eh?, sabia que vostè m'ho diria, sabia que vostè acabaria dient-me que el meu discurs era demagògic i que vostè, amb mi, canviaria el seu to. Ja m'ho esperava. Jo li diré, respecte a les imputacions que vostè m'ha fet, diverses coses: primer, ja he demanat la llista, perquè vostè la tingui; segon, pregunti, en qualsevol cas, faci

unes quantes preguntes als alcaldes de Sabadell, de Cornellà, de l'Hospitalet..., i li donaré una llista una mica més llarga perquè en tingui una petita mostra.

D'altra banda, senyor Codina, és en vostè en qui recau la càrrega de la prova; no és en mi, és en vostè. Agafi la relació de les subvencions que vostès donen, facin la divisió entre els habitants de cada població i veurà quins municipis estan vostès afavorint; és molt fàcil, senyor Codina.

En qualsevol cas, em recorda molt la història, que vostè segurament coneixerà...

El Sr. PRESIDENT: No consumeixi el torn de rèplica, senyor Ariza. Acabi l'argumentació.

El Sr. ARIZA: Segurament no és bo que jo l'expliqui en aquest moment. Gràcies, senyor president.

En la seva intervenció en el debat —senyor Codina, al final jo li contaré aquesta història— de política general del 25 de setembre del 91, el molt honorable president de la Generalitat afirmava que cal avançar pel camí de la suficiència i de l'autonomia financera. Són paraules que estic ben segur que tots compartim plenament: el finançament és una qüestió clau per a garantir els drets dels ciutadans i la prestació de serveis bàsics per part de l'Administració, sigui el finançament de la Generalitat, sigui el finançament dels municipis.

Nosaltres entenem que el compromís polític del president de la Generalitat en defensa de la suficiència financera de la Generalitat, al qual donem el nostre ple suport, només té sentit i és coherent si a més a més comporta un compromís en la mateixa direcció pel que fa al finançament dels municipis. Entenem que cal garantir un finançament suficient dels serveis socials prestats pels municipis, per dues raons. Primera, perquè la vertebració en diversos nivells de les prestacions socials, que ha de respondre al mandat 3 del capítol 2 del Pla d'actuació social vigent, només pot garantir-se si els municipis disposen dels recursos financers adients, i així els principis de descentralització i desconcentració impliquen descentralitzar i desconcentrar els recursos pressupostaris, com a més a més reclama reiteradament el president de la Generalitat en relació amb Estat. I segona, perquè aquest Projecte de llei, a la pràctica, suposa que les administracions municipals rebin un sobrecost pel que fa a serveis primaris i una forta retallada competencial pel que fa a serveis no primaris, tant pel que fa a l'ampliació d'uns com a la reconversió dels altres.

Tot això comporta un increment de les despeses sense que en el Projecte de llei es contingui una correspondència financera adequada. Aquest Projecte de llei, per la via de deslegalitzar i passar a l'àmbit reglamentari del Consell Executiu els models de participació dels pressupostos de la Generalitat en el finançament dels serveis socials locals, deixa les corporacions municipals en una situació de clara indefensió, sense cap seguretat jurídica i escull per als municipis la via de l'establiment d'un model de finançament extern.

Cal establir amb claredat quines són les obligacions financeres de cada administració i, a més a més, complir-les,

en lloc de fomentar un increment de les despeses corrents de les corporacions locals en haver d'assumir un servei sense cap previsió de com s'hauran de finançar, tenint com a únic recurs el dèficit i l'endeutament financer.

No es pot, per la via dels fets consumats, imposar als municipis de més de vint mil habitants incrementar els seus pressupostos de despesa corrent i inversió per atendre els nivells de prestació social determinats pel Projecte de llei en matèria de serveis socials primaris, sense tenir en compte quin és el seu estat financer real.

Una cosa és la competència obligatòria de prestar uns determinats serveis i una altra molt diferent és creure que aquests serveis poden complir-se efectivament amb l'actual model de finançament local. Això és impossible. Entenem que només per la via d'una participació de les corporacions locals als ingressos de la Generalitat, que concretament en la nostra esmena 121, pot evitar-se un trencament dels equilibris financers dels municipis o l'incompliment de la Llei per insuficiència financera. Per això demanem que la Generalitat financi fins als dos terços el cost dels serveis socials d'atenció primària i el cost total de l'atenció de segon nivell, que poden assumir consells comarcals i municipis mitjançant convenis de cooperació interadministrativa, d'acord amb els estàndards de prestació de serveis socials que es deriven dels plans d'actuació. Exigir a les corporacions municipals en un context de restricció de la despesa i la inversió que incrementin la seva despesa amb nous serveis, quan de fet ja pateixen una greu insuficiència de pressupostació pel que fa als serveis primaris actuals, és tant com manifestar obertament la voluntat del Consell Executiu que la Llei no es pugui complir, perquè la capacitat tècnica demostrada pels municipis per prestar serveis socials no es tradueix en la necessària assignació de fons.

Per aquestes raons, pretenem amb les nostres esmenes que es garanteixi la prestació de tot un seguit de serveis que formen part dels serveis primaris, per tal d'evitar una situació d'impossibilitat material de compliment de la nova legislació per part d'unes corporacions locals ofegades per les càrregues financeres del seu deute i per l'increment de les despeses corrents.

Finalment, el Grup Parlamentari Popular és contrari a la introducció indeterminada de contraprestacions econòmiques als usuaris dels serveis socials quan puguin representar una discriminació per raons econòmiques en l'exercici d'uns drets que en principi han de tendir cap a la universalització.

No refusem, però, l'aplicació d'aquestes taxes, tal com hem manifestat en la defensa de l'esmena a la totalitat, quan les persones afectades puguin pagar per elles mateixes o quan les pròpies famílies puguin assumir-les, però volem deixar molt clar —i aquest és el sentit de la nostra esmena— que en cap cas la manca de recursos hauria de ser un element —no «hauria de ser»—, serà un element de discriminació ni el pagament de les taxes d'obtenció de privilegis en relació amb els ciutadans que no les paguin.

Per una altra banda, d'acord amb els informes de la Sindicatura de Greuges en aquesta matèria, introduïm en aques-

ta esmena una limitació a aquestes taxes en relació amb la pensió o ingressos econòmics de les persones beneficiàries en la línia d'evitar que l'Administració pugui apropiar-se'n del 100% d'aquests, tal com va proposar, malauradament, una disposició de la Conselleria de Benestar Social.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ariza. Per acabar amb les esmenes a l'article 28 només resta la 122, d'Esquerra Republicana de Catalunya. El senyor Bosch té la paraula.

El Sr. BOSCH: Gràcies, senyor president. Seré breu, tot i que el tema és important, però, de totes maneres, el que puc dir —o de fet el contingut de la nostra esmena 122— ja ha estat rebut pel ponent del Grup de la majoria i, per tant, em sembla que no val la pena entrar una altra vegada en discussió. Només vull deixar clara, en tot cas, la nostra postura i reafirmar el que ja he dit aquest matí en l'esmena a la totalitat, que som nosaltres partidaris del principi que cada institució s'ha de fer càrrec de les despeses dels serveis que presta, això com a principi general, però que també hem de ser conscients de la realitat econòmica i de la realitat financera dels ajuntaments de Catalunya i que, per tant, cal que hi hagi una ajuda, una col·laboració de les institucions superiors —en aquest cas, del Govern de la Generalitat— per poder tirar endavant tots els serveis socials que cal prestar. Per tant, en l'esmena proposem una sèrie de mesures d'emergència que inclouen aquest 50% que el senyor Codina ha blasmat abans, del 50% del cost de l'atenció primària i la totalitat del cost de l'atenció de segon i tercer nivell; tot i així, també, proposem en el mateix text de l'esmena un text, un últim paràgraf en el qual deixa clar que això és un finançament transitori que s'allargarà fins que existeixi una millora substancial en el finançament municipal dels ajuntaments catalans.

També per aprofitar que tinc el torn de paraula, defensar, o en tot cas retirar, més ben dit, l'esmena 130, que en aquests moments no coincideix amb el text de la ponència. L'esmena 130, a l'article 29, demana la supressió de l'apartat segon. Aquest apartat segon ha estat redactat de nou, em sembla, o modificat a partir del treball en ponència i en comissió; per tant, aquesta esmena no té lloc. En tot cas, la nostra postura també ja ha estat manifestada al matí sobre el cobrament, la possible contribució dels usuaris del manteniment dels serveis i, en tot cas, el nostre posicionament, en aquests moments, serà d'adhesió a alguna de les esmenes d'altres grups d'aquesta cambra.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bosch. Torn en contra, el senyor Codina.

El Sr. CODINA: Gràcies, senyor president. El senyor Ariza feia una referència al torn de rèplica anterior; jo no vull tornar-hi a entrar, només recordar-li una cosa: vostè diu: «Ja sabia que vostè m'acusaria de demagog gratuït.» No sé per què podia saber-ho. No hi ha hagut res premeditat, en absolut. També li he dit, i li ho recordo, que si vostè em demostra que el tractament que ha tingut, el tractament de la

Generalitat ha estat, com vostè diu, en funció del color polític, jo li ho retiro, ja li ho he dit i li ho mantinc.

Pel que fa..., som al capítol de finançament i pel que fa als costos hi han hagut propostes diverses, hi han hagut propostes... Ara el senyor Ariza, en nom del Grup Popular, ens parlava dels dos terços en l'atenció primària; abans la diputada Barenys, la diputada Barenys, concretament, ens parlava 25-25-50 i ara finalment el diputat Bosch ens parla del 50%; és a dir, és clar que hi ha una diversitat de criteris en aquesta qüestió i que jo mantinc que el Grup de la majoria pensa que aquells serveis que són obligatoris els costos han d'anar en funció de cadascú.

Senyor Ariza, a l'article 29 hi ha una esmena que nosaltres demanem a la presidència, concretament l'esmena 127, demanarem a la presidència que es voti separatament els punts 3 i 4, perquè donen satisfacció a una proposta que fèiem des del Grup de la majoria, una transacció que li oferíem al Grup Popular i als altres Grups, que preocupats perquè hi hagués la garantia absoluta que a la gent que no pugui pagar això no li sigui un problema per poder accedir als serveis, però també amb el benentès que els textos que se'ns proposaven eren molt més amplis que no pas el que el Grup de Convergència i Unió estàvem disposats a transaccionar, la fórmula correcta ens sembla que és per poder incorporar aquesta part de la seva esmena que enriqueix el Dictamen i que nosaltres hi estem d'acord, demanarem la votació separada dels apartats 3 i 4 de la seva esmena, que anuncio que els votarem favorablement i això permetrà poder-ho incorporar en la Llei; un aspecte que preocupava tots els Grups de l'oposició i també el Grup de Convergència i Unió.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Codina. Passem a les votacions dels articles 23 fins al 28.

Esmena del Grup Popular, número 97, a l'article 23.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 3 vots a favor, 61 en contra i 20 abstencions.

Esmena número 98, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 22 vots a favor, 62 en contra i 2 abstencions.

Es vota ara l'article 23, segons Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 23 ha quedat aprovat per 64 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions.

Passem a les esmenes a l'article 24; esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya, números 99, 104, 106 i 107.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 26 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

Esmenes del Grup Socialista a l'article 24, que són la número 100 i la 105.

Vots a favor?

(La Sra. Mayol demana per parlar.) Sí?

La Sra. MAYOL: Jo voldria votació separada de la 105.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, primer votem la 100.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 26 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

La 105.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 20 vots a favor, 63 en contra i 7 abstencions.

Ara es vota l'esmena transaccional a la 101, del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions.

Aquesta transaccional ha quedat aprovada per 67 vots a favor, cap en contra i 22 abstencions.

Ara es vota l'article 24, segons Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 24 ha quedat aprovat per 63 vots a favor, cap en contra i 26 abstencions.

Ara, es vota l'article... No, l'esmena 108, que és un nou article.

Vots a favor?

Aquesta esmena ha quedat aprovada per unanimitat.

Es vota ara l'esmena 109, a l'article 25, esmena d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 7 vots a favor, 63 en contra i 19 abstencions.

Es vota ara l'article 25, segons Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 84 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions.

Passem a les votacions de l'article 26.

Esmena 110, del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 22 vots a favor, 63 en contra i 4 abstencions.

Se sotmeten a votació ara les esmenes del Grup Socialista en aquest article, que són la 111 i la 116.

Vots a favor?

La Sra. MAYOL: Senyor president, perdó...

El Sr. PRESIDENT: Sí.

La Sra. MAYOL: Jo voldria demanar votació separada de la 111.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

Doncs, primer votarem la 111.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 15 vots a favor, 63 en contra i 11 abstencions.

Es vota ara la 116.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 27 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

A continuació, se sotmeten a votació les esmenes 112, 113, 114 i 115, del Grup Popular.

La Sra. MAYOL: Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Sí?

La Sra. MAYOL: Jo voldria votació separada de la 113 i 115, si us plau.

El Sr. PRESIDENT: Que poden anar conjuntament?

La Sra. MAYOL: Sí.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, es voten la 113 i la 115.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 24 vots a favor, 63 en contra i 8 abstencions.

Ara es voten les números 112 i 114, conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 21 vots a favor, 63 en contra i 5 abstencions.

Se sotmet ara a votació l'article 26, segons Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 26 ha quedat aprovat per 63 vots a favor, 6 en contra i 21 abstencions.

Article 27. Esmena 117, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 27 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

Ara es vota l'article 27, segons Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 63 vots a favor, cap en contra i 27 abstencions.

Passem ara a les votacions de l'article 28. En primer lloc, esmenes del Grup Popular, 119 i 121.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 22 vots a favor, 63 en contra i 5 abstencions.

Esmenes del Grup Socialista números 118, 123 i 124.

La Sra. BARENYS: Senyor president, l'esmena 118 queda substituïda per la posterior al Dictamen del Consell Consultiu; tingui-ho present.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

Doncs, votem només la 123 ara.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 28 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

Ara es vota l'esmena 119 bis, que és del Grup Socialista, que és conseqüència del Dictamen del Consell Consultiu.

Vots a favor?

Aquesta esmena ha quedat aprovada per unanimitat.

Es voten ara les esmenes del Grup d'Iniciativa, 120 i 125 i 126.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 28 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

Se sotmet ara a votació l'esmena 122, d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 25 vots a favor, 63 en contra i 3 abstencions.

Se sotmet ara a votació l'article 28, segons Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article 28 ha quedat aprovat per 63 vots a favor, 28 en contra i cap abstenció.

Fins demà a les deu del matí, se suspèn la sessió.

(Són dos quarts de nou del vespre i dotze minuts.)

PUBLICACIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Constitució Espanyola

Barcelona 1988. 2.ª edició ISBN: 84-500-9376-7

Preu: 150 pta. 17 x 11 cm, 88 pàg.

Text de la Constitució Espanyola, aprovada per les Corts Generals de l'Estat el 31 d'octubre de 1987, amb un índex final de títols i de capítols.

Constitució Espanyola. Estatut d'Autonomia de Catalunya. Reglament del Parlament de Catalunya

Barcelona 1990. 5.ª edició ISBN: 84-393-2176-7

Preu: 1.050 pta. 15 x 9 cm, 488 pàg.

Volum de petit format que aplega tres documents legislatius bàsics: la Constitució Espanyola, l'Estatut d'Autonomia de Catalunya i el Reglament del Parlament de Catalunya. A cada document s'afegeix un índex analític ordenat alfabèticament, on cada terme, a més de remetre al lloc del text legal on figura n'explica el contingut i es relaciona amb tot el context jurídic que implica.

Declaració Universal dels Drets Humans

Barcelona 1988. 3.ª edició

Preu: 80 pta. 17 x 11 cm, 22 pàg.

Text de la Declaració Universal dels Drets Humans, aprovada per l'Assemblea General de les Nacions Unides el desembre de 1948. L'acompanya una Resolució del Parlament de Catalunya sobre els drets de la infància.

Estatut d'Autonomia de Catalunya

Barcelona 1983. 2.ª edició ISBN: 84-500-9378-3

Preu: 100 pta. 17 x 11 cm, 46 pàg.

Text de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, aprovat per referèndum popular l'octubre de 1979 i sancionat pel Rei Joan Carles I el desembre del mateix any. Amb un índex final de títols i capítols.

Parlament de Catalunya. L'obra legislativa 1932-1939

Edició i estudi introductori a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona 1981. ISBN: 84-500-4156-2

Preu: 3.000 pta. 31 x 22 cm, 422 pàg.

Recopilació de les lleis elaborades pel primer Parlament de Catalunya, precedides d'un estudi històric i jurídic sobre les fonts, els procediments i l'actuació legislativa del Parlament.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1980-1984

Barcelona 1986. ISBN: 84-505-4739-3 (o.c.)

Preu: 8.500 pta (2 volums). 31 x 22 cm, 1.006 pàg (2 vol.).

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1980-1984. Conté les dades biogràfiques i parlamentàries dels diputats, la composició i el treball dels òrgans, el text íntegre de les lleis, les resolucions i les mocions aprovades, etc.

Vol. 1. ISBN: 84-505-4740-7

Vol. 2. ISBN: 84-505-4741-5

Parlament de Catalunya. Legislatura 1984-1988

Barcelona 1989. ISBN: 84-505-8049-8 (o.c.)

Preu: 8.500 pta (2 volums). 31 x 22 cm, 1.550 pàg (2 vol.).

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1984-1988

Vol. 1. ISBN: 84-505-8049-8

Vol. 2. ISBN: 84-505-8051-X

Parlament de Catalunya. Llibre del Cinquantenari: 1932-1982

Textos i documentació a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona 1984. ISBN: 84-500-9786-X

Preu: 6.250 pta. 31 x 25 cm, 428 pàg.

El cinquantenari de la constitució del primer Parlament de Catalunya (1932) fou commemorat amb aquest llibre-document que és també un homenatge als parlamentaris de 1932 i la seva actuació fins al 1939. En reproduïx els documents més significatius i les biografies dels 83 diputats que el constituïren.

El Parlament de Catalunya

Barcelona 1991. 5.ª edició

Preu: 100 pta. 21 x 12 cm, 58 pàg.

Fullet explicatiu de l'estructura, les funcions i el funcionament del Parlament, amb una descripció del palau on aquest té la seu il·lustrat amb fotos a tot color, de Francesc Català Roca i altres fotògrafs. N'hi ha, també, versions en castellà, alemany i anglès.

El Parlament de Catalunya

per J. Sobrequès, Francesc Vicens i Ismael E. Pitarch

Barcelona 1987. 2.ª edició ampliada ISBN: 84-505-6832-3

Preu: 12.500 pta. 31 x 24 cm, 502 pàg.

Història il·lustrada de la institució parlamentària a Catalunya des de l'edat mitjana, i de l'actual palau del Parlament. Ressenya de la vida interna de la cambra i de la tasca parlamentària en les seves diverses funcions.

Segona edició, ampliada, amb 231 fotos a tot color i a tota pàgina, i 78 d'històriques en blanc i negre, reproduïdes en bitò.

PUBLICACIONS PERIÒDIQUES

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

ISSN: 0213-7798

Preu: Subscripció anual: 7.500 pta. 31 x 21,5 cm.

Publica els projectes i les proposicions de llei, els vots particulars o les esmenes a defensar en el Ple o en comissions, els informes de Ponència, els dictàmens de les comissions legislatives, els acords de les Comissions i del Ple, les interpellacions, mocions, proposicions no de llei, propostes de resolució, comunicacions del Consell Executiu, etc. Al final de cada any natural es publiquen quatre índexs: de tramitacions, d'òrgans, de persones i de matèries.

Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

ISSN: 0213-7976 (general)

ISSN: 0213-7984 (sèrie P)

Preu: Subscripció anual: 6.000 pta. 31 x 21,5 cm.

Publica la transcripció fidel de totes les intervencions produïdes en les sessions públiques del Parlament, tot anotant les incidències que s'hi han esdevingut. Apareix en dues sèries: sèrie P, per a les sessions plenàries; sèrie C, per a les sessions de les comissions. Al final de cada any natural se'n publiquen tres índexs: cronològic, de persones i de matèries.

Les publicacions del Parlament de Catalunya es poden adquirir a les llibreries de la Generalitat i al Palau del Parlament. Les subscripcions es poden fer al Servei de Publicacions del Parlament.

SUBSCRIPCIÓ

BUTLLETÍ OFICIAL
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ i Edició impresa
☐ m Edició en microfitxa

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció finalitza, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

a) Per gir postal.

b) Per transferència bancària, a nom del Parlament de Catalunya, al compte corrent número 2500019405 de la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, agència 3018, del Pla de Palau núm. 2, 08003 Barcelona.

c) Per xec registrat.

d) En metàl·lic a la Caixa del Parlament.

BUTLLETA

Nom NIF

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ i ☐ m

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ i ☐ m

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta) ☐ i ☐ m

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19.

Amb aquesta finalitat, i amb data de de envia

per núm. la quantitat de pessetes
(gir / xec al portador)

..... de de 19.

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició, impressió i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 221 20 00.

Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.

Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.

Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes (Preus amb IVA inclòs).

Dip. Leg. B-27.966-80. ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

